சங்ககால இந்திய வரலாறு

(1206 வரை)

நூலாசிரியர்

முனைவர் . போ. ரமேஷ்

உதவி பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை,

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.

டிசம்பர் - 2023

பாடத்திட்டம்

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	**முதல்**	புவியியல் அம்சங்கள் - இந்திய வரலாற்றின் ஆதாரங்கள் - முன் மற்றும் ஆரம்ப வரலாறு - ஹரப்பா நாகரிகம் - மெகாலிதிக் கலாச்சாரம் - பண்டைய தமிழ் நாகரிகம் - ஆரம்பகால வேத காலம் - பின்னர் வேத காலம்.	1-42
2	**இரண்டு**	பௌத்தம் மற்றும் ஜைன மதம் - இந்தியாவின் கிரேக்க மற்றும் பாரசீக படையெடுப்புகள்- அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு - மகாஜனபதங்களின் எழுச்சி - மகதன் பேரரசு - நந்தாக்கள் - மௌரியர்கள் - சந்திரகுப்த மௌரியா - அசோகா - மௌரிய நிர்வாகம் - கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை.	43-84
3	**மூன்று**	சாதவாஹனர்கள் – குஷானர்கள் – கனிஷ்கர் – ஐ – குப்த பேரரசு – சந்திரகுப்த விக்ரமாதித்யா – சமுத்திரகுப்தா – குமார குப்தா – நிர்வாகம் – சமூகஇ பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார முன்னேற்றங்கள் – வாகடகாஸ் – நளநாடாஇ விக்ரமசிலா மற்றும் வலபி பல்கலைக்கழகங்கள்	85-123
4	**நான்கு**	வர்தனங்கள் - ஹர்ஷவர்தன - நிர்வாகம் - மதப் பங்களிப்புகள் - மாகாண வம்சங்கள் - சாளுக்கியர்கள் - ராஷ்டிரகூடர்கள் - பரமரர்கள் - பாலர்கள் - சேனாக்கள் - கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - கலாச்சார பங்களிப்புகள்.	124-148
5	**ஐந்து**	ராஜபுத்திரர்கள் - கலாச்சார பங்களிப்புகள் - சிந்துவின் அரபு வெற்றி - கஜினியின் மஹ்மூத் - படையெடுப்புகள் - கோரின் முகமது - தரைன் போர்கள்.	149-167
கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்			168

அலகு – முதல்

புவியியல் அம்சங்கள் - இந்திய வரலாற்றின் ஆதாரங்கள் - முன் மற்றும் ஆரம்ப வரலாறு - ஹரப்பா நாகரிகம் - மெகாலிதிக் கலாச்சாரம் - பண்டைய தமிழ் நாகரிகம் - ஆரம்பகால வேத காலம் - பின்னர் வேத காலம்.

- இந்திய வரலாற்றின் போக்கை வடிவமைப்பதில் புவியியல் அம்சங்களின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.
- இந்தியாவின் முன் மற்றும் முன்னோடி வரலாற்றை மறுகட்டமைக்க வரலாற்றாசிரியர்கள் பயன்படுத்திய ஆதாரங்களை அடையாளம் காணவும்.
- ஹரப்பா நாகரிகத்தின் பண்புகள் மற்றும் பங்களிப்புகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
- .பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தின் முக்கிய அம்சங்களை ஆராயுங்கள்.

இந்திய புவியியல் அமைப்பு

இந்திய புவியியல் அமைப்பு இயற்கை கொடுத்த இணையற்ற கொடையாகும். ஒரு நாட்டின் வரலாறும், மக்களின் நாகரிக நிலையும் புவியியலால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சியே புவியியல் சூழ்நிலை மாற்றங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டது மனிதனின் வியத்தகு அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி இயற்கையின் ஆற்றல்களை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியுமேயன்றி புவியியல் அமைப்பை மாற்றியமைக்க முடியாது. எனவே எந்த அளவுக்கு புவியியல் அமைப்பை மனிதனால் மாற்றி அமைக்க முடியாதோ அந்த அளவுக்கு மனித நிகழ்வுகள் புவியியல் காரணிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தியா ஆசியாக் கண்டத்தின் மையப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பரப்பளவாலும், மக்கள் தொகையாலும் துணைக் கண்டமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இந்தியாவின் மொத்த பரப்பளவு 32,87,263 சதுர கிலோமீட்டராகும். உலகின் 7வது மிகப் பெரிய நாடு இந்தியா. இந்தியா மலைகளாலும், கடல்களாலும் ஆசியாவிலிருந்து பிரிந்திருப்பதால் இதன் புவியியல் அமைப்பு தனித்தன்மையுடன் திகழ்கிறது. இந்தியாவின் நில எல்லை மட்டும் 15,200 கி.மீ. இதன் கடலெல்லையின் நீளம் 7,516 கி.மீ. இந்திய நிலப்பரப்பின் அதிக பட்ச நீளம் 3214 கி.மீ அகலம் 2933 கி.மீ. ஆகும். இந்தியாவின் புவியியல் பகுதிகளைக் கீழ்காணலாம்.

இந்தியாவின் புவியியல் அமைப்பு

இந்தியப் புவியியல் அமைப்பை அதின் தன்மைக்கு எற்றபடி 6 பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. இமயமலைத் தொடர்
2. சிந்து கங்கைச் சமவெளி

3. தார் பாலைவனப் பகுதி
4. தக்காணப் பீடபூமி
5. கிழக்குக் கடற்கரை சமவெளி
6. மேற்குக் கடற்கரைச் சமவெளி

மயமலைத் தொடர்

இமயமலைப் பகுதி பாரசீகம், ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து பர்மா வரை நீண்டு சென்று வடமேற்கு எல்லைப்புற மாநிலம், காஷ்மீர், நேபாளம், சிக்கிம், பூட்டான், அசாம் பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. இமயமலை மூன்றடுக்கு மலைத்தொடரின் நீளம் 2500 கி.மீ, அகலம் சுமார் 250 கி.மீ, மொத்த பரப்பு 5,00,000 கி.மீ உலகிலேயே உயரமான சுமார் 9000 கி.மீ உயரமுடைய எவரெஸ்டு சிகரம் இத்தொடரில் தான் உள்ளது. இதுவன்றி கஞ்சன் ஜங்கா, மகாலு, தவளகிரி, அன்னபூர்ணா, நந்தா தேவி, நங்க பர்வதம் ஆகிய சிகரங்களும் உள்ளன. வடமேற்கில் இந்துகுஷ், சுலைமான் மலைகளுக்கிடையே கைபர், போலன், குரம், கோமல் ஆகிய கணவாய்களும் அமைந்துள்ளன. இவையின்றி காஷ்மீர் பீடபூமி, நேபாள பீடபூமி, ஷில்லாங் பீடபூமி அகியவையும் இங்குள்ளன. யாவற்றுக்கும் மேலாக, சிந்து, கங்கை, பிரம்மபுத்திரா ஆகிய மூன்று வற்றா உயிர் நதிகளின் பிறப்பிமும் இமயமலைத் தொடராகும். இயற்கைத் தாயின் தாராள உள்ளத்துக்கு இமயமலைத் தொடர் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இத்தொடர் இந்தியாவை வடக்குக் கடுங்குளிர் காற்றிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. அதுமட்டுமல்ல. பருவக் காற்றுக்களைச் சமனப்படுத்தி வடஇந்தியாவில் மழை பெய்யச் செய்கிறது. இமயமலைத் தொடர் இயற்கை அரணாக அமைந்து வெளிநாட்டவர் இந்தியா மீது எளிதில் நேரடியாகப் படையெடுத்துவர முடியாமல் தடுக்கிறது. இதேபோன்று இந்தியா சீனாவுடன் எளிதில் தொடர்புகொள்ள முடியாமல் செய்துவிடுகின்றது. இத்தொடரில் உற்பத்தியாகும் வற்றாத நதிகள் சிந்து-கங்கைச் சமவெளியைச் செழிப்பான பகுதியாக்க உதவுகின்றன. காஷ்மீர் நீங்கலாகப் பிற இமயமலைப் பகுதி நாடுகள் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட, தேக்கமுற்ற, வளர்ச்சி குன்றிய பகுதிகளாகவே இருந்துள்ளன. காஷ்மீர் மட்டும் பண்டைய இந்திய கலாச்சார வளர்ச்சி மற்றும் அரசியல் வளர்ச்சியில் பங்களித்துள்ளன. இமய மலைத் தொடர் இந்தியாவின் சமூக, பொருளாதார சூழ்நிலைகளைப் பெரிதும் நிர்ணயிக்க கூடியதாக உள்ளது.

சிந்து-கங்கைச் சமவெளி

உலகம் முழுவதும் நாகரிகங்கள் நதிக்கரையில் தான் தோன்றியுள்ளன. இதற்கு இந்தியா விதிவிலக்கல்ல. முதன்முதலில் அரப்பா நாகரீகம் தோன்றியது சிந்து சமவெளிப் பகுதியில்தான். அதன்பின் ஆரியப் பண்பாடு இச்சமவெளியில்தான் வெளிப்பட்டது. மகதப் பேரசின் எழுச்சியும் பாடலிபுத்திரம், சாரநாத், அலகாபாத், காசி, கயா போன்ற நகரங்கள் இந்திய வரலாற்றின் அரசியல் மைல்கற்களாகவும், கலாச்சார கேந்திரங்களாகவும் காட்சியளித்துள்ளன. இச்செழிப்புமிக்க பகுதி மக்களுக்கு வளத்தையும், வளமான

வாழ்க்கையையும், ஓய்வையும் கொடுத்தமையால்தான் அறிவுஜீவிகளால் மனித வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடிந்தது. செல்வமும் செல்வாக்குமிக்கப் பேரசுகளில்தான் பொற் காலங்கள் உருவாக முடியும். இத்தகைய பகுதியில் தான் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டும், கலாச்சார ஒற்றுமையும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. அப்படித்தான் இந்தோ-கங்கைச் சமவெளி இந்திய வரலாற்றில் பேரரசு மற்றும் அறிவு மையமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. சிந்து இந்திய வரலாற்றில் பேரரசு மற்றும் அறிவு மையமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. சிந்து என்ற சொல்லின்திரியே இந்தியாவாகும். வற்றாத ஆறுகள் புவியியல் அமைப்பை நிர்ணயிக்கிறது.

தார் பாலைவனப் பகுதி

சிந்து-கங்கை சமவெளிக்கு மேற்கே இருப்பது தார் பாலைவனப் பகுதியாகும். இப்பகுதி இரு வகைப்படும். 1. பெரிய பாலைவனப் பகுதி 2. சிறிய பாலைவனப் பகுதி. பெரிய பாலைவனப் பகுதி கச் ஓரத்திலிருந்து மேற்கே லூனி ஆறு வரை நீண்டுள்ளது. சிறிய பாலைவனப் பகுதி ஜெய் சல்மர்-ஜோத்பூர் இடையேயுள்ள லூனியிலிருந்து வடக்கேயுள்ள பாழ் நிலங்கள் வரை செல்கிறது. ராஜஸ்தானும், மத்திய பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளும் தார் பாலைவனப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவையாகும். தார்ப் பாலைவனப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவையாகும். தார்ப் பாலைவனம் அராபியர் படையெடுப்புக்கு எதிரான பாலை அரணாகத் திகழ்ந்தது.

தக்காண பீடபூமி

வடநாட்டுக்கு சிந்து-கங்கை சமவெளி என்றால் தென்நாட்டுக்குத் தக்காண பீடபூமியாகும். விந்திய சாத்பூரா மலைத் தொடர் தக்காணத்தின் இமயமலைத் தொடர் போன்றது. இம்மலைத் தொடர் வட இந்தியாவைத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிரிக்கிறது. இதன் விளைவாக இவ்விருபெரும் நிலவியல் அமைப்புகளுக்கிடையே நெருங்கிய தொடர்பில்லாமல் போய்விட்டது. வடஇந்தியப் பேரரசர் தென்னிந்தியா மீது படையெடுத்துச் செல்வதோ விதிவிலக்காகும். அதன் விளைவும் குறைவே. வட இந்தியாவில் வீசிய அரசியல் சூறாவளிகள் தென்னகத்தைப் பாதித்ததில்லை. இம்மலைத்தொடர் மாராத்தியரின் எழுச்சிக்கும், வளர்ச்சிக்கும் சாதகமாக இருந்தது. ஆறுகள் தக்காணத்தின் தனித்தன்மைக்கான ஆணி வேர்கள். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உற்பத்தியாகும் கோதாவரி, கிருஷ்ணா, வடபெண்ணை, காவேரி, மகாநதி, தாமிரபரணி ஆறுகளும், வடகிழக்கு பகுதியில் உற்பத்தியாகும் நர்மதை, தபதி ஆறுகளும் தென்னிந்தியாவின் செழிப்புக்குக் காரணமாகும். தென்னாட்டின் வட பகுதியில் கிருஷ்ணா, கோதாவரி ஆறுகள் பாயும் பிரதேசத்தில்தான் விஜய நகர, பாமினிப் பேரசுகள் தோன்றின. அதேபோன்று தென் பகுதியில் காவேரி, வைகை, தாமிரபரணி, வடபெண்ணை, தென்பண்ணை, பாலாறு பாயும் பகுதிகளில்தான் சேர, சோழ, பாண்டிய பேரசுகள் எழுந்தன. பல்லவர்கள் பேராதிக்கம் செய்த பகுதியும் இதுதான். தக்காண பீடபூமியின் தென் கோடியில் கிருஷ்ணா நதிக்குத்

தெற்கேயிருந்த பகுதி திராவிடர்களின் தாயகமாகத் திகழ்ந்ததில் வியப்பில்லை. இவை புவியியல் அமைப்பின் ஓர் பகுதியாகும்.

கிழக்குக் கடற்கரைச் சமவெளி

முக்கோண வடிவில் அமைந்துள்ள தக்காண பீடபூமியின் கிழக்கே கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைகளும், கடற்கரைச் சமவெளியும் அமைந்துள்ளன. மலை வளமும், கடற்கரை வசதியும் சோழர்கள் கடல் வாணிபத்தில் சிறப்படையவும், வெளிநாடகளுடன் தொடர்பு கொள்ளவும், அந்நாடகளில் தங்களது பண்பாட்டைப் பரப்பவும் வழி வகுத்தன.

மேற்குக் கடற்கரைச் சமவெளி

தக்காண பீடபூமியின் மேற்கே மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளும், மேற்குக் கடற்கரைச் சமவெளியும் அமைந்துள்ளன. இவ்விரு வளங்களையும் பயன்படுத்தி கிழக்கே சோழர்களைப் போன்று மேற்குப் பகுதியில் சேரர்கள் கடல் வாணிபத்திலும், வெளி நாட்டுத் தொடர்பிலும் சிறப்பற்று விளங்கினர். முன்னவருக்கு வங்கக்கடலும், பின்னவருக்கு அராபிக்கடலும் தொடர்பு ஊடகங்களாகப் பயன்பட்டன. சோழர்களும், சேரர்களும் பண்டைக் காலத்தில் கடலாதிக்க நாடுகளாகத் திகழ்ந்தன.

இந்திய வரலாற்றுச் சான்றுகள்

பண்டைக்கால வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு ஆதாரங்கள் இன்றியமையாதவை. ஆடையாளங்கள் மனிதன் வரலாற்று மணல் பரப்பில் விட்டுச்சென்ற சாதனைப் பதிவுகளாகும். இவை மனிதனின் கடந்தகால நிகழ்வுகளை நினைவூட்டும் சான்றுகளாகும். சோதிக்கப்பட்டு, திறனாய்வு செய்து மெய்ப்பிக்கப்பட்ட சான்றுகளே வரலாற்று சாட்சியங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். மாறாக, செவிவழிச் செய்திகளும், கற்பனைக் கூற்றுகளும், கற்பிக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளும், உறுதிக் கூற்றுக்களும், நம்பிக்கைகளும், ஊடகங்களும், உணர்வுகளும், வாந்திகளும் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது உண்மை நிகழ்வுகளாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு நாட்டின் வரலாறு அந்த நாட்டில் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அமைக்கப்படுகிறது. ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு பழைய நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு படுத்திக் காட்டுவது வரலாறு. இந்தியர்களுக்கு முறையான வரலாற்று ஆதாரங்கள் கிடையாது என்றும்இ அவர்களுக்கு வரலாற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் கிடையாது என்றும் சில மேல் நாட்டு ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். இது ஓரளவுக்கு உண்மையாக இருந்த போதிலும் அதன் கடந்த கால வரலாற்றை செம்மைப்படுத்தி எழுத போதுமான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

உண்மையில் வரலாற்று ஆதாரங்கள் பலவகைப்பட்டது மட்டுமின்றி ஏராளமாகவும் கிடைக்கின்றன. இந்தியாவின் வரலாற்றை பற்றி அறிய உதவும் ஆதாரங்கள் கி.மு.650லிருந்து நமக்கு கிடைக்கின்றன. ஆனால் அதை ஒருங்கிணைக்கப்படாது சிதறிக் கிடக்கின்றன. மேலும் கிடைக்கின்ற சான்றுகளும் பல்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக வரலாற்று

ஆதாரங்கள் இலக்கியச் சான்றுகள்இ புதைபொருள்இ ஆய்வுகள் சான்றுகள் என்று இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

சான்றுகள்

வரலாற்றுச் சான்றுகள் முதல் நிலைச் சான்றுகளாகவோ, (ீசைஅயசல ளுழரசஉநள) இரண்டாம் நிலைச் சான்றுகளாகவோ, (ளுநஉழனெயசல ளுழரசஉநள) அல்லது மூன்றாம் நிலைச் சான்றுகளாகவோ (வுநசவயைசல ளுழரசஉநள) இருக்கக்கூடும். இவற்றைப் பொருள் சார்ந்த சான்றுகள், பொருள் சாராச் சான்றுகள், எழுத்துச் சான்றுகள் என்று பிரிக்கலாம். தொல்பொருள் சான்றுகள், கல்வெட்டுச் சான்றுகள், நாணயச் சான்றுகள், இலக்கிய சான்றுகள், ஆவணச் சான்றுகள், சுயசரிதைகள் ஆகியவை பண்டைக்கால இந்திய வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படுகின்றன. இவை யாவும் அகச்சான்றுகளாகும். இவையின்றி வெளிநாட்டு யாத்ரீகர்களும், எழுத்தாளர்களும் விட்டுச் சென்ற குறிப்புகளும், நூல்களும் புறச்சான்றுகளாக உள்ளன.

தொல்பொருள் சான்றுகள்

வரலாற்றுச் சான்றுகள் பலவிதம். ஒவ்வொன்றும் ஒரு விதம். இவற்றுள் பண்டைக்கால இந்திய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு தொல்பொருள் சான்றுகள் அடிப்படை முக்கியத்துவமிக்கவை. இச்சான்றுகள் ஏழு வகைப்படும். அவை கீழ் வருவன

1. கல்வெட்டுகள்
2. நாணயங்கள்
3. கட்டடக்கலை
4. சிற்பக் கலை
5. ஓவியக்கலை
6. பழமைச் சின்னங்கள்
7. இலக்கியச் சான்றுகள்

கல்வெட்டுகள்

பண்டைய இந்தியாவின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய, சமய, கலாச்சார வரலாற்றைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு கல்வெட்டுகள் மூலம் நேரடி ஆதாரங்களாக உள்ளன. இவை குன்றுகளிலும், குகைகளிலும், முத்திரைகளிலும், செப்பேடுகளிலும், இரும்புத் தூண்களிலும் காணப்படுகின்றன. பேரரசர் அசோகரே முதல் கல்வெட்டுக் கலைஞர் எனலாம். அசோகர் கல்வெட்டுகளே அவரது தர்மாட்சியின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து கொள்வதற்கான அடிப்படைச் சான்றுகளாகும். இதேபோன்று அலகாபாத் தூண் கல்வெட்டு சமுத்திர குப்தரின் ஆட்சியின் மாட்சி பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றது. குவாலியர் கல்வெட்டு போஜராஜரைப் பற்றியும், இரும்புத் தூண் கல்வெட்டு சந்திரா என்ற மன்னரைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளப் பயன்படுகின்றன.

நாணயங்கள்

நாணயவியல் கல்வெட்டுகளுக்கு உடனுதவிச் சான்றுகளாகப் பயன்படுகின்றன. இந்திய நாணயவியல் வெயிநாட்டவரின் நன்கொடையாகும். அசோகரின் மறைவுக்குப் பின் வந்த இந்தோ-கிரோக்கர்கள், இந்தோ-பார்த்தியர்கள், சாகர்கள், குஷாணர்கள், குப்தர்கள் நாணயங்களை வெளியிட்டுப் புகழ் பெற்றனர். கிரேக்க-இந்திய இருமொழி நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவை இந்தியக் கல்வெட்டுப் பூட்டைத் திறப்பதற்கான சாவியாகப் பயன்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் பாண்டிச்சேரிக்கு அருகாமையில் உள்ள அரிக்கமேட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்பொருள்களும், புதுக்கோட்டை அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தங்க ரோம நாணயங்களும் தமிழ்நாடு ரோமப் பேரரசுகள் கொண்டிருந்த வர்த்தகப் தொடர்பை உறுதி செய்கின்றன. இக்கண்டுபிடிப்புகள் தென்னிந்தியாவை வரலாற்றுக் காலத்துக்குக் கொண்டு செல்வதாக உள்ளன.

நினைவுச் சின்னங்கள்

கட்டிடக் கலை பண்டைக்கால மக்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான கல் ஆவணம் ஆகும். கட்டிடங்கள் வெறும் கல்லாலும் மண்ணாலும் எழுப்படும் கட்டுமானங்கள் மட்டுமன்று. இவை அக்கட்டிடங்களின் சமக்கால மக்களின் எண்ணங்களையும், மனப்பான்மையும், பொருளாதார நிலையையும், திட்ட நுண்ணறிவையும் வெளிப்படுத்தும் சான்றுகளாகும். அதுமட்டுமன்று, ஒவ்வொரு கட்டிடமும் ஒரு நினைவுச் சின்னமாகும். இந்நினைவுச் சின்னங்கள் கட்டிடக் கலைப் பரிணாம வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

கட்டிடக்கலை

அரப்பா மற்றும் மொகஞ்சதாரோ மக்கள் கட்டிடக் கலையில் வியத்தகு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் எழுப்பிய கட்டிடங்கள் அனைத்தும் அவர்கள் வாழ்ந்த சமயம்சாரா உலகியல் வாழ்க்கைக்கான அடையாளங்களாகும். ஆவர்களுக்குப் பின் வந்த ரிக்வேத ஆரியர்கள் கட்டிடக்கலையைப் பற்றி எதுவும் அறியாதவர்கள். பின்னர் அவர்கள் கட்டிடக் கலையைக் கற்றுக்கொண்டார்கள். பௌத்தர்கள் கட்டிய கட்டிடங்கள் மிகவும் அதிகம். அவையாவும் அவர்கள் சமயம் சார்ந்த கட்டிடங்களாகவே இருந்தன. அவையாவும் அவர்கள் சமயம் சார்ந்த கட்டிடங்களாகவே இருந்தன. அவர்கள் எழுப்பிய ஸ்தூபிகளும், சைத்தியங்களும், மண்டபங்களும் மிகவும் பழமையானவை, கட்டிடக் கலைக்கு முன்னுதாரணங்கள். இவற்றின் கதவுகள் அனைத்து மக்களுக்கும் திறந்து வைக்கப்பட்டன. சமணர்களின் கட்டிடங்களும் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவையே. குப்தர்கால கோயில்கள் கோயில் கட்டிடக்கலைக்கு புதிய அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்தன. இக்கட்டிடங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்களின் தன்மை இவற்றைக் கட்டிய கட்டிடக் கலைஞர்களின் திறமைகள், வடிவமைத்த பொறியாளர்களின் கற்பனை வளம் ஆகியவை வியப்புக்குரியவை.

அக்காலப் பொருளாதார வளத்தின் வெளிப்பாடுகளே குப்தர்காலக் கட்டிடங்கள். சுருங்கக் கூறின் சிந்து சமவெளி நாகரீகத்துக்குப்பின் கட்டிடக் கலை சமயமயமாக்கப்பட்டது.

சிற்பங்கள்

சிற்பக்கலையின் முன்னோடிகள் சிந்து சமவெளி மக்களேயாவர். அவர்கள்தான் இந்தியச் சிற்பக்கலையின் அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தவர்கள். அரப்பா கற்சிலைகள், குறிப்பாக நடனப் பெண்ணின் உருவச்சிலை, இன்னும் வியப்புடன் விவரிக்கப்படுகிறது. சிந்துசமவெளி நாகரீகம் அழிக்கப்பட்டு அடுத்த ஆயிரம் ஆண்டுகாலத்தில் சிற்பக்கலையில் எவ்வித வளர்ச்சியுமில்லை. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் தோன்றிய காந்தாரக் கலை மனித உடல் அழகுக்குச் சிறப்பிடம் அளித்தது. இக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மதுரா மற்றும் சாரநாத் புத்தர் சிலைகள் இவ்வகையான சலைகளுக்கான எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

ஓவியங்கள்

கலைகளில் சிறப்பிடம் பெறுவது ஓவியக்கலையாகும். வாழ்க்கைக்குச் சிறப்பிடம் கொடுப்போர் ஓவியக்கலைக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதில்லை. ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் கொண்டோர் இக்கலைக்குச் சிறம்பிடம் கொடுப்பர். ஓவியக்கலை என்றவுடன் நினைவுக்கு வருவது அஜந்தா ஓவியங்கள் தான். இவை அதிசயிக்கத்தக்கவை. இவ்வோவியங்களில் ஓவியக்கலை நுணுக்கங்கள் முழு நிறைவு பெற்றன. கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் சாதவாகனர்களின் பேராதரவுடன் வரையப்பட்ட குகை ஓவியங்கள் உலகிலேயே பண்டைக் கால ஓவியக்கலைக்கான உதாரணங்களாகும். அஜந்தா ஓவியங்கள் பௌத்தர்கள் இந்தியாவுக்கு விட்டுச் சென்ற நிரந்தர ஓவியக்கலை நன்கொடைகளாகும்.

பழமைச் சின்னங்கள்

பழமைச் சின்னங்கள் என்றால் நினைவுக்கு வருவது சிந்து சமவெளி நாகரிக முத்திரகள் தான். இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட, பல வடிவங்களில் உள்ள இம்முத்திரைகளில் மனித அல்லது மிருக உருவப்படங்களோடு எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வெழுத்துக்கள் முழுமையாகப் படிக்கப்பட்டு புரிந்துகொள்ளப்பட்டால் பண்டைக்கால அகச்சான்றுகளின் ரகசியங்கள் வெளிப்படும்.

இலக்கியச் சான்றுகள்

பண்டைக்கால இந்தியாவைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான இலக்கியச் சான்றுகள் ஏராளம். வேதங்களும், காப்பியங்களும், புராணங்களும், வாழ்க்கை வரலாறுகளும் தகவல் சுரங்கங்கள். இவற்றோடு பௌத்த, சமண இலக்கியங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் தகவல்களுக்குப் பஞ்சமில்லை, எனினும் இத்தகவல் சுரங்கங்களைத் தோண்டத் தோண்ட வரலாற்றுத் தகவல்களைவிட கற்பனை மற்றும் கற்பிக்கப்பட்ட தகவல்கள் மிகவும் அதிகமாக உள்ளன. இவ்விலக்கியங்களில் வரலாற்று உண்மைகளைக் கண்டறிவது பெரிய வைக்கோல்

போரில் குண்டுசிகளைத் தேடுவதற்கு ஒப்பாகும். ஆராய்ச்சியாளர்களின் மகத்தான முயற்சியால் வரலாற்றுக் குண்டூசிகளும் தேடிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

காப்பியங்கள்

வேதங்கள் சமயம் சார்ந்தவையாகையால் இவற்றில் வரலாற்றுத் தகவல்கள் மிகவும் குறைவு. எனினும் இவை ஆசிரியர்களின் வாழ்வியலையும், அவர்களது அமைப்புகளையும், நடவடிக்கைகளையும் சிந்தனை ஓட்டங்களையும் பற்றி அறிந்து கொள்ள பயன்படுகின்றன. வேதங்களின்றி வேதகால வரலாற்றை வரைய முடியாது. பலராலும் எழுதப்பட்டு, பல இடைச் சேர்க்கைகளைக் கொண்ட மகாபாரதமும், ராமாயணமும் வரலாற்று காப்பியங்களல்ல. இவை வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கொண்ட கற்பனைக் காப்பியங்கள். இவை இரண்டும் பண்டைக்கால குலமரபுக் குழுக்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. குறிப்பாக ராமாயணம் இந்தியாவின் பண்டைய நிலையை படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. இவ்விரு இலக்கியங்களும் முறையே வட இந்தியாவிலும், தென்னிந்தியாவிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

இலக்கிய சான்றுகள்

பண்டைய இந்தியாவில் ஆர்யபட்டா, பிரம்ம குப்தா, கனடா, வாகேஸ்பதி, சுஷ்ருதா, சாரதா, தன்வந்திரி, வியாசர், வால்மீகி, கௌடில்யர், காளிதாசர், கல்கணர், தொல்காப்பியர், சாத்தனார், திருவள்ளுவர் போன்றோர் இலக்கிய இமயங்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களுள் கௌடில்யர், கல்கணர், தொல்காப்பியர், திரவள்ளவர் தவிர பிற யாவரும் கற்பனைக் கடலில் உள்ளனர். பொதுவாகப் பண்டைக்கால இலக்கியங்கள் வரலாற்று உண்மைகளை உறுதி செய்வதற்கோ, ஒப்பிட்டு பார்ப்பதற்கோ அல்லது ஒதுக்கித் தள்ளவோ பயன்படுகின்றன. இவற்றில வரலாறு சாராத தகவல்கள் மண்டிக் கிடப்பதால் கிடைக்கும் அரிய தகவல்களைக் கொண்டு அரைகுறை வரலாறு எழுதப் பயன்படுகின்றது.

பண்டைய இலக்கியங்களில் கொளடில்யரின் அர்த்த சாத்திரமும், கல்கணரின் ராஜதரங்கிணியும், தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியமும், திருவள்ளுவரின் திருக்குறளும் விதிவிலக்குகளாகும். கொளடில்யரின் அர்த்த சாத்திரம் மௌரியப் அரசாங்கம், நிர்வாகம், வெளியுறவு பற்றி விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ளப் பயன்படுகிறது. கல்கணரின் ராஜதரங்கிணி அவர்கால காஷ்மீரத்தை ஆட்சி செய்த அரசர்களையும், அவர்களது ஆட்சியைப் தொன்மையான இலக்கண நூலாயினும் இதன் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கற்பு, பொருள், மெய்ப்பாடு பற்றியெல்லாம் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைத் புரிந்துகொள்ள தொல்காப்பியம் பெரிதும் பயன்படுகிறது. இதேபோன்று திருக்குறள் இல்லறம், துறவறம், களவியல், கற்பியல், படைப்பியல், நட்பியல், குடியியல் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இவையின்றி எட்டுத்தொகை, பதிற்றுப் பத்து, பத்துப்பாட்டு, பதிணெண் கீழ்கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய

இலக்கியங்களிலும் அரிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இவையாவும் சங்க கால வரலாற்றை அறிய உதவும் சான்றுகளாகும்.

பண்டைக்கால அறிவியல்கள் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு சில நூல்கள் பயன்படுகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானது ஆர்யபட்டரின் ஆர்யபாட்டியா ஆகும். கி.பி. 499 இல் எழுதப்பட்ட இந்நூலில் கணிதம் மற்றும் வானவியல் பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன. இதே போன்று இவரது சூரிய சித்தாந்தா என்ற நூல் பூமியின் சுழற்சி மற்றும் சூரிய, சந்திர கிரகணங்கள் பற்றி சரியான அறிவியல் விளக்கமளிக்கின்றது. வட்டத்தின் விட்டம் பற்றிய விகிதம் மிகச்சரியாகக் கணிக்கப்பட்டள்ளது.

சமண இலக்கியங்கள்

சமணர்களின் அங்கங்களும், துணை அங்கங்களும் மகாவீரரின் வாழ்க்கை, வாக்கு பற்றிக் கூறுகின்றன. சமணர்களின் மாபெரும் சிந்தனையாளராகவும், தத்தவ ஞானியாகவும், எழுத்தாளராகவும் கருதப்படுவர் ஹேமச்சந்திரா ஆவார். சோலங்கி மன்னர் ஜெயசிம்மாவின் முதலமைச்சராக இருந்த இவரது குமாரபால சரிதம் இவரை ஆதரித்த பரவலரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இவரது யோக சாத்திரம் சமண தத்துவத்தை விளக்குகின்றது. ஹேமச்சந்திரரின் அபிதான சிந்தாமணி ஒரு பொருள் கொள்ளும் பல சொற்கள் அடங்கிய அகராதியாகும். இவர் எழுத்து முறையிலும் ஒலி வடிவத்திலும் வேறொரு சொல்லோடு ஒத்துப் பொருள் மாறுபடும் சொற்களைத் தொகுத்துள்ளார். அதுமட்டுமல்ல. ஹேமசந்திரர் தாவரவியல் சொற்களையும் பட்டியலிட்டுள்ளார். குற்றவியல் சட்டங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கு எடத்துக்காட்டுகளாக பிரிகதா கதா, கதாசரித சாகரா ஆகியவற்றைக் கூறலாம். தமிழ்நாட்டு தேசிங்குராஜன் கதையையும் வரலாற்றுச் சான்றாக உள்ளன.

வெளிநாட்டவர் குறிப்புகள்

கிரேக்கர்களும், ரோமானியர்களும், சீன யாத்ரீகர்களும், முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களின் இந்தியா பற்றிய நூல்களும், குறிப்புகளும் பண்டைய இந்திய வரலாற்றை முறையாக எழுதப் பயன்படுகின்றன. கிரேக்க வரலாற்றுவியலின் தந்தையாகக் கருதப்படும் ஹெரோடோட்டசும் அலெக்சாந்தருக்குப் பின் வந்த வரலாற்றாளர்களும், இந்தியாவுக்கு வந்த மெகஸ்தனிஸ் போன்ற தூதுவர்களும், ஸ்ராபோ, டையோடோரஸ், பிளினி, டாலமி போன்ற ரோமானிய வரலாற்றாளர்களும் விட்டுச் சென்ற குறிப்புகள் சிறப்புமிக்க சான்றுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சீன பயணிகளின் குறிப்புகள்

அறிவு வெறியாலும் வேட்கையாலும், பௌத்தத் திருமறை நூல்களைக் கற்பதற்காக இந்தியாவுக்கு வந்த சீன அறிவுஜீவிகள் கிடைத்தற்கரிய வரலாற்றுச் சான்றுகளைக் கொடுத்துள்ளனர். ஒப்பயர்வற்ற சீன யாத்ரீகர்களான பாகியான், யுவான் சுவாங், இட்சிங் ஆகியோரின் பங்களிப்புகள் பெருமைக்கும் பாராட்டுக்குரியவை. பாகியானின் பயணக்

குறிப்பகள் குப்தர்கள் கால நிர்வாகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. யவான் சுவாங்கின் குறிப்புகள் பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும். இந்திய வரலாற்றுப் புவியியலைப் புரிந்து கொள்ளவும் பயன்படுகின்றன. இட்சிங்கின் குறிப்பகள் அவர்கால சமய நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

மகாவம்சம் தீபவம்சம்

அல்பெரூனியின் நூல் இந்தியாவின் 10 - 11 ஆம் நூற்றாண்டு கால அரசியல் நிலை பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கான சான்றாகும். அல்பெரூனி பல்கலை வித்தகர். இவர் அறிவியலாளர், சமஸ்கிருத மொழிமேதை, தத்தவஞானி, இவருக்கு வானவியல், கணிதம், இயற்பியல், வேதியியல், தாதுப்பொருளியில், புவியியல், குறிப்பாகக் கால வரைவியல் அகியவற்றில் இருந்த புலமை வியப்புக்குரியது. அல்பெரூனி இந்துக்களின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி மனதாரப் பாராட்டியுள்ளார். இவரது கிதப்-உல்-ஹிந், 1030 என்ற நூல் பண்டைய இந்திய வரலாற்றையும், அதன் பண்பாட்டையும் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான அரிய படைப்பாகும். இவரது படைப்பு பாரபட்சமற்றது. முஸ்லீம் இலக்கியத்தில் தனித்தன்மை பெற்றது. நியாயமாகவும், நடுநிலை தவறாமலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இலங்கை புத்த மதத்தின் புகலிடமாக இருந்தமையால் புத்தமத இலக்கியங்களாக மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகியவை இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையேயான தொடர்புகளை அறிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இதேபோன்று திபெத்தின் வரலாற்றாளரான தாரநாத்தின் புத்த சமய வரலாறு இந்தியாவுக்கும் திபெத்துக்குமிடையே நிலவிய தொடர்பை காட்டுகிறது.

பழைய கற்காலம்

பழைய கற்காலத்தில் சிக்கிமுக்கிக் கற்களைவிட வலிமையான, கதிரோட்டமுடைய பாறைக் கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கிடைத்த கற்களில் சிறந்ததைத் தெரிந்தெடுக்கும் திறன் தொன்மைக் கால மனிதர்களுக்கு இருந்தது. இத்தகைய கற்கள் தஞ்சை, திருச்சி, மதுரை, வடஆற்காடு, செங்கல்பட்டு, பெல்லாரி, கடப்பா, குஜராத், ராஜபுதனம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்திருப்பதை புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். கற்காலம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியதற்கான உண்மையை முதன்முதலில் ஆதாரங்களுடன் உலகறியச் செய்தவர் மண்ணியல் - மனிதவியல் மாமேதை ராபர்ட் புரூட்ஸ் புட் ஆவார். இவரது பல்லாவர –அத்திரம்- பாக்கம் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி கண்டுபிடிப்புகள் இதை உறுதிப்படுத்தின. பழைய கற்காலத் தமிழர்கள் கற்கருவிகளையும் ஆயுதங்களையும் கண்டுபிடித்ததோடு உணவுப் பொருட்களை சேகரித்தனர். நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தனர். இவர்களே திராவிடர்களின் முன்னோர்.

நெருப்பு கண்டுபிடித்தல்

மனிதனின் மாபெரும் சாதனை நெருப்பைக் கண்டுபிடித்ததுதான். நெருப்பு கற்கால மனிதனை இருட்டு அச்சத்திலிருந்து விடுவித்தது. இரவில் விலங்குகளிலிருந்து காப்பாற்றியது. உணவை சமைக்கப் பயன்பட்டது. பின்னர் உலோகங்களை உருக்கத் தேவைப்பட்டது.

பழைய கற்காலம் கி.மு. 35,000 லிருந்து கி.மு. 10,000 வரை நீடித்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இக்காலத்தில்தான் மனிதன் கருத்தை உருவாக்கத் தெரிந்தவன் என்பதை வெளிப்படுத்தினான். அதுமட்டுமல்ல. விவசாயக் கண்டு பிடிப்புக்கான அடிப்படையையும் அமைத்தான். இக்காலகட்டத்தில்தான் மனிதன் உணவுப் பொருளை சேகரித்து, சேகரித்த பொருளை சமைக்கும் கலையைக் கற்றுக் கொண்டான்.

புதிய கற்காலம்

பழைய கற்காலத்துக்கும் புதிய கற்காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மனிதன் எண்ணிலடங்கா சவால்களை எதிர்கொண்டு, வெற்றிகண்டு, தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாதுகாத்து முன்னேறினான். மனித முன்னேற்றத்தின் அடுத்த கட்டம்தான் புதிய கற்காலம். இக்கால மக்கள் பாறைக் கற்களைவிட சிறந்த கற்களை பயன்படுத்தினர். இவற்றைக் கொண்டு மேலும் சிறப்பான, கூர்மையான, உறுதியான கருவிகளும், ஆயுதங்களும் செய்யப்பட்டன.

புதிய கற்கால தடயங்கள்

புதிய கற்காலத்துக்கான தடயங்கள் தமிழ்நாட்டில் செங்கற்பட்டு, திருநெல்வேலி, தென்ஆர்க்காடு, வடஆற்காடு, மதுரை, சேலம், திருச்சி, பாண்டிச்சேரி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாக திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள ஆதிச்சநல்லூரிலும், மதுரை மாவட்டம் பழனியிலும் சேலம் மாவட்டம் சேர்வராயன் மலைப் பகுதியிலும், புதுச்சேரி அரிக்கமேட்டிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவிகளும், ஆயுதங்களும், பிற பொருட்களும் தமிழ்நாட்டில் புதிய கற்காலம் பரவியிருந்ததைப் பறை சாற்றுகின்றன. இத்தகைய பொருட்கள் கடப்பா, அனந்தப்பூர், பெல்லாரி, கர்னூல் மாவட்டங்களில், குஜராத், கத்தியவார் பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. புதிய கற்காலத்தின் சொந்தக்காரர்கள் திராவிடர்கள்தான் என்பதை புரூஸ் புட்டின் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இந்த காலகட்டத்தில் (கி.மு. 10,000 –கி.மு. 5000) தான் திராவிடர்கள் இந்திய நாகரித்துக்கான அடித்தளத்தை அமைந்திருக்க வேண்டும்.

உலோக காலம்

வரலாற்றுக்காலத்துக்கு முற்பட்ட கால மக்களின் பரிணாம வளர்ச்சியின் அடுத்த முக்கிய கட்டம் உலோக காலமாகும். இக்கால மக்கள் கற்கருவிகள் மற்றும் ஆயுதங்களோடு உலோகத்தாலான பொருட்களையும் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டனர். முதலில் அவர்கள் பயன்படுத்திய உலோகம் செம்பு அல்லது தாமிரம் ஆகும். எனவே இக்காலம் கல்-செம்புக் காலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இக்காலத்தைச் சேர்ந்ததுதான் சிந்து சமவெளி நாகரிகமாகும்.

வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்துக்கள்

தென்னிந்தியா முழுவதிலும் பரவியிருந்த தமிழ்நாட்டு புதிய கற்கால மக்கள் உலோக காலத்துக்குள் காலடி பதித்தனர். வட இந்தியாவில் கல்-செப்புக் காலம் துவங்கியபோது

தமிழ்நாட்டில் இரும்புக் காலம் துவங்கிவிட்டது. டாக்டர் ஜாகர் என்ற ஜெர்மானியர் 1876 ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் புதைபொருள் ஆய்வை மேற்கொண்டார். அங்கு அவர் 50 வகையான நன்கு சுடப்பட்டுப் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட மண்பாண்டங்கள், மனித மண்டை ஓடுகள், எலும்புகள், கத்திகள், வாள்கள், கூராயுதங்கள், வீட்டுக் கருவிகள் போன்றவற்றைக் கண்டுபிடித்தார். ஆயுதங்கள் இரும்பாலானவை. டாக்டர் ஜாகருக்குப் பிறகு அலெக்சாண்டர் ரே 1889லிருந்து 1905 வரை ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். ஆயிரக்கணக்கான புதைபொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவர் அப்பொருட்களையெல்லாம் பட்டியலிட்டு ஆவணப்படுத்தி, கட்டுரையாக வெளியிட்டார். ஆதிச்சநல்லூர் இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய, பரவலான, தொன்மைமிக்க வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஆய்வுக்களம் என்று ரே வர்ணித்தார்.

அகழாய்வு ஆதாரங்கள்

ஆதிச்சநல்லூர் அகழாய்வுக்குப் பல வரலாற்றுச் சிறப்புகள் உண்டு. இதன் மூலம் அந்த இடத்தின் காலம் கணக்கிடப்பட்டது. அக்கால மக்களில் வாழ்விடம் உறதி செய்யப்பட்டது. காலவரன்முறை கணிக்கப்பட்டது. ஆருகாமைக் குடியிருப்புகள் பற்றி அறிய முடிந்தது. யாவற்றுக்கும் மேலாக, உரோக்காலத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வழிவகுத்தது. அதுமட்டுமல்ல, அங்கு அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகளின் உட்புறத்தில் காணப்பட்ட அரிய எழுத்து வடிவமாகும். இது தமிழ்-பிரம்மி எழுத்து வகையைச் சேர்ந்தது என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வெழுத்து கி.மு.5 ஆயிரம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று தொல்லியல் நிபுனர்கள் கருதுகின்றனர். ஆதிச்சநல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழி ஒன்றில் காணப்படும் ஓவியம் அதிசயிக்கத்தக்கது. இங்கு காணப்பட்ட செம்பு மற்றும் இரும்புப் பொருட்கள் சுரங்கத் தொழிலும், உருக்குத் தொழிலும் சிறப்புற்று இருந்தன என்பதற்கான சான்றுகளாகும்.

தொல்பொருள் ஆராய்சிகள்

மார்ட்டிமர் வீலர் 1940 களில் பாண்டிச்சேரிக்கு அருகாமையில் உள்ள அரிக்கமேட்டில் மேற்கொண்ட அகழாய்வு அப்பகுதி ரோமப் பேரரசுகளுடன் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை உறுதிப்படுத்தியது. இங்கு கிடைத்த மையத் துளையுடைய உருள்மணிகள் இதற்கு சான்றாக உள்ளன. அரிக்கமேடு, காவிரிப்பட்டிணம், அலங்காகுளம், முசிறி, சுட்டுக்கேணி போன்ற நகர்களோடும் உள்நாட்டு வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. ஆதிச்சநல்லூர் மற்றும் அரிக்கமேட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகள் தமிநாட்டுக்கும் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்துக்குமிடையே இருந்த தொடர்பை சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளது. இவ்விரண்டும் செம்புகால நாகரிகங்கள் என கரதலாம்.

சிந்து சமவெளி நாகரீகம்

நகர நாகரீகம்

5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிந்து நதிக் கரையில் ஒரு நன்கு வளர்ந்த நகர நாகரிகம் செல்வச் செழிப்போடு வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. என்ற வரலாற்று உண்மை 1920 களில் தான் தெரியவந்தது. அதுவரை மெசொபொடாமிய மற்றும் எகிப்து நாகரிகங்கள்தான் உலக நாகரிகங்களின் தொட்டில்கள் என்று மேலை நாட்டு வரலாற்றாளர்கள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பஞ்சாப் மான்ட்கோமரி மாவட்டம் அரப்பாவிலும், சிந்து லார்க்கானா மாவட்டம் மொகஞ்சதாரோவிலும் பிற இடங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகள் சிந்து நாகரிகமும் காலத்தாலும் வளர்ச்சியாலும் மொசொபொடாமிய, எகிப்து நாகரிகங்களுக்கு இணையானவை என்பதை மெய்ப்பித்தன. முதலில் இந்நாகரிகம் கல்-செம்பு நாகரிகம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் ‘அரப்பா நாகரிகம்’, ‘சிந்து சமவெளி நாகரிகம்’ என்றும் கூறப்பட்டன. கல், செம்பு கருவிகளைக் கருத்தில் கொண்டு ‘கல்-செம்பு நாகரிகம்’ என்று பெயரிடப்பட்டது. பின்னர் அரப்பாவும், மொகஞ்சதாரோவும் சிந்து சமவெளியில் இருந்தமையால் ‘சிந்து சமவெளி நாகரிகம்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகளை வைத்துப் பார்க்கும்போது சிந்து நாகரிகம் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மொகஞ்சதாரோ கண்டுபிடிக்கப்படல்

ராகல்தாஸ் பந்யோபாத்யா இந்தியத் தொல்பொருள் அய்வு மேதை. இந்திய வரலாற்றாளர்களுக்கு முன் மாதிரியாகத் திரிந்தவர். சிறந்த வரலாற்று நூலாசிரியர். மாணவர்களுக்கு வரலாற்றோடு தொல்பொருளாய்வையும் குழைத்துக் கொடத்தவர். ஆர்.டி.பானர்ஜி என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டவர். பானர்ஜி 1885 எப்ரல் 12ஆம தேதி மூர்ஷிதாபாத்திலுள்ள பெர்காம்பூரில் பிறந்தார். கிருஷ்ணநாத் கல்லூரியில் பயின்று இளநிலைப் பட்டம் பெற்றார். பின்னர் கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூாயில் சேர்ந்து வரலாற்றில் முதுநிலைப் துறையில் துணை மேலாளராகச் சேர்ந்து பின்னர் அத்துறையில் மேற்கு வட்டத்தின் தொல்பொருள் தலைமை மேலாளராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். அதன்பின் கிழக்கு வட்டத்தில் உழைப்பின் விளைவாக மொகஞ்சதாரோ கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கண்டுபிடிப்பு பற்றிப் பல கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் எழுதினார்.

தொல்பொருள் ஆய்வின் விரிவாக்கம்

மார்ட்டிமல் வீலர் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் இணையற்ற தொல்பொருள் ஆய்வாளர் ஆவார். தொல்பொருள் அறிவியலை உலகறியச் செய்த வீலரை உலகம் நன்கறிந்து கொண்டது. ஸ்காட்லாந்து கிளாஸ்கோவில் 1890 செப்டம்பர் 20 ஆம் தேதி பிறந்த மார்ட்டிமர் வீலர் பிராட்போர்டு இலக்கணப் பள்ளியிலும், லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலும் பயின்று முதுகலைப் பட்டம் பெற்றார். இவருக்குக் கிடைத்த உதவித் தொகையைக் கொண்டு தொல்பொருளியல் கற்றார். தொல்பொருளாய்வில் ஈடுபட்டிருந்த வீலர் முதல் உலகப் போரின்

போது ராணவத்தில் சேர்ந்து பணியாற்றினார். போர் முடிந்தபின் வேல்ஸ் தேசிய அருங்காட்சியகத்தின் இயக்குநரானார். பின்னர் லண்டன் அருங்காட்சியகத்தில் பொறுப்பாளரானார். இரண்டாம் உலகப் போரில் மீண்டும் ராணுவத்தில் பணியாற்றினார். போர் முடியுமுன் இந்திய தொல்பொருள் துறையின் இயக்குநராக நியமிக்கப்பட்டார். மொகஞ்சதாரோவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தொல்பொருள் அகழ்வராய்ச்சியைப் புதிய உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்றார் மார்ட்டிமர் வீலர்.

புதிய தொல்பொருள் தொழில்நுட்பம்

மார்ட்டிமர் வீலர் இந்திய தொல்பொருள் துறையின் இயக்குநராகப் பணியாற்றிய நான்காண்டு காலம் (கி.பி. 1944-48) சிந்துவெளி நாகரிகம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் பொற்காலம் ஆகும். இரவது ஆய்வு முடிவுகள் முதன் முறையாக சாதாரண மக்களும் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய்த பெருமை வீலரைச் சேரும். வுானொலி, தொலைக்காட்சி, கட்டுரைகள், புத்தகங்கள், சொற்பொழிவுகள் மூலம் இவரது கண்டுபிடிப்புகளையும், இக்கண்டுபிடிப்புகளின் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் அனைத்துத் தரப்பினரும் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய்தார். அதுமட்டுமல்ல, தொல்பொருள் ஆய்வில் புதிய அறிவியல் தொழில்நுட்பமுறைகளைக் கையாண்டார்.

சிந்துவெளி நாகரீகத்தை உலகுக்கு அறிவித்தல்

20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை சிந்து வெளி நாகரிகம் பற்றி எவருக்கும் தெரியாது. ஆங்கிலேயர் நிகழ்த்திய அகழாய்வு அதிசயங்களில் ஒன்று இந்நாகரிகத்தை உலகறியச் செய்ததாகும். இது ஒரு நாளில் நிகழ்த்த அற்புதமல்ல. பல அகழாய்வு ஆய்வாளர்கள் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் கூட்டுவிளைவே சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் கண்டுபிடிப்பாகும். சார்லஸ் மாசன் 1842 ஆம் ஆண்டு பலுசிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் அகழாய்வுப் பணயம் மேற்கொண்டபோது அங்கிருந்த மக்களோடு தொடர்பு கொண்டார். அப்போதுதான் அவர் அப்பகுதி கிராம மக்கள் சுமார் 13 மைல்கள் பரப்படைய ஒரு புராதன நகரம் இருப்பதைப் பற்றி அறிந்தார். இத்தகவல் மாசானுக்கு ஆச்சர்யத்தை அளித்தது. எனினும் மாசனுக்கு அப்போதிருந்த வாய்ப்பு வசதிக்குறைவு அவரது ஆச்சர்யத்தை அகழாய்வு ஆராய்ச்சியாக மாற்ற முடியாமல் செய்து விட்டது. எனினும் அவரது பயணத்தைப் பற்றியும், அவர் அறிந்த செவி வழிச் செய்தி பற்றியும் விரிவாக எழுதி வெளியிட்டார்.

இந்திய தொல்பொருளியலின் தந்தை

மாசனின் முயற்சிக்குப்பின் 1856 இல் தளபதி அலெக்சாந்தர் கன்னிங்காம் அரப்பா என்ற இடத்துக்குச் செல்ல நேரிட்டது. அவர் அங்கு சென்றதற்கான காரணம் ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனி கராச்சிக்கும் லாகூருக்குமிடையே ரயில்பாதைப் பாலம் போடுவதை மேற்பார்வை செய்வதற்காகவாகும். ஜான் மற்றும் வில்லியம் புருன்டன் ஆகிய இரு பிரிட்டிஷ் பொறியாளர்களும் அப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அப்பாலத்தைக் கட்டுவதற்காக உறுதியான

கற்கள் தேவைப்பட்டன. கன்னிங்காமம், அப்பொறியாளர்களும் இதுபற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது இங்கிருந்த சிலர் அருகாமையிலிருந்த ஒரு பாழடைந்த பண்டைக்கால கட்டிடத்தில் கடினமான கற்கள் கிடைப்பதாகக் கூறினர். அந்த இடத்தைப் பார்வையிட்ட கன்னிங்காம் அங்கு குவிந்து கிடந்த பாரக்கற்களைக் கண்டு வியப்படைந்தார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு பொறியியல் சகோதரர்களில் ஒருவரான வில்லியம் புருன்டன் மற்றொரு இடத்துக்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த ஒரு பகுதியிலிருந்த கிராம மக்கள் பழைய செங்கற்களைப் பயன்படுத்துவதைப் பார்த்தார். அந்த இடம்தான் அரப்பா. அரப்பாவிலிருந்து எடுத்துவரப்பட்ட கற்கள் ரயில் பாலம் கட்டுவதற்குப் பிரம்பி எழுத்துக்களைக் கொண்ட முதல் அரப்பா முத்திரையை வெளியிட்டார். அதன்பின் அடுத்த அரை நூற்றாண்டு காலத்துக்கு எவ்வித மன்னேற்றமுமில்லை கன்னிங்காம் இந்திய தொல்பொருளியலின் தந்தை என்ற அழைக்கப்படுகிறார்.

மொகஞ்சதாரோ சிறப்பு

ஹரப்பா நகரம் 1921 இல் கண்டபிடிக்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டே அகழ்வாராட்சி தொடங்கப்பட்டது. இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் ஆர்.டி. பானர்ஜி ஆவார். ஜான் மார்ஷல், மாக்கே போன்ற தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களும் இதில் பங்கேற்றனர். எனினும் மார்ட்டிமாட வீலர் இந்தியத் தொல்பொருள் துறை இயக்குநரானபின்தான் இவ்வாராய்ச்சி நவீன மயமாக்கப்பட்டு, அதுவரை நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சிகள் முறைப்படுத்தப்பட்டு, ஆவணப்பட்டு வெளி உலகுக்கு முறையாக அறிவிக்கப்பட்டது. சிந்துவெளி மொகஞ்சதாரோவின் தொன்மைச் சிறப்பை வெளிக்கொண்டு வந்த பெருமை வீலரையே சேரும்.

பிற நகரங்கள் பற்றிய தகவல்கள்

சிந்து வெளியிலும் வேறு சில பகுதிகளிலும் தொல்பொருள் ஆய்வுகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றின் விளைவாக மேலும் சில சிந்து வெளி நாகரிக நகரங்கள் பற்றிய தகவல்கள் கிடைத்தன.

1. சங்குதாரோ
2. காலிபங்கள்
3. ரோதால்
4. புானாவாலி
5. சூர்கோட்டதா
6. தோலாவிரா

சிந்து சமவெளி மட்டுமன்றி ராஜஸ்தான், அரியானா, பஞ்சாப், கஜராத், மக்ரான் கடற்பகுதி, பலுசிஸ்தான், அப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் அகிய பகுதிகளிலும் அகழாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

முந்தைய வேத காலம

வேத கலாச்சாரம் இந்திய வரலாற்றில் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. இதன் தாக்கம் நவீன இந்தியாவில் பரவலாக உள்ளது. இந்தியாவில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பின்பற்றும் மதமான இந்து மதத்தின் தத்துவங்கள் மற்றும் சமூக வழக்கங்கள் வேத கலாச்சாரத்தையே மூலாதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. மனித முன்னேற்றத்திற்கான வேத கலாச்சாரத்தின் பங்களிப்பு சிந்துவெளி கலாச்சாரத்தின் மேன்மைக்கு இதுவே சான்று. ஆரியர்களே இந்தக் கலாச்சாரத்தைத் தோற்றுவித்தவர்கள். ஆரியர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அரை நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். அவர்கள் மாடுகள், செம்மறி ஆடுகள் மற்றும் மேய்ச்சல் நிலங்களுக்காக தங்களுக்குள் போரிட்டனர். பிந்தைய வேத காலத்தில் ஆரியர்கள் கங்கைச் சமவெளியினுள் மேலும் நகர்ந்தனர். இரும்புச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி அடர்ந்த காடுகளை எளிதாக அழித்து சமன்படுத்தினர். இந்தக் குழுக்கள் படிப்படியாக வளர்ந்து பெரிய நிலங்களைக் கைப்பற்றி பெரிய ஆட்சிப் பிரதேசங்களை நிறுவின. இவை மகாஜனபதங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. இந்த அலகு முந்தைய மற்றும் பிந்தைய வேத காலத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

ஆரியர்கள் முதன்முதலில் கி.மு1500 க்கும் கி.மு1000 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சப்த சிந்து (ஏழு ஆறுகள்) என்றழைக்கப்பட்ட சிந்து மற்றும் அதன் கிளை ஆறுகளைச் சுற்றிய பிரதேசத்தில் குடியேறினர.

வேதங்கள

ரிக் வேதம் சாம வேதம் யஜுர் வேதம் அதர்வண வேதம அவர்கள் இந்த இடத்திற்கு பிரம்மவர்த்தம், அதாவது "வேதகால கடவுள்களின் தேசம்" எனப் பெயரிட்டனர். அவர்களது எண்ணிக்கை அதிகரித்ததால், அவர்கள் கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து, ஆரியவர்த்தம் அல்லது "ஆரியர்களின் நிலம்" என்று அழைக்கப்பட்ட அன்றைய கங்கை யமுனை நதிச்சமவெளியில் குடியேறினர். படிப்படியாக அவர்கள் மேற்கு மற்றும் வட இந்தியாவின் விந்திய மலைகள் வரை ஆக்கிரமித்தனர். ஆரம்பகால ஆரியர்கள் பற்றிய நமது தகவல்கள், ஹரியானாவில் பக்வான்புரா மற்றும் பஞ்சாபில் மூன்று இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. அங்கு கி.மு 1500 முதல் கி.மு 1000 வரையிலான பல மட்பாண்ட துண்டுகள் கிடைக்கப்பெற்றன. எனினும், கி.மு 1500-ல் எழுதப்பட்ட ரிக் வேதமே நமது முக்கிய ஆதாரம். வேதங்கள் ஆரியர்களின் முக்கிய இலக்கிய பதிவுகள். கி.மு 1500-ல் வேத இலக்கியங்களில் இருந்தே நாம் ஆரியர்களைப் பற்றி அறிந்ததால் இந்த காலம் வேதகாலம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. முந்தைய வேத காலம் கி.மு 1500 இலிருந்து கி.மு 1000 வரை உள்ளது. ரிக் வேதம், யஜுர் வேதம், சாம வேதம் மற்றும் அதர்வண வேதம் எனும் நான்கு வேதங்கள் உள்ளன. "வேதம்" என்றால் அறிவு என்று பொருள். ரிக் வேதம் வேத இலக்கியங்களில் மிக பழமையானது. அது கி.மு 1500 வில் இயற்றப்பட்டது. இதில் உள்ள 1028 ஸ்லோகங்கள் பத்து புத்தகங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பகாலத்தில்,

மற்ற வேதங்களை போலவே இதுவும், வாய்மொழியாகவே, ஒரு தலைமுறையில் இருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கு இடமாற்றப்பட்டது. அதனால், இது ஸ்ருதி, அதாவது "கேட்கப்படுவது" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு பிறகே இவ்வேதம் எழுத்து வடிவம் பெற்றது. ரிக் வேதம் நமக்கு ஆரம்ப வேத காலத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார மற்றும் மத வாழ்க்கையை பற்றித் தெரிவிக்கிறது. ஆரம்பகால வேதக் கொள்கைகள் பின்வருமாறு அமைக்கப்பட்டன:

அரசர்

மன்னரே நாட்டின் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருந்தார். மன்னர் அறநெறி மிக்கவராக இருந்தார். அரசுரிமை பரம்பரையாக வந்தது. மன்னரின் முக்கியப் பணி தனது தேசத்தையும் குடிமக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டியதாகும். அவர் போர்வீரர்களைக் கையாள்வதில் தேர்ந்தவராகவும், நேர்மையானவராகவும் இருக்கவேண்டியிருந்தது. ராஜாவின் நிர்வாகப் பணிக்கு உதவுவதற்காக பல அதிகாரிகள் இருந்தனர். அவருக்கு புரோகிதர்கள் மற்றும் சேனாதிபதி உள்ளிட்ட பல அலுவலர்கள் இருந்தனர். அரசருக்கு அறிவுரை வழங்குவதும் வெற்றிக்காக மந்திரம் உச்சாடனம் செய்வதும் புரோகிதரின் கடமையாக இருந்தது. யுத்தத்தில் மன்னருக்காக போரிடுவதே சேனாதிபதியின் கடமையாக இருந்தது.

அமைச்சர்கள்:

மன்னர், அரசாங்கம் திறமையாக இயங்க பல அமைச்சர்களை நியமித்தார். படைத் தலைவரான சேனாதிபதியே அவர்களுள் முதன்மையானவராக இருந்தார்.

வீரர்கள்:

படையின் தலைமைப் போர்வீரர் இரண்டாவது உயர் அதிகாரியாக இருந்தார். அவர் மன்னராலேயே நியமிக்கப்பட்டவர். வீரர்கள் அமைப்பை கவனிப்பதும் மன்னர் இல்லாத நிலையில், படையை வழிநடத்துவதும் அவரது பணியாக இருந்தது. கிராமங்களின் தலைவரான கிராமணியும் முக்கிய அதிகாரியாவார். இவர்களுடன் பல அறிஞர்களும், உளவாளிகளும் கூட முக்கியப் பங்கு வகித்தனர

நீதித்துறை:

போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்காததால் நீதி அமைப்பு பற்றி யூகிக்க மட்டுமே முடிகிறது. மன்னரே பிரதான நீதிபதியாக இருந்தார். வேத காலத்தின் நிர்வாக அமைப்பு சிறிய மாற்றங்களுடன் தொடர்ந்தது. பிந்தைய வேத காலத்தில் பல வலுவான முடியாட்சிகள் உருவானது. கூடவே அது ஏகாதிபத்திய உணர்வைத் தூண்டியது. மன்னரின் அதிகாரங்கள் அதிகரித்து அவருடைய பதவி உயர்ந்தது, ராஜ்ஜியம் என்பது பரம்பரையாக தொடர்ந்தது. மன்னர் அதிகாரிகளையும் அமைச்சர்களையும் கூட அதிகப்படுத்தினார். ஆரியர்கள் முதலில் பஞ்சாப் பகுதியில் குடியேறினர். குர்ரம், காபூல் மற்றும் சிந்துவின் மற்ற பிற நதிகள் பற்றிய குறிப்புகள் ரிக் வேதத்தில் காணப்படுவதிலிருந்து இது உறுதியாகிறது. இந்தோ-ஆரியர்கள், சிந்து ஆற்றின் குறுக்கே குடியேறினர். படிப்படியாக, அவர்கள் கிழக்கு நோக்கி கங்கை

நதியினோடே நகர்ந்தனர். ஆரியர்கள் அவர்களுடன் குதிரைகளையும் இரதங்களையும் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் கங்கை-யமுனா பகுதியின் பூர்வகுடிகளை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டனர்.

வர்ணாசிரம தர்மம்

வர்ணாசிரம தர்மம் என்பது வேத காலத்தில் இந்திய சமுதாய அமைப்பிற்கு வழங்கப்பட்ட சமஸ்கிருதப் பெயராகும். ஆரம்பகால வேத சமூகத்தில் நான்கு வர்ணங்கள் இருந்தன: பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர். வருண முறையில் எந்த சிக்கலும் இல்லை. பிறப்பை விட, செய்யும் வேலையே வர்ணத்தின் அடிப்படையாக இருந்தது. இது குறித்து ரிக் வேதத்தில் "நான் ஒரு சிற்பி, என் தந்தை ஒரு மருத்துவர், என் தாய், வீட்டில் தானியங்கள் அரைப்பவர்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆரம்பகால ஆரியர்கள், தங்களை தங்களது தொழிலுக்கேற்ப வகைப்படுத்தி உள்ளனர். "வர்ணம்" என்ற சொல் சமூகப் பிரிவை குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சமூகம் பின்வரும் நான்கு தொழில்வகைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது:

- பிராமணர் அல்லது குருமார்கள் சமயச் சடங்குகளைச் செய்தும், வழிபாடு நடத்தியும் கல்வியை அளித்தும் வந்தார்கள்.
- சத்திரியர்கள் அல்லது போர் வீரர்கள் (அரசனும் இதில் அடக்கம்) போர்களில் எதிர்த்துப் போரிட்டு தங்கள் குழுக்களை ஆபத்தில் இருந்து காத்தனர்.
- வைசியர்கள் விவசாயம், மற்றும் வாணிகத்தில் சமுதாயத்திற்கு பொருட்களை உற்பத்தி செய்தும் வந்தனர்.
- சூத்திரர்கள் கூலித் தொழிலாளிகளாகவும் குற்றேவல் புரிபவர்களாகவும் இருந்தனர்.

இந்த முறை வளைந்து கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த வர்க்கங்கள் இடையே திருமணம் புரியவோ, ஒன்றாக உண்ணவோ எந்த கட்டுப்பாடுகளும் இருக்கவில்லை. இப்படியாக ஒரு பிராமணரின் வேலை, கல்வியை தருவது. சத்திரியரின் வேலை பாதுகாப்பது. ஒரு வைசியர் வேலை, வியாபாரம் செய்வது ஒரு சூத்திரரின் வேலை சேவகம் செய்வது என இருந்தது. ஆனால், பிந்தைய வேத காலத்தின்போது வருண முறை சிக்கலாக மாறியது. வர்ணம் செய்யும் தொழிலில் இருந்து பிறப்பின் அடிப்படையில் மாறிவிட்டது. மனிதனின் வயதை 100 ஆண்டுகள் என்று மனதில் வைத்துக் கொண்டு ஆஸ்ரம முறை நிறுவப்பட்டது. மதத்தின் குறிக்கோளை அடையவும், பொருளின்பம் பெறவும், விமோசனம் பெறவும் 100 ஆண்டுகள் தேவைப்படும் என்று கூறப்பட்டது. முதல் இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளில், ஒரு மாணவன் தனது குருவின் ஆசிரமத்தில் இருந்து கற்றுக்கொள்கிறான். இது பிரம்மச்சார்யம் எனப்படும். இருபத்தி ஐந்து வயதிலிருந்து 50 வயது வரை (முதிர் வயதில்) கிருஹஸ்தம் என்று அழைக்கப்படும் குடும்ப வாழ்க்கையை வாழ்கிறார். 50 முதல் 75 வயது வரை குடும்ப வாழ்க்கையைத் துறந்து வன்பிரஸ்தம் மேற்கொள்கிறார். 75 முதல் நூறு ஆண்டுகள் வரை

அவர் எல்லா உலக இன்பங்களையும் விட்டு, கடவுளின் பக்தியில் முக்தி அடைந்து சன்யாசம் கொள்கிறார்.

பிந்தைய வேத காலம

பிந்தைய வேத காலத்தின் வரலாறு பிரதானமாக, ரிக் வேத காலத்துக்குப் பிறகு தொகுக்கப்பட்ட வேத நூல்களின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. வேத பாசுரங்கள் அல்லது மந்திரங்கள் சம்ஹிதாஸ் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ரிக் வேதம் திருத்தப்பட்டு, இத்தொகுப்பு சாமவேதா என்று அழைக்கப்பட்டது. ரிக் வேத காலத்திற்கு பிறகு, யஜுர்வேத சம்ஹிதா, அதர்வண வேத சம்ஹிதா என்று இருவேறு தொகுப்புகள் தொகுக்கப்பட்டன. யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம், பிராமணம், ஆரண்யகங்கள் மற்றும் உபநி தங்கள் போன்றவற்றில் இருந்து பிந்தைய வேத காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும். பிந்தைய வேத காலம் கி.மு 600-ம் நூற்றாண்டு வாக்கில் இருந்திருக்கலாம் என கணிக்கப்படுகிறது.

பிந்தைய வேத காலத்தில், ஆரிய நாகரிகம் படிப்படியாக கிழக்கு மற்றும் தெற்கு நோக்கி விரிந்தது. குருஷேத்திரமும் மத்தியதேசமும் முக்கிய பண்பாட்டு மையமாகத் திகழ்ந்தன. யமுனை, கங்கை நதிப்பரப்பு முக்கியத்துவம் பெற்றது. கோசலம், காசி, விதேஹம், அயோத்தி ஆகியவை கிழக்கில் மாபெரும் நகரங்களாக உயர்ந்தன. மேலும் முதன்முறையாக, வங்காளத்தின் புந்தரர்கள், ஒரிசாவின் சபரர்கள், தென்மேற்கு இந்தியாவின் புலிந்தர்கள் போன்ற பிற சாதியினரைப் பற்றியும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறாக, கிட்டத்தட்ட வட இந்தியா முழுவதும் இமயமலையில் இருந்து விந்திய மலைகள் வரையும் மேலும் அதைத் தாண்டியும் கூட ஆரியர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர்

குடியமர்வு முறைகள் முன்பு குறிப்பிட்டபடி, கி.மு 1000 க்கும் கி.மு 600 க்கும் இடையே ஆரியர்கள், சப்த சிந்துவிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து கங்கை சமவெளியை அடைந்தனர். சிலர், விந்திய மலைகளை கடந்து இந்தியாவின் தெற்குப் பகுதிக்குள் சென்றனர். ஆரியர்கள், மக்கள் தொகை அதிகரிப்பால், கிழக்கு பகுதி நோக்கி நகர்ந்திருக்கலாம். முன்பு நாம் அறிந்து கொண்டது போல், சில குறுநில வகுப்பினர் தங்களுக்கு என ஆளும் நிலத்தை வரையறுத்துக் கொண்டனர். இம்மக்கள் ஜனபதங்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். குரு என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள் டில்லியை சுற்றியுள்ள பகுதியை ஆக்கிரமித்து, அதை குருதேத்திரம் என்று அழைத்தனர். ஹஸ்தினாபுரம் அதன் தலைநகராக இருந்தது. குருதேசத்தவர்கள் பாஞ்சால தேசத்தவருடன் (பரேலி, பதான், பருக்காபாத் பிராந்தியம்) இணைந்து டெல்லி மற்றும் கங்கை யமுனைக்கு இடைப்பட்ட நிலத்தையும் ஆண்டனர். கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் குரு இனத்தை சேர்ந்தவர்கள். குருக்ஷேத்திரப் போர் சுமார் கி.மு 950 ல் நடந்ததாக நம்பப்படுகிறது. கி.மு 600 ம் ஆண்டின் இறுதியில் ஆரியர்கள் மேலும் கிழக்கு நோக்கி பரவினர். பலஜனபதங்கள் இணைந்து மகாஜனபதங்கள் எனப்படும் பெரிய சுய அதிகாரமுள்ள அரசுகளை அமைத்துக் கொண்டன. கி. மு ஆறாம்

நூற்றாண்டில் பதினாறு மகாஜனபதங்கள் நிறுவப்பட்டன. இந்த பதினாறு அரசுகளும் நிலங்களை கைப்பற்ற போரில் வத்சம், அவந்தி, மகதம் ஆகிய நான்கு அரசுகளும் இறுதிவரை நிலைத்தன. கி.மு 500 முதல் கி.மு 300 வரை கங்கைச் சமவெளி முழுவதும் மகத அரசின் கீழ் இருந்தது.

சமூக அடுக்குகள்

பிந்தைய வேத காலத்தில், வர்ணம் அல்லது தொழில் அடிப்படையிலான சமூகப் பிரிவுகள் மேலும் உறுதியாகவும், பரம்பரையாகத் தொடரும் பழக்கமாகவும் மாறின. ஒருவரின் பிறப்பு அவரது திறமையை விட முக்கியமானதாக மாறியது. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் தனியே வரையறுக்கப்பட்ட சட்டதிட்டங்கள் இருந்தன, மற்றும் சாதிக்கு வெளியே திருமணம் செய்வது தடை செய்யப்பட்டது. பிராமணர்கள் இது கற்றறிந்தவர்களாக இருந்ததால் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள் மட்டுமே சடங்குகள் மற்றும் பலிகளை நடத்த முடியும். அவர்களில் சிலர் மட்டுமே மன்னனுக்கு உபதேசம் செய்ய முடிந்தது. பொது மக்கள் அவர்களை அதிக மரியாதையுடன் நடத்தினர். பெண்களின் நிலையும் கூட மோசமடைய ஆரம்பித்தது, அவர்கள் ஆண்களை விட தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்டனர். அவர்கள் வேத இலக்கியங்களை படிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. வீட்டை கவனிக்க வேண்டியதே அவர்களின் முக்கிய கடமையாக இருந்தது. ஒரு குடும்பத்தில் தந்தையின் அதிகாரம் பெருகி, மகனைக் கூட அவரால் விலக்க முடியும் என்ற நிலை நிலவியது. பெண்களின் நிலை தாழ்ந்தது. சில பெண்கள் தத்துவ விவாதங்கள் மற்றும் சடங்குகளில் கலந்து கொண்டாலும், பெண்கள், ஆண்களுக்கு அடிபணிய வேண்டும் என்ற நிலையே பெரும்பான்மையாக நிலவியது. வாழ்க்கையில் ஆஸ்ரமம் அல்லது நான்கு நிலைகள் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது அவை பிரம்மச்சரியம் அல்லது மாணவர், கிருஹஸ்தம் அல்லது குடும்பஸ்தர், வனப்ரஸ்தம் அல்லது துறவி மற்றும் சன்யாசி அல்லது முழுமையாக உலக வாழ்க்கையில் இருந்து நீங்கி துறவறத்தை மேற்கொள்பவர். முதல் மூன்று நிலை பற்றி மட்டுமே பிந்தைய வேத நூல்களில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டது. கடைசி அல்லது நான்காம் நிலை சரியான முறையில் விவரிக்கப்படவில்லை.

ஹரப்பா நகரம்

சிந்துப் பள்ளத்தாக்கில் மேற்கு பஞ்சாபிலுள்ள ஹரப்பாஇ சிந்து மாகாணத்திலுள்ள மொகஞ்சாதாரோ ஆகிய இரு இடங்களிலும்தான் முதன்முதலில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்விரண்டு இடங்களும் தற்போது பாகிஸ்தானில் உள்ளன. இந்த அகழ்வாய்வுகளின் பயனாக ஒரு சிறந்த நாகரிகம் சிந்து வெளியில் இருந்தது கண்டறியப்பட்டது. தொடக்கத்தில் இந்த நாகரிகம் சிந்துவெளி நாகரிகம் என வழங்கப்பட்டது. சிந்துவெளிக்கு அப்பாலும் இந்த நாகரிகத்தின் தடங்கள் பரவியிருந்தமையால் பின்னர் இது “சிந்து நாகரிகம்“ என்று

அழைக்கப்பட்டது. முதலில் அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட இடத்தை நினைவுகூறும் வகையில் “ஹரப்பா நாகரிகம்“ என்றும் இது வழங்கப்படுகிறது.

பல்வேறு இடங்களில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதிலும் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை வருமாறு: சிந்துவிலுள்ள கோட் டிஜி ராஜஸ்தானிலுள்ள காளிபங்கன்இ பஞ்சாபில் ரூபார்இ ஹரியானாவில் பினவாலிஇ குஜராத்திலுள்ள லோத்தல்இ கர்கோடாடா மற்றும் தோலவிரா. பெரிய நகரங்கள் பெரும்பாலும் நூறு ஹெக்டேர் பரப்பளவைக் கொண்டவையாகும். சிந்துவெளி நகரங்களிலேயே மிகப் பெரியது மொகஞ்சாதாரோ. இது சுமார் இருநூறு ஹெக்டேர் பரப்பைக் கொண்டது என மதிப்பிடப்படுகிறது.

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

கடந்த எண்பது ஆண்டுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் அகழ்வாய்வுகளின் பயனாக ஏராளமான தொல்பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஹரப்பா பண்பாட்டின் வளர்ச்சியை அறிந்துகொள்ள பயன்படுகின்றன. இதனை நான்கு முக்கிய நிலைகளாகப் பகுத்து அறியலாம்.

- ஹரப்பாவிற்கு முந்தைய நிலை
- ஹரப்பா பண்பாட்டின் தொடக்க நிலை
- ஹரப்பா பண்பாட்டின் முதிர்ந்த நிலை
- ஹரப்பா பண்பாட்டின் இறுதி நிலை

ஹரப்பா பண்பாட்டிற்கு முந்தைய நிலையை கிழக்கு பலுச்சிஸ்தானத்தில் காணலாம். மொகஞ்சாதாரோவிற்கு வடமேற்கில் 150 மைல் தூரத்திலுள்ள மெகர்கார் என்ற இடத்தில் ஹரப்பா பண்பாட்டிற்கு முந்தைய கால மக்கள் வாழ்ந்தமைக்கான சுவடுகள் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில்இ மக்கள் தங்களது நாடோடி வாழ்க்கையைக் கைவிட்டு நிலையான வேளாண் வாழ்வைத் தொடங்கினர்.

ஹரப்பா பண்பாட்டின் தொடக்க நிலையில் மக்கள் சமவெளிகளில் பெரும் கிராமங்களை உருவாக்கி அங்கு வாழ்ந்தனர். இக்காலத்தில்தான் சிந்து சமவெளியில் நகரங்கள் தோன்றி வளரத் தொடங்கின. கிராமப்புற வாழ்க்கையிலிருந்து மக்கள் நகரவாழ்க்கையையும் மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தனர். ஆம்ரிஇ கோட் டிஜி ஆகிய இடங்களை இந்த நிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். ஹரப்பா பண்பாட்டின் உச்சகட்டத்தில் பெரிய நகரங்கள் எழுச்சிபெற்றன. காளிபங்கன் அகழ்வாய்வுகள் அங்கிருந்த நகர அமைப்புகளையும் நகர்ப்புறக் கூறுகளையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஹரப்பா பண்பாட்டின் இறுதிநிலையில் அதன் சிதைவு தொடங்கியது. லோத்தல்

அகழ்வாய்வுகள் இந்த நிலைக்கு தக்க எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றன. லோத்தல் நகரமும் அதன் துறைமுகமும் மிகவும் பிற்காலத்தில்தான் நிறுவப்பட்டன. வெள்ளப்பெருக்கிலிருந்து பாதுகாக்கும் வகையில் மிகப்பெரிய தடுப்புச்சுவரை இந்நகரில் காணமுடிகிறது. மெசபடோமியா இந்தியாவின் பிறபகுதிகள் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான மிகப்பெரிய வாணிப மையமாக லோத்தல் திகழ்ந்தது.

ஹரப்பா பண்பாட்டின் காலம்

1931 ஆம் ஆண்டு சர் ஜான் மார்ஷல் மொகஞ்சாதாரோவின் காலத்தை கி.மு.3250 கி.மு.3250 என மதிப்பிட்டார். பின்னர்இ பல்வேறு புதிய இடங்களில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனவேஇ புதிய தகவல்களின் அடிப்படையில் ஹரப்பா பண்பாட்டின் காலமும் அவ்வப்போது அறிஞர்களால் புதியதாக மதிப்பிடப்பட்டது. ரேடியோ கார்பன் முறையில் காலத்தை கணக்கெடுக்கும் முறையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் ஓரளவுக்கு துல்லியமான காலக்கணிப்பும் செய்யப்பட்டது. 1956 ஆம் ஆண்டு ஃபேர்சர்வ்ஸ் என்பவர் ஹரப்பா பண்பாட்டின் காலத்தை கி.மு-2000 கி.மு.1500 என்று மதிப்பிட்டார். 1964 ஆம் ஆண்டு டி.பி. அகர்லால் இந்த பண்பாட்டின் காலத்தை கி.மு.2300 கி.மு. 1750 என முடிவு செய்தார். இருப்பினும் வருங்காலத்தில் இந்த காலவரையரையும் மாறுவதற்கு வாய்ப்புண்டு.

நகர அமைப்பு

ஹரப்பா பண்பாடு அதன் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த நகர அமைப்புக்கு பெயர் பெற்றதாகும் . தெருக்கள் ஒவ்வொன்றும் குறுக்கு நெடுக்காகவும் நேர்கோட்டிலும் அமைந்திருந்தன ஹரப்பா மொகஞ்சாதாரோ காளிபங்கன் போன்ற பெரிய நகரங்களில் மேடான பகுதிகளில் கோட்டைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன .கோட்டைகள் ஒவ்வொன்றும் களிமண்கற்களாலான மேடுகள்மீது அமைக்கப்பட்டிருந்தன .கோட்டையின் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்த நகரத்தில் செங்கற்களாலான வீடுகள் இருந்தன .இவற்றில் சாதாரணமக்கள் குடியிருந்தனர் .பெரும்பாலான கட்டிடங்கள் அனைத்தும் செங்கற்களாலானவை .கற்பாறைகளாலான கட்டிடங்கள் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது .பூமிக்கடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கழிவுநீர்க் குழாய்கள் ஹரப்பா பண்பாட்டின் மற்றொரு சிறப்புக் கூறாகும் .வீடுகளிளிருந்து வெளிவரும் கழிவுநீர்க் குழாய்கள் அனைத்தும் தெருக்களின் கழிவுநீர்ப்பாதையுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன .இக்குழாய்கள் பெரும்பாறைக் கற்களாலோ அல்லது செங்கற்களாலோ மூடப்பட்டிருந்தன.

மொகஞ்சாதாரோவின் சிறப்புக்குரிய பொது இடம் பெரும் குளியல் குளமாகும் .இது 39 அடி நீளமும்இ 23 அடி அகலமும்இ 8 அடி ஆழமும் கொண்டதாகும் . தரையிலிருந்து குளத்திற்குள் இறங்க அனைத்து பக்கத்திலும் படிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன .உடைகள் மாற்றுவதற்கு ஏதுவாக குளத்தின்

ஓரங்களில் தனி அறைகள் காணப்படுகின்றன .குளியல் குளத்தின் தரைப்பகுதி செங்கற்களாலானது . அருகிலிருந்த பெரிய கிணற்றிலிருந்து குளத்திற்கு தண்ணிர் கொண்டுவரப்பட்டது .குளத்தின் ஒரு மூலையில் தண்ணிரை வெளியேற்றும் குழாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளது .இக்குளம் சடங்குகளின்போது குளிப்பதற்கு வசதியாக அமைக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் .மொகஞ்சாதாரோவின் மிகப்பெரிய கட்டிடம் அதன் தானியக் களஞ்சியமாகும் .இது 150 அடி நீளமும் 50 அடி அகலமும் கொண்டது . ஹரப்பா நகரின் கோட்டையில் ஆறு தானியக் களஞ்சியங்களைக் காணமுடிகிறது.

பொருளாதார வாழ்க்கை

வேளாண்மை தொழில் கைத்தொழில் வாணிகம் என அனைத்துவகை பொருளாதார நடவடிக்கைகளையும் ஹரப்பா பண்பாட்டில் காணமுடிகிறது. கோதுமையும் பார்லியும் முக்கிய விளைபொருட்களாகும். எள்இ கடுகுஇ பருத்தி போன்றவையும் பயிரிடப்பட்டன மிகையான தானியங்கள் களஞ்சியங்களில் சேமித்து வைக்கப்பட்டன. வெள்ளாடுகள்இ செம்மறியாடுகள்இ எருதுகள் போன்றவை முக்கிய வளர்ப்பு விலங்குகளாகும். குதிரையின் பயன்பாடு பற்றி இன்னும் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. மான் உள்ளிட்ட பல்வேறு விலங்குகள் உணவுக்காக வேட்டையாடப்பட்டன.

பல்வேறு கைத்தொழில்களில் தேர்ச்சிபெற்ற கைவினைஞர்கள் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர். பொற்கொல்லர்கள்இ செங்கல் செய்வோர்இ கல் அறுப்போர்இ நெசவுத் தொழிலாளர்இ படகு கட்டுவோர்இ சுடுமண் கலைஞர் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வெண்கலம் மற்றும் செம்பாலான பாத்திரங்கள் ஹரப்பா பண்பாட்டு உலோகத் தொழிலுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். தங்கம் மற்றும் வெள்ளியாலான ஆபரணங்கள் பல்வேறு இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மண்பாண்டங்கள் பெரும்பாலும் சாதாரணமாக இருந்தன. ஒருசில இடங்களில் சிகப்பு மற்றும் கருப்பு வண்ணம்பூசிய மண்பாண்டங்களும் கிடைத்துள்ளன. அரிய வகை கற்களாலான மணிகளும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

இந்தியாவின் பிறபகுதிகளோடு பரவலான வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மெசபடோமியா ஆப்கானிஸ்தான் ஈரான் போன்ற பகுதிகளோடு அயல்நாட்டு வர்த்தகமும் நடைபெற்றது. தங்கம் செம்பு ஈயம் மற்றும் அரிய வகை கற்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. கோதுமை பார்லி பயிறுவகைகள் எண்ணெய் வித்துக்கள் போன்ற வேளாண் பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பருத்தியாடைகள் மண்பாண்டங்கள் மணிகள் சுடுமண் கலைப்பொருட்கள்இ தந்த வேலைப்பாடுகள் போன்றவையும் ஏற்றுமதிகளில் அடங்கும். சிந்துப்பகுதிக்கும்இ சுமேரியாவுக்கும் இடையே வாணிகத்தொடர்பு நிலவியதற்கு போதிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

மெசபடோமியாவில் சிந்துவெளியைச் சார்ந்த பல முத்திரைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டமாற்று வாணிகமே பரவலாக நடைபெற்றது. போக்குவரத்துக்கு காளை மற்றும் எருது பூட்டிய வண்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை சிந்துவெளியில் கிடைத்துள்ள முத்திரைகளும் கடுமண் பொம்மைகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆறுகள் மற்றும் கடல் போக்குவரத்துச்கு படகுகளும் கப்பல்களும் உதவின.

சமூக வாழ்க்கை

ஹரப்பா மக்களின் சமூக வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ள போதிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆண் பெண் இருபாலரும் கீழாடை மேலாடை என்ற இரண்டுவித ஆடைகளையும் அணிந்தனர். இருபாலரும் மணிகளாலான ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டனர் வளையல்கள்இகாப்புகள் ஒட்டியாணம் சிலம்பு காதணி மோதிரம் போன்றவை பெண்களுக்கான ஆபரணங்கள். இவை தங்கம் வெள்ளி செம்பு வெண்கலம் போன்ற உலோகங்களானவை. அரியவகை கற்களாலான ஆபரணங்களும் இருந்தன. மட் பாண்டங்கள் கற்கள்இ ஒடுகள் தந்தம் மற்றும் உலோகங்களாலான பல்வேறு வகையிலான வீட்டுக்குதவும் பாத்திரங்கள் மொகஞ்சாதோராவில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. நூற்கும் தக்களி ஊசிகள் சீப்புகள், தூண்டில்முட்கள் கத்திகள் போன்றவை செம்பாலானவை. களிமண்ணாலான வண்டிகள் சிறுவர்களின் விளையாட்டுப் பொருட்களில் அடங்கும். கோலிகள் பந்துகள் தாயம் போன்றவை விளையாட்டுக்கு பயன்பட்டன. மீன் பிடித்தல் என்பது முறையான தொழில். வேட்டையாடுதலும் எருதுச் சண்டையும் பொழுதுபோக்குகளாகும். பல்வேறு போர் கருவிகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. செம்பு மற்றும் வெண்கலத்திலான கோடரிகள் ஈட்டிகள்இ குறுவாட்கள் வில் அம்புகள் போன்றவையும் இதிலடங்கும்.

எழுத்து

ஹரப்பா எழுத்து வடிவம் இன்னும் முழுமையாக கண்டறியப்படவில்லை .400 முதல் 600 வரையிலான வடிவங்கள் இருப்பினும் அவற்றில் 46 அல்லது 60 மட்டுமே அடிப்படையாக விளங்குகின்றன .எஞ்சியவை அவற்றின் மாற்றுவடிவங்களே .ஹரப்பா எழுத்துக்கள் பொதுவாக வலமிருந்து இடமாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன .ஒருசில முத்திரைகளில் முதல் வரி வலமிருந்து இடமாகவும் அடுத்தவரி இடமிருந்து வலமாகவும் மாறிமாறி எழுதப்பட்டுள்ளன . ஸ்கான்டிநேவியவைச் சேர்ந்த பார்போலா மற்றும் அவரது உடன் பணியாற்றும் அறிஞர்களும் ஹரப்பா மக்களின் மொழி திராவிடமொழியே என்று முடிவு செய்துள்ளனர் .சோவியத் அறிஞர் சிலரும் இக்கருத்தை ஏற்கின்றனர் .வேறுசில அறிஞர்கள் ஹரப்பா எழுத்துக்களை பிராமி

எழுத்துவகையுடன் தொடர்புப்படுத்துகின்றனர் .ஹரப்பா எழுத்து பற்றிய புதிர் இன்னும் அவிழ்க்கப்படவில்னல.

சமயம்

முத்திரைகள் சுடுமண் உருவங்கள் மற்றும் செப்புவில்லைகள் போன்ற சான்றுகளிளிருந்து ஹரப்பா மக்களின் சமய வாழ்க்கை குறித்து அறியமுடிகிறது. அவர்களது முக்கிய ஆண் கடவுள் பசுபதி (முற்காலத்திய சிவன்). தியானவடிவில் அமர்ந்திருக்கும் அவருக்கு மூன்று முகங்களும் இரண்டு கொம்புகளும் காணப்படுகின்றன. நான்கு விலங்குகள் யானை புலி நீர்யானை எருது வெவ்வேறு திசைகளைப்பார்த்த வண்ணம் அவரை சூழ்ந்துள்ளன. அவரது பாதத்தில் இரண்டு மான்கள் உள்ளன. இந்த உருவம் முத்திரைகளில் காணப்படுகிறது அவர்களது முக்கிய பெண் கடவுள் தாய்க் கடவுளாகும். இதன் சுடுமண் வடிவங்கள் கிடைக்கின்றன. பிற்காலத்தில்லிங்க வழிபாடும் காணப்பட்டது. ஹரப்பா மக்கள் மரங்களையும்இ விலங்குகளையும் கூட வழிபட்டனர். பேய்கள்இ கெட்ட ஆவிகள் போன்றவற்றின்மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அவர்கள் தங்கனளப் பாதுகாத்துக் கொள்ள தாயத்துக்களையும் அணிந்தனர்.

பிளீட் என்ற அகழாய்வாளர் 1912 ஆம் ஆண்டு மேலும் பல ஹரப்பா முத்திரைகளைக் கண்டுபிடித்தார். இவரைத் தொடர்ந்து சர் ஜான் மார்ஷல், ராய் பகதூர் தயாராம் சகானி, மாதவ் சாப் வாட்கன் ஆகியோர் 10 ஆண்டு முயற்சிக்குப் பின் ஹரப்பா நகரத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். இவர்களது இக்கண்டுபிடிப்பு இந்தியத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

உலகம் மூன்று பழமையான மற்றும் பழமையான நாகரிகங்களைப் பதிவு செய்கிறது. அவர்கள் எகிப்து மெசபடோமியா மற்றும் இந்தியாவில் உள்ளனர். இந்த மூன்று நாகரிகங்களில் இருந்து இந்தியாவில் ஹரப்பா நாகரிகம் மிகவும் பரவலாக உள்ளது. கிமு 2500-1700 ஆம் ஆண்டிற்கு முந்தையதுஇ ஹரப்பா நாகரிகம் சிந்து சமவெளி நாகரிகம் அல்லது சிந்து நாகரிகம் என்றும் உள்ளது.

ஹரப்பா நாகரிகம்

நாம் முன்னுரையில் விவாதித்ததைப் போலவே ஹரப்பா நாகரிகம் சிந்து நாகரிகம் அல்லது சிந்து சமவெளி நாகரிகம் என்றும். இந்த பிரபலமான நாகரீகம் முதலில் ஹரப்பாவில் காணப்பட்டது எனவே ஹரப்பா நாகரிகம் என்ற பெயர் வரக் காரணம். இது 1921 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாப் எனப்படும் பகுதியில் இருந்தது. 1922ல் இது மொஹஞ்சதாரோவிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த நவீன

நாளில் இந்த இரண்டு கண்டுபிடிப்புகளும் பஞ்சாப் சிந்து மற்றும் பாகிஸ்தானில் குறிப்பிட்ட வரிசையில் இல்லை.

ஹரப்பா நாகரிகம் ஹரப்பா மற்றும் மொஹஞ்சதாரோ ஆகிய இரண்டு பெரிய நகரங்களையும்இ நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறிய நகரங்களையும் கிராமங்களையும் கொண்டது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு நகரங்களும் நாங்கள் 1.6 கிமீ சதுர பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளோம்இ அவற்றின் அளவு அவற்றின் நகரங்களில் நாகரிகம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகும். அவற்றின் அளவு இந்தியாவின் அரசியல் மையப்படுத்தலையும் அனுமதித்தது.

ஹரப்பா நாகரிகத்தின் அறிமுகமானது முன்னோர்களின் கிராமங்கள் மற்றும் அண்டை கிராமங்களில் இருந்து உருவானது. நீர்ப்பாசன விவசாயம் எனப்படும் மெசபடோமியன் மாதிரி விவசாயம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கு பெரியது மற்றும் மிகவும் வளமானதாக இருப்பதால் வருமானம் எதையும் அழிக்காமல் இருப்பதை உறுதிசெய்ய போதுமான திறமை இருந்தது.

ஹரப்பா நாகரிகம் முக்கியமாக விவசாயம் மற்றும் விவசாயத்தின் விளைவாக இருந்தது. விவசாய நிலத்தில் எள் கோதுமை பார்லி வயல் பட்டாணி கடுகு பேரீச்சம்பழம் மற்றும் பருத்தியின் ஆரம்ப வடிவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. விலங்குகளும் வளர்ப்பு மற்றும் நாகரிகத்திற்கு உதவியது. ஆசிய யானை வளர்க்கப்பட்டது மற்றும் அதன் தந்தங்கள் சுதந்திரமாக பயன்படுத்தப்பட்டன. மற்ற விலங்குகள் போன்றவை நாய்கள் பூனைகள் வீட்டுக் கோழிகள் பன்றிகள் ஒட்டகங்கள் போன்றவையும் வளர்க்கப்பட்டன.

பெருங்கற்கால கலாச்சாரம்

மெகாலித்கள் அல்லது பெரிய கற்களால் கட்டப்பட்ட கட்டமைப்புகள்இ உலகம் முழுவதும் அதிக எண்ணிக்கையில் உள்ளன. மெகாலித்கள் இடைக் கற்காலத்திலிருந்தும் புதிய கற்காலத்திலும் இருந்துள்ளன. இருப்பினும் இந்திய மெகாலித்கள் முக்கியமாக இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்தவைஇ இருப்பினும் சில தளங்கள் இரும்புக் காலத்திற்கு முந்தியவை கிமு 2000 வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளன.

மெகாலித்கள் முதலில் பெரிய கற்கள் என்று பொருள்படும் இது மெகாலிதிக் காலத்தை குறிக்கும் நினைவுச்சின்னங்கள் ஆகும்இ இது கிமு 2500 முதல் கிபி 200 வரை நீடித்தது. முக்கியமாக நினைவு நினைவுச்சின்னங்கள் அல்லது புதைகுழிகள் என கட்டப்பட்ட இந்த நினைவுச்சின்னங்கள்

நாம் தற்போது எஞ்சியிருக்கும் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட ஆரம்பகால கட்டிடங்களாக அறியப்படுகின்றன. பற்றி அறிந்து.

மெகாலிதிக் காலத்தின் அம்சங்கள்

- கல்லறைகளிலும் அதைச் சுற்றியும் பெரிய கல் கற்பாறைகளைப் பயன்படுத்துவது இந்த கலாச்சார காலத்தின் சிறப்பியல்பு. இந்த கற்பாறைகள் கல்லறையை மூடுவதற்கும் சுற்றி வருவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன
- இந்த கல்லறைகள் விலங்குகளின் எலும்புகள்இ இரும்பு பொருட்கள்இ மட்பாண்டங்கள்இ ஆபரணங்கள்இ மணிகள் மற்றும் பல போன்ற இந்த கலாச்சார காலங்களைப் பற்றிய அறிவொளி தரும் சான்றுகளை வழங்கியுள்ளன. இதன் விளைவாகஇ மனித வாழ்க்கையின் மெகாலிதிக் காலம் மெகாலிதிக் கலாச்சாரம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது
- மெகாலிதிக் மக்களிடையே கிராமங்கள் பொதுவானவை. மெகாலிதிக் குடியேற்றத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குப்பைகளின் தடிமன்இ புதிய இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு முன்இ சுமார் 50-100 ஆண்டுகள் ஒரு இடத்தில் மெகாலிதிக் மக்கள் வாழ்ந்ததைக் குறிக்கிறது.
- பெருங்கற்கால மக்கள் அரிசி கோதுமை உள்ளிட்ட பல்வேறு உணவு தானியங்களை பயிரிட்டனர். கழுதைகளும் எருமைகளும் அவர்கள் வளர்க்கும் விலங்குகளில் அடங்கும். விவசாயம் இன்னும் உபரி நிலையை எட்டவில்லை
- மெகாலிதிக் கல்லறைகளில் இரும்பு பொருள் கண்டுபிடிப்பு இந்த கலாச்சார காலம் இரும்பு வயதுடன் தொடர்புடையது என்று கூறுகிறது

மெகாலிதிக் கலாச்சாரம் மற்றும் புதைகுழிகளின் பண்புகள்

முதலில் எண்ணங்கள் உலகின் ஒரு மையத்திலிருந்து மற்றொரு மையத்திற்கு பயணிக்கின்றன என்று நம்பப்பட்டது. புலம்பெயர்ந்த மக்கள் தொகை காரணமாக அறிவியல் ஒருமித்த கருத்து கூட இந்த கோட்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால் சிலர் அதற்கான வாய்ப்பை மறுத்தனர். இன்று நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துக்கள் மற்றும் கண்டுபிடிப்புகள் சுயாதீனமான தோற்றம் கொண்டவை என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

- இந்தப் புதைகுழிகள் சில பொதுவான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இறந்தவர்கள் சிவப்பு அல்லது கருப்பு பாத்திரங்கள் என்றும் அழைக்கப்படும் தனித்துவமான பானைகளுடன் புதைக்கப்பட்டனர்
- இரும்பு ஆயுதங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இரும்புடன் குதிரை உபகரணங்கள்இ எலும்புக்கூடுகள் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி ஆபரணங்கள் பொதுவானவை அவர்களின்

குடியேற்றங்கள் யாரையும் பயமுறுத்தினாலும் புதைகுழிகள் பெரிய அளவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன குறிப்பாக தக்காணப் பகுதியில். இரும்புக் காலத்தின் பெரும்பாலான தகவல்கள் மெகாலிதிக் கல்லறைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. நாக்பூரில் உள்ள ஜப்பான் முதல் தெற்கில் உள்ள தமிழ்நாடு வரை இரும்புப் பொருட்கள் உலகளவில் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன.

"மெகாலித்" என்ற சொல் ஒற்றைக் கல்லைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் அதே வேளையில்இ அது ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தில் வெட்டப்பட்ட பாறைகளின் குழுவையும் குறிக்கலாம். பல்வேறு காலகட்டங்களில் உலகெங்கிலும் உள்ள மக்களால் கட்டப்பட்ட கட்டமைப்புகளை விவரிக்க இது பயன்படுத்தப்பட்டது. மெகாலித்கள் பொதுவாக தென்னிந்தியாவில் காணப்பட்டனஇ அவற்றின் கண்டுபிடிப்புகள் கிமு 5000 க்கு முந்தையவை. இந்தியாவில் உள்ள மெகாலித்கள் பொதுவாக புதைகுழிகளுடன் இணைக்கப்பட்டன மேலும் அவை மத மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நம்பிக்கைகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டன.

பண்டைய தமிழ் நாகரிகம்

பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் அறிஞர்களிடையே பரவலாக அறியப்படுகின்றன. இன்றைய கன்னியாகுமரிக்கு அப்பால் லெமூரியா கண்டம் என்றழைக்கப்படும் நிலப்பரப்பு இருந்ததையும்இ லெமூரியா கண்டம் கடலுக்கு அடியில் மூழ்கியிருப்பதையும் புவியியலாளர்கள்இ விலங்கியல் அறிஞர்கள் மற்றும் தாவரவியலாளர்கள் ஆதாரங்களுடனும்இ தெளிவுடனும் கூறியுள்ளனர்.

பழங்காலத்தில் கன்னியாகுமரிக்கு அப்பால் நிலப்பரப்பு இருந்ததை தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களும் சான்றளிக்கின்றன. ஆனால் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் லெமூரியன் கோட்பாட்டை ஏற்க மறுத்துஇ அதை வெறும் கட்டுக்கதை என்று நிராகரித்துஇ மூன்று ஆட்சேபனைகளை எழுப்புகின்றனர்.

சில அறிஞர்களின் கூற்றுப்படிஇ அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் லெமுரியா கண்டம் என்று அழைக்கப்படும் நிலப்பரப்பை மூழ்கடித்துள்ளது. இதன் பொருள் இரண்டு நிலப்பரப்புகள் கடலில் மூழ்கியுள்ளனஇ மேலும் இரண்டு நிலப்பரப்புகளும் லெமுரியா கண்டம் என்று அழைக்கப்பட்டன. நீரில் மூழ்கிய இரண்டு கண்டங்களை ஒரே பெயரால் அழைப்பது நம்பமுடியாததாக இருக்கும் - லெமூரியா கண்டம்.

இந்தக் குழப்பத்தைத் தவிர்க்கஇ இந்தியப் பெருங்கடலால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புக்கு லெமூரியா கண்டம் என்ற பெயரை நிராகரித்துஇ அந்த நிலப்பரப்பை வேறு பொருத்தமான பெயரால் அழைப்பது நல்லது. குமரி மலையும் குமரி ஆறும் கன்னியாகுமரிக்கு அப்பால் மூழ்கிய நிலத்தில் இருந்ததால் தமிழ் இலக்கியங்களின்படிஇ அந்த நிலத்தை குமரி நிலம் என்று அழைக்கலாம்.

வரலாற்றாசிரியர்களின் இரண்டாவது ஆட்சேபனை கடல் முழுவதையும் மூழ்கடிக்கும் நம்பமுடியாத இயல்பு. ஆனால்இ டிசம்பர் 26 2004 அன்று இந்தோனேசியாவின் சுமத்ராவில் கடலுக்கு அடியில் ஏற்பட்ட பாரிய நிலநடுக்கத்தால் தூண்டப்பட்ட மிகப்பெரிய நில அதிர்வு அலைகளுக்கு நாங்கள் சாட்சியாக இருந்தோம் இது இந்தியப் பெருங்கடலின் அரை டஜன் கடற்பகுதி நாடுகளின் கடலோரப் பகுதிகளைத் தாக்கியது .கிராமங்கள் மற்றும் நகரங்கள்இ மூன்று லட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்களைக் கொன்று பல ஆயிரம் கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்துக்களை அழித்தன. டைட்டானிக் சுனாமி என்று அழைக்கப்படுகிறதுஇ இது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து கடலுக்கு அடியில் ஐந்தாவது பெரிய நிலநடுக்கம் என்றும் 40 ஆண்டுகளில் மிகப்பெரிய நிலநடுக்கம் என்றும் விவரிக்கப்பட்டது.

அதேபோல் தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடிஇ பல சுனாமிகள் குமரி நிலத்தைத் தாக்கி முழுவதுமாக விழுங்கின. குமரி நிலத்தை மூன்று சுனாமிகள் தாக்கி மூழ்கடித்ததாக இறையனார் அகப்பொருள் விளக்கவுரை கூறுகிறது. முதல் சுனாமி பாண்டியர்களின் முதல் தலைநகரான தென்மதுரையைத் தாக்கி குமரி நிலத்தின் ஒரு பகுதியை விழுங்கியது இரண்டாவது சுனாமி பாண்டியர்களின் இரண்டாவது தலைநகரான கபடபுரத்தைத் தாக்கியது மற்றும் குமரி நிலத்தின் சில பகுதிகளை மூழ்கடித்தது மற்றும் மூன்றாவது சுனாமி மணலூரைத் தாக்கி குமரி நிலத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளை மூழ்கடித்தது.

வரலாற்றாசிரியர்களின் மூன்றாவது ஆட்சேபனை கடலால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பின் பரந்த தன்மையைப் பற்றியது. குமரி கண்டம் இன்றைய கன்னியாகுமரி முதல் ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குக் கடற்கரை வரை பல மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பரவியிருந்தது என்ற கோட்பாடு அக்கால மனிதர்கள் இருந்ததா என்ற சந்தேகம் நிராகரிக்கப்படலாம். மேலும்இ நமது ஆய்வுக் காலம் வரலாற்றுக் காலத்திலிருந்துதான் தொடங்குகிறது அந்தக் காலத்தில் குமரி நிலம் ஒரு கண்டம் போல் பெரியதாக இல்லை ஆனால் இன்றைய கன்னியாகுமரியில் இருந்து விரிந்து பரந்த நிலப்பரப்பாக இருந்தது.

இதை எஸ்.எம். ராமசாமி தனது கட்டுரையில் செயற்கைக்கோள் உணரப்பட்ட நிலப்பரப்பு - கேப் கொமோரின் தெற்கு) கன்னியாகுமரி(உலகின் பல்வேறு பகுதிகளின் புவியியல்

விஞ்ஞானங்களால் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள்இ கடல் படுகை என்பது சமவெளி அல்லது பள்ளம் மாறாக மலைகள் நீர்மூழ்கிக் கப்பல் எரிமலைகள் நடுக்கடல் முகடுகள் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் நீர்மூழ்கிப் பள்ளத்தாக்குகள் போன்ற தகவல்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது . முந்தைய ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆய்வுகள்இ வடக்கே கன்னியாகுமரிக்கும் தெற்கே அண்டார்டிகாவிற்கும் இடையில் கடலுக்கு அடியில் இதுபோன்ற பல நிலப்பரப்பு அம்சங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன.

இந்தியப் பெருங்கடலில் எடுக்கப்பட்ட செயற்கைக்கோள் படங்கள் தற்போதைய சராசரி கடல் மட்டத்திலிருந்து சுமார் 4000 மீட்டர் ஆழத்தில் மலைகள் கிடப்பதைக் காட்டியதாக ராமசாமி தெரிவிக்கிறார். எனவேஇ குமரி கண்டத்தின் இந்த மடிந்த மற்றும் பாறை மலைகளை கருத்தில் கொள்ள வாய்ப்பில்லைஇ ஏனெனில் இவை மனித குடியிருப்புகளுக்கும் மனித நாகரிகத்திற்கும் ஏற்றது அல்ல.

ஆனால் 20000 ச.கி.மீ வரை பரந்து விரிந்து கிடக்கும் சமவெளி கடல் தளம். கன்னியாகுமரிக்கும் பாறை மலைகளுக்கும் இடையில் காணப்படுகிறது. இந்த பரவலான நிலம் தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள குமரி நிலமாக இருக்கலாம். பாண்டியர்களின் முதல் இரண்டு பண்டைய தலைநகரங்களான தென்மதுரை மற்றும் கபாடபுரம் ஆகிய இடங்களில் அடுத்தடுத்து சுனாமி தாக்கியது.

தகவலை ஒத்திசைத்தல். இராமசாமி ச..குருமூர்த்தி வழங்கிய பிரளய அட்டவணை மற்றும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியரின் கூற்றுடன் தென்மதுரை கி.மு.3000 வாக்கில் கடலிலும்இ கபாடபுரமும் கி.மு. எனவே இன்றைய கன்னியாகுமரிக்கு அப்பால் குமரி நிலம் அப்போது இருக்கக் கூடும் என்பதும் அது கடலில் மூழ்குவதும் பற்றிய அறிஞர்களின் பகுத்தறிவுக் கருத்தை எந்தப் பக்கச்சார்பற்ற வரலாற்றாசிரியரும் ஏற்றுக்கொள்வார்.

எஸ்.எம். ராமசாமி குமரி நிலத்தில் உள்ள பாறை மலைகள் மக்கள் குடியிருப்புக்கு ஏற்றதாக இல்லை. எனவேஇ அந்த குமரி மலைகள் குமரி நிலத்தின் தெற்கு எல்லையாகவும் அதன் மூலம் தமிழ் நிலமாகவும் கருதப்படலாம். மூன்றாவது முடிவு தொல்காப்பியத்துடன் ஒத்துப்போகிறது இது தமிழ் நிலங்களின் எல்லைகளை வடக்கே வேங்கட மலை என்றும் தெற்கே குமரி மலை என்றும் வரையறுக்கிறது. குமரி நிலம் மற்றும் நவீன கேரள மாநிலம் உட்பட அந்தத் தமிழ் நிலத்தில்தான் பண்டைய தமிழர் நாகரிகம் செழித்தது.

அடுத்து பழங்காலத் தமிழர் நாகரிகமான தென்மதுரையின் தேதியை நிர்ணயிக்க வேண்டும்இ கி.மு .3000 வாக்கில் கடலுக்கு அடியில் மூழ்கிய முதல் பாண்டியர்களின் தலைநகரான

தென்மதுரையில் நாகரீக வளர்ச்சிக்கு குறைந்தபட்சம் 500 ஆண்டுகள் கூடுதலாகஇ நாகரிகம் அங்கு தொடங்கியது என்று கூறலாம் .கி.மு .3500 கி.மு .நெடுஞ்செழியனின் கூற்றுப்படிஇ கி.மு .500 வாக்கில் அஜ்விகா) ஐயனார் வழிபாட்டின் ஒரு வழிபாட்டு முறை (தமிழ் நிலத்தில் பரவத் தொடங்கியது. எனவேஇ கிமு 500 கிமு 3500 முதல் கிமு 500 வரை தமிழ் நிலத்தில் செழித்து வளர்ந்த பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தின் இறுதி தேதியாக நிர்ணயிக்கப்படலாம்.

மக்கள்

பழங்காலத் தமிழர் நிலம் முழுக்க முழுக்க தமிழர்களால் மட்டுமே குடியிருந்தது. அவர்கள் பேசிய மொழியால் தமிழர்கள்இ இனத்தால் திராவிடர்கள். இது குறித்து அறிஞர்களிடையே பொதுவான உடன்பாடு உள்ளது. ஆனால் திராவிடர்களின் அசல் வீடு பற்றிய கேள்வியில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நீடிக்கிறது. சில அறிஞர்கள் தென்னிந்தியாவின் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை ஐரோப்பா மற்றும் மத்திய ஆசியாவின் பெருங்கற்காலப் பண்பாடுகளுக்குப் பின்தங்கியதாகக் கருதுகின்றனர் எனவே திராவிடர்கள் ஐரோப்பாவிலிருந்து அல்லது மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்தவர்கள்.

ஆனால் ஆதித்தநல்லூர் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் சமீபத்திய அறிவியல் காலக்கணிப்புஇ இது சுமார் 2000 கி.மு .என்று கூறுகிறது இது ஐரோப்பா மற்றும் மத்திய ஆசியாவின் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் ஏறக்குறைய அதே காலகட்டமாகும். எனவே ஐரோப்பா மத்திய ஆசியா மற்றும் தென்னிந்தியாவின் பெருங்கற்காலப் பண்பாடுகள் ஒரே சமயத்தில் சுதந்திரமாகவும் அதிகமாகவும் குறைவாகவும் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்தன என்று நாம் ஊகிக்கிறோம். எனவே திராவிடர்கள் மெகாலிதிக் கலாச்சாரத்தை ஐரோப்பாவிலிருந்து மத்திய ஆசியா வழியாக தென்னிந்தியாவிற்கு கொண்டு சென்றனர் என்ற கோட்பாடு இனி செல்லுபடியாகாது.

மற்றொரு பார்வை என்னவென்றால் திராவிடர்கள் வடமேற்கு வழியாக இந்தியாவுக்குள் நுழைந்து சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்து வட இந்தியாவில் குடியேறினர். பின்னர்இ திராவிடர்கள் படையெடுத்த ஆரியர்களால் தென்னிந்தியாவிற்கு விரட்டப்பட்டனர். ஆனால் கிமு 1500 வாக்கில் ஆரியர்களின் படையெடுப்பின் போதுஆதித்தநல்லூர் கலாச்சாரம் முழுவதுமாக மலர்ந்திருந்தது என்பதை அறிஞர்கள் கவனிக்கத் தவறிவிட்டனர். அந்த நேரத்தில் திராவிடர்கள் ஏற்கனவே தென்னிந்தியாவில் உயர்ந்த நாகரீக சமுதாயமாக இருந்தனர். எனவே திராவிடர்களை ஆரியர்கள் தென்னிந்தியாவிற்கு விரட்டியடித்தனர் என்ற கோட்பாடு சரியல்ல.

இடப்பெயர்கள் சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு இடையே உள்ள சில ஒற்றுமைகள் திராவிடர்களின் வெளிநாட்டு

தோற்றத்திற்கான ஆதாரங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆனால் அது வேறு விதமாகவும் இருக்கலாம். இந்த ஒற்றுமைகள் தெற்கிலிருந்து வடக்கே திராவிடர்களின் நடமாட்டம் காரணமாக இருக்கலாம் மற்றும் வணிக தொடர்புகள் மற்றும் மக்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு நகர்த்துவதன் காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

பண்டைய தமிழ் நிலம் மத்தியதரைக் கடல் பகுதி மற்றும் மத்திய ஆசியா போன்ற மனித நாகரிகத்தின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் சமமாக வளமான நிலமாக இருந்தது. எனவேஇ பண்டைய தமிழ் நாகரிகம் சுமேரிய பாபிலோனிய எகிப்திய மற்றும் சிந்து சமவெளி நாகரிகங்களின் கிட்டத்தட்ட அதே காலக்கட்டத்தில் சுயாதீனமாக உருவானது. எனவே சமீபத்திய சான்றுகள் மற்றும் விளக்கங்கள் பண்டைய தமிழ் நிலம் திராவிடர்களின் பூர்வீக நிலம் என்ற கோட்பாட்டிற்கு வலுவாக ஆதரவாக உள்ளது.

அகழ்வாராய்ச்சிகள்

பெர்லின் டாக்டர் ஜாகோர் என்பவர் 1876 ஆம் ஆண்டு தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ள ஆதித்தநல்லூரில் உள்ள பழங்கால கலசம் புதைக்கப்பட்ட இடத்தை முதன்முதலில் பார்வையிட்டு அகழ்வாராய்ச்சி செய்தார்.அடித்தநல்லூரில் கிடைத்த அனைத்து பொருட்களையும் பெர்லின் அருங்காட்சியகத்திற்கு கொண்டு சென்றுள்ளார். அடுத்து பிரான்சின் எம் .லூயிஸ் லாபிக்க் 1903-1904 ஆம் ஆண்டில் அடித்தநல்லூரில் அகழ்வாராய்ச்சிகளை நடத்தினார் மேலும் 1899-1904 வரையிலான இடைவெளியில் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து கடல் வரையிலான தாமரபரணி ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்த பல இடங்களில் ஆய்வுகளில் இருந்து மேலும் சில கட்டுரைகளை எடுத்தார். ஒரு குன்றின் சரிவில் ஆயிரக்கணக்கான கலசங்கள் புதைக்கப்பட்டதால்இ இது மொஹஞ்சதாரோவைப் போலவே இறந்தவர்களின் மலை என்றும் அழைக்கப்படலாம் அதாவது இறந்தவர்களின் மலை என்று பொருள். எனவே ஆதித்தநல்லூரை தென்னிந்தியாவின் மொகஞ்சதாரோ என்று வர்ணிக்கலாம்.

அகழ்வாராய்ச்சியின் போது சுமார் 9000 நோக்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. புதைக்கப்பட்ட இடங்களிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்கள் பல்வேறு வகையான மட்பாண்டங்கள் பல இரும்புக் கருவிகள் மற்றும் ஆயுதங்கள் வெண்கலத்தில் பாத்திரங்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட ஆபரணங்கள் ஒரு சில தங்க ஆபரணங்கள் ஒரு சில கல் மணிகள் துணி துண்டுகள் எலும்புகள் தந்தம் சந்தனம் மற்றும் அரைக்கப் பயன்படும் சில வீட்டுக் கல் கருவிகள்.

2004-2005ல் டி.சத்தியமூர்த்தி தலைமையிலான தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் குழு ஆதித்தநல்லூரில் அகழாய்வு நடத்தியது. 600 சதுர மீட்டர் பரப்பளவில் 160க்கும் மேற்பட்ட கலசங்களை கண்டுபிடித்தனர். அந்த இடத்திற்கு அருகில் ஒரு குடியிருப்பு இடத்தையும் கண்டுபிடித்தனர். ஆதித்தநல்லூரில் புதைக்கப்பட்ட இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்களின் பல்வேறு மாதிரிகள்இ அவற்றின் தேதியை அறிவியல் பூர்வமாக நிர்ணயிக்க மணிப்பூர் பல்கலைக்கழகத்தின் டேட்டிங் ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டன.

அதன்படி பண்டைய பாண்டியர்களின் இரண்டாவது தலைநகரான கபாடபுரத்தின் தேதி கிமு 2000 என நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவேஇ ஆதித்தநல்லூர் பண்பாடு குமரி நிலப் பண்பாட்டுடன்இ கடலில் மூழ்கிய பின்னரும் செழித்து வளர்ந்தது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

1980ல் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள சாவினிப்பட்டி கிராமத்தில் 4000 ஆண்டுகள் பழமையான இருபது செப்பு ஆண்டெனா வாள்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வேலூர் மாவட்டம் அப்புக்கல் கிராமம் 2000ம் ஆண்டு மற்றும் 2001ல் கோவை மாவட்டத்தில் உள்ள குப்புச்சிபுதூர் கிராமம்.

கொற்கையில் உள்ள பழங்காலத் தளம் முதன்முதலில் 1827 ஆம் ஆண்டில் ஆர் . கால்டுவெல் என்பவரால் தோண்டப்பட்டதுஇ அவர் மிகப்பெரிய அளவிலான சில கலசங்களைக் கண்டுபிடித்தார். அடுத்துஇ 1968-69ல் ஆர்.நாகசாமி தலைமையிலான தொல்லியல் துறையினர் கொற்கையில் அகழாய்வு நடத்தினர். தமிழ் எழுத்துகள்இ செம்பு மற்றும் இரும்பின் பல்வேறு பொருள்கள் துளையிடப்பட்ட டெரகோட்டா ஓடுகள் படிக மணிகள் சங்கு சுருள்கள் மற்றும் முத்து-சிப்பிகள் போன்ற பல பொறிக்கப்பட்ட பானை ஓடுகளை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். கொற்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருகிய துண்டுகள் 2755- 95 அதாவது கிமு 785 இன் தீர்மானிப்பைக் கொடுத்தது.

2009-2010ல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் குழு கே. ராஜன் திண்டுக்கல் மாவட்டம் பழனி அருகே பொருந்தல் என்ற இடத்தில் அகழாய்வு நடத்தினார். தமிழ் எழுத்துகளுடன் கூடிய சிவப்பு பளபளப்பான ரிங் ஸ்டாண்ட் கார்னிலியன் மணிகள் கண்ணாடி மணிகள் தயாரிப்பதற்கான உலை டெரகோட்டா சிலைகள் தந்தங்கள் 2 கிலோ நெல் தானியங்கள் இரும்பு வாள்கள் அம்புத் தலைகள் பானைகள் பேசின்கள் குவளைகள் தட்டுகள் மற்றும் மோதிரம் ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடித்தனர் - .நிற்கிறது. நெல் தானியங்கள் ரேடியோமெட்ரிக் டேட்டிங்கிற்கு அனுப்பப்பட்டன இது 2400-30 அதாவது கிமு 490 என்று அமெரிக்காவின் பீட்டா அனலிட்டிக் ஆய்வகத்தால் தேதியிடப்பட்டுள்ளதுஇ இந்த தேதி பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்தின் இறுதி தேதியுடன் ஒத்துப்போகிறது.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் ரிக் வேதத்திற்கு முன்பே எழுதப்பட்டது இது கிமு பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது சிந்து சமவெளியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல முத்திரைகள் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில மத மரபுகளைக் குறிக்கின்றனஇ இது தொல்காப்பியம் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் கடைசி கட்டத்தின் காலத்தைச் சேர்ந்தது என்பதை நிரூபிக்கிறதுஇ அதாவது கிமு 1500 தொல்காப்பியம் கி.மு.1500 வாக்கில் கடலால் சூழப்பட்ட கபாடபுரத்தில் நடைபெற்ற இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கடைசிக் கட்டத்தைச் சேர்ந்தது என்பதை ஏறக்குறைய அனைத்து தமிழறிஞர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

எனவே தொல்காப்பியம் கி.மு 1500 இல் எழுதப்பட்டது என்று உறுதியாக முடிவு செய்யலாம் . தொல்காப்பியத்திலும்இ தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளாவில் உள்ள மெகாலிதிக் தளங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்பொருட்கள் மற்றும் பிற பொருட்களின் அடிப்படையிலும்.

அரசு

அரசர் அரசாங்கத்தின் தலைவராக இருந்தார். பண்டைய தமிழ் நிலத்தில் மூன்று புகழ்பெற்ற அரச வம்சங்கள் இருந்தன. அவர்கள் சேர சோழ பாண்டிய வம்சத்தினர். பாரம்பரியம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களால் கட்டுப்படுத்தப்படும் தலைமை மன்னர்களின் கடமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள். எனவே ராஜா ஒரு பழங்குடித் தலைவனோ அல்லது சர்வாதிகாரியோ அல்ல. அறிஞர்கள் மற்றும் கவிஞர்களின் சபையால் அவர் வழிநடத்தப்பட்டார்.

அரசர்கள் பெரிய படைகளை பராமரித்து வந்தனர்இ அதில் காலாட்படை யானைப்படை மற்றும் குதிரைப்படை என மூன்று பிரிவுகள் இருந்தன. வீரர்கள் வாள்கள் ஈட்டிகள் கத்திகள் வில் மற்றும் அம்புகளை போர்க்களத்திற்கு எடுத்துச் சென்றனர். முதலில் செப்பு வாள்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். பின்னர்இ இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு அவர்கள் இரும்பு வாள்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர் செப்பு வாள்களைப் பயன்படுத்தவில்லை. தமிழ் வீரர்கள் தங்கள் வீரத்திற்கும் வீரத்திற்கும் பெயர் பெற்றவர்கள். இறந்த வீரர்களின் நினைவாக வீரக் கற்களை நிறுவும் வழக்கம் இருந்தது.

சமூகம்

பண்டைய தமிழர்கள் தமிழ் நிலத்தை குறிஞ்சி) மலைப்பகுதி(முல்லை) காடு நிலம்(மர்டம்)பயிரிடக்கூடிய நிலம் (மற்றும் நெய்டல்) கடல் கரை (என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தனர். குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் மக்கள் முறையே வெட்டுவர் ஆயர் உழவர் பரவாதவர் என அழைக்கப்பட்டனர். வெட்டுவர் அல்லது வேட்டைக்காரர்கள் ஆயர்-மேய்ப்பர்கள் உழவர்-

விவசாயிகள் மற்றும் பரதவர்-மீனவர்கள். குயவர்கள் கொத்தனார்கள் பொற்கொல்லர்கள் நெசவாளர்கள் தச்சர்கள் மற்றும் வணிகர்களும் இருந்தனர். பண்டைய தமிழ் நாட்டில் சாதி அமைப்பு இல்லை.

மக்கள் பருத்தி மற்றும் மஸ்லின் ஆடைகளை அணிந்தனர். மணிகள் செம்பு மற்றும் வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அவர்கள் கழுத்து மற்றும் உடலின் முக்கிய பாகங்களை அலங்கரித்தனர். செருப்புத் தைலம் மற்றும் வாசனைத் திரவியங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பழகினர். உலோகக் கண்ணாடிகளைப் பயன்படுத்துவது அவர்களுக்குத் தெரியும். பெண்கள் தங்கள் கண் இமைகளுக்கு கருப்பு சாயத்தை பூசினர் மற்றும் கழுத்தணிகள் மற்றும் வளையல்கள் போன்ற நகைகளை அணிய விரும்புகிறார்கள் .அவர்களின் வீட்டுப் பாத்திரங்களில் பல்வேறு வகையான மட்பாண்டங்கள் மற்றும் வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்கள் இருந்தன.

பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை பொதுவாக அஹம்இ புரம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அஹம் காதல் வாழ்க்கையையும் புரம் தொழில் மற்றும் உலக வாழ்க்கையையும் கையாண்டார் போர் மற்றும் அமைதி தொண்டு மற்றும் சமூகத்தின் நலன்கள் மற்றும் பிரச்சனைகளைக் குறிக்கும் ராயல்டியின் செயல்கள். பண்டைய தமிழர்கள் வானிலை அறிவியலை அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் தட்பவெப்ப மாற்றங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துஇ பன்னிரெண்டு மாதங்களைக் கொண்ட ஒரு வருடத்தை தட்பவெப்ப மாற்றத்தின் அடிப்படையில் இரண்டு மாதங்கள் கொண்ட ஆறு பருவங்களாகப் பிரித்தனர் முழு நாளையும் அவர்கள் ஆறு சம பாகங்களாகப் பிரித்தனர்.

நகரங்கள்

பண்டைய தமிழ் நிலம் பல கிராமங்கள் மற்றும் தென்மதுரை கபாடபுரம் மதுரை உறையூர் மற்றும் வஞ்சி போன்ற பெரிய கோட்டைகள் கொண்ட தலைநகரங்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது. கொற்கை தொண்டி முசிறி போன்ற துறைமுக நகரங்களும் தொழில் நகரமான ஆதித்தநல்லூர் போன்றவையும் இருந்தன. எரிந்த செங்கற்கள் வீடுகள் கட்ட பயன்படுத்தப்பட்டன. அரசனின் அரண்மனைகள் தவிர பிரபுக்கள் மற்றும் பெரிய வணிகர்களுக்கான மாளிகைகள் இருந்தன. சாதாரண மக்கள் வட்ட வடிவ அல்லது செவ்வகக் குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். பணக்காரர்கள் தங்கள் வீடுகளை பல்வேறு வகையான சாசர் விளக்குகள் மற்றும் குவளை ஸ்டாண்டுகளால் அலங்கரித்தனர்.

தொழில்

மக்களின் முக்கியத் தொழிலாக இருந்த விவசாயத்துடன் தொழில்களும் கைவினைப் பொருட்களும் செழித்து வளர்ந்தன. ஸ்மிதி ஒரு முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது விவசாய கருவிகள் மற்றும் போர் ஆயுதங்கள் போலியானவை மற்றும் பழுதுபார்க்கப்பட்டன. மற்ற ஸ்மித்கள் தங்கம் வெண்கலம் மற்றும் செம்பு ஆகியவற்றில் கலைநயமிக்க ஆபரணங்களைச் செய்தனர். ஆதித்தநல்லூர் ஒரு புகழ்பெற்ற சுரங்க மற்றும் தொழில்துறை மையமாக இருந்தது. தச்சர்கள் கதவுகள் ஜன்னல்கள் மற்றும் பிற மரப் பொருட்களை வடிவமைத்தனர். நூற்பு மற்றும் நெசவு ஆகியவை பரவலாக நடைமுறையில் உள்ள கைவினைகளாகும். முத்து-டைவிங் மற்றொரு செயலாகும் இது மதிப்புமிக்க ரத்தினங்களை சேகரிக்க வழிவகுத்தது. கடலோரப் பகுதியில் உப்பு உற்பத்தி செய்யப்பட்டது.

வர்த்தகம்

பண்டைய தமிழ் நிலத்தில் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் விறுவிறுப்பாக இருந்தது. பண்டமாற்று முறையில் வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. வணிகர்கள் குழுவாக இடம் விட்டு இடம் சென்று தங்கள் பொருட்களை மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்றனர். தமிழ் வணிகர்கள் புகழ்பெற்ற துறைமுகங்களான தொண்டி முசிறிஇ கொற்கையிலிருந்து சிந்து சமவெளி மத்திய ஆசியா அரபு நாடுகள் மலேசியாஇ சீனா ஆகிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தனர். அரிசி மிளகு இஞ்சி அகில் சந்தனம் ஏலக்காய் இலவங்கப்பட்டை மஞ்சள் தந்தம் முத்து பேரீச்சை கொத்தமல்லி மஸ்லின் துணிகள் குரங்குகள்இ மான்கள் மயில்கள் போன்றவை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

இறந்தவர்களை அப்புறப்படுத்துதல்

இறந்த உடல்களை எரிப்பது பண்டைய தமிழர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் இறந்த உடல்களை நகரத்திலிருந்து அல்லது வசிக்கும் இடங்களிலிருந்து தனி இடத்தில் இருந்த புதைகுழியில் புதைத்தனர். இறந்த உடல்கள் ஏமதாழி) கலசம் (என்று அழைக்கப்படும் கருப்பு மற்றும் சிவப்பு பாத்திரங்களால் பிரத்யேகமாக செய்யப்பட்ட பெட்டிகளில் வைக்கப்பட்டன. உடைகள் ஆயுதங்கள் பாத்திரங்கள் ஆபரணங்கள் உணவுகள் போன்ற இறந்தவர்களுக்குப் பயன்படுத்திய மற்றும் விரும்பப்படும் பொருட்கள் கலசத்தின் உள்ளேயும் வெளியேயும் வைக்கப்பட்டன. இறந்தவர்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நபர்களாக இருந்தால் பட்டயம் கட்டராடு அதாவது இறந்தவர்களின் நெற்றியில் ஒரு அங்குலம் அல்லது இரண்டு அங்குல நீளமுள்ள தங்கக் கீற்றுகளைக் கட்டுவது தமிழர்களிடையே நடைமுறையில் இருந்தது .போர்க்களத்தில் வீரத்துடன்

போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்த ராணுவ வீரரின் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் அவருக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் மாவீரர் கல் எழுப்பப்பட்டது.

மொழி

பண்டைத் தமிழ் மண்ணில் மக்கள் பேசிய மொழி தமிழ். பெரும்பாலான அறிஞர்கள் தமிழ் மொழியின் ஆரம்பகால எழுத்துரு அசோகன் பிராமியிலிருந்து பெறப்பட்ட தமிழ் பிராமி என்று கருதுகின்றனர். ஆனால் அசோகன் பிராமியிலிருந்து சுயாதீனமாகவும்இ உண்மையில் அசோகன் பிராமிக்கு முந்தைய பல நூற்றாண்டுகளாகவும் இருந்த தமிழ் மொழியின் எழுத்துமுறை தமிழே என்பதை சமீபத்திய ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன. ஆதித்தநல்லூர் மற்றும் பிற பெருங்கற்காலப் புதைகுழிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துக்களைக் கொண்ட பானை ஓடுகள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கல்வியைப் பொறுத்தவரைஇ இது பெண்கள் உட்பட அனைத்துப் பிரிவு மக்களுக்கும் மற்றும் தமிழ் நிலத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும்இ நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புறங்களில் திறக்கப்பட்டது.

தமிழ் அகாடமிகள்

இறையனார் அகப்பொருள் பற்றிய உரையாசிரியர் பண்டைத் தமிழ் நிலத்தில் இருந்த மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்களை) கல்விகள் (முதலில் விவரித்தார். அவருக்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ்ச் சங்கங்களைப் பற்றிய பல குறிப்புகளைக் காண்கிறோம். ஆனால் சங்கங்களின் இருப்பு பற்றிய சந்தேகங்கள் எழுப்பப்படுகின்றன கடவுள்கள் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் மன்னர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நீண்ட ஆட்சி ஆண்டுகளின் புராணத்தை சுட்டிக்காட்டுகிறது. அந்த இரண்டையும் புறக்கணித்துவிட்டு சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து உண்மையைக் கண்டறிய முயற்சிப்போம்.

பாண்டிய மன்னர்கள் புலவர்களை ஆதரித்து தமிழ் மொழி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்தனர். தமிழ்ப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் அடிக்கடி அரசவையில் கூடி இலக்கிய விவாதங்களை நடத்தினார்கள். மன்னன் தலைமையில் நடைபெற்ற இத்தகைய புலவர் கூட்டம் சங்கம் என்று கவித்துவமாக வர்ணிக்கப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரங்களான தென்மதுரை மற்றும் கபாடபுரம் ஆகியவை அடுத்தடுத்து சுனாமியால் கடுமையாக தாக்கப்பட்டு கடலில் மூழ்கின.

எனவே பாண்டியர்கள் தங்கள் தலைநகரங்களை முதலில் தென்மதுரையிலிருந்து கபாடபுரத்திற்கும் பின்னர் கபாடபுரத்திலிருந்து இன்றைய மதுரைக்கும் மாற்ற வேண்டும். இந்த மாற்றத்தின் விளைவாகஇ பாண்டியர்களுக்கு தென்மதுரை கபாடபுரம் மற்றும் நவீன மதுரை ஆகிய

மூன்று தலைநகரங்கள் இருந்தன அதன் விளைவாக கவிஞர்கள் கூட்டம் இந்த மூன்று இடங்களில் உள்ள பாண்டியன் நீதிமன்றங்களில் கூடிஇ மூன்று சங்கங்களின் பட்டத்திற்கு கடன் கொடுத்தது. பாண்டியர்களுக்கு ஒரே தலைநகரம் இருந்தால் சங்கம் ஒன்றுதான் இருக்கும். ஆனால் தென்மதுரையில்தான் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் இயங்கியது என்பது வரலாற்று உண்மை இரண்டாவது கபாடபுரத்திலும் மூன்றாவது மற்றும் கடைசி நவீன மதுரையிலும்.

இலக்கியம்

முதல் தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் பல இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றியதாகக் கூறப்பட்டாலும்இ அவற்றின் பெயர்களைத் தவிர வேறு எதுவும் இன்று கிடைக்கவில்லை. இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் தொல்காப்பியம் தொல்காப்பியரால் எழுதப்பட்டது. அந்தக் காலத்தில் வேறு எந்த இலக்கியப் படைப்புகளும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மூன்றாம் தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் ஏராளமான இலக்கியங்கள் வெளிவந்தன. நமது ஆய்வு நோக்கம் கி.மு .ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை மட்டுமே இருப்பதால் நமது ஆய்வுக் காலத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியங்களை காலவரிசைப்படி தொகுத்து பட்டியலிட முடியாது.

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்துடன் இணைக்கவும்

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திற்கும் பண்டைய தமிழ் நாகரிகத்திற்கும் இடையே இரு பெரும் நாகரிகங்களுக்கு இடையே இருந்த தொடர்பை நிரூபிக்கும் வகையில் பல பொதுவான விஷயங்கள் உள்ளன. இரண்டு நாகரிகங்களின் ஆசிரியர்களும் திராவிடர்கள். கருப்பு மற்றும் சிவப்பு பாத்திரங்கள் பாரம்பரியம்இ கையால் செய்யப்பட்ட மண் பாத்திரங்களான உணவுத் தட்டுகள் தூபங்கள்இ லோட்டாக்கள்இ தட்டையான குடல்கள் பல பானைகள் ஆகியவை இரு நாகரிகங்களுக்கும் பொதுவானவை. ஆதித்தநல்லூர் கொற்கை மற்றும் சானூர் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள் இவ்விரு நாகரிகங்களையும் இணைப்பதற்கான உறுதியான சான்றுகளை அளித்துள்ளன.

ஆதித்தநல்லூர் கொற்கை மற்றும் பிற கலசப் புதைகுழிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கலைப்பொருட்களிலும் சிந்து சமவெளியின் முத்திரைகளில் தாய் தெய்வம் முத்திரைகள் விலங்குகள் போன்றவற்றின் பிரதிநிதித்துவங்கள் உள்ளன. தொல்காப்பியம் பண்டைய தமிழர்களின் சமயத்தைப் பற்றிய விரிவான விளக்கத்தைத் தருகிறது அவற்றில் பெரும்பாலானவை சிந்து சமவெளி மக்களின் சமய வாழ்க்கைக்கு ஒத்திருக்கின்றன.

பண்டைய தமிழ் நிலத்தின் கிராஃபிட்டிக்கும் ஹரப்பன் எழுத்துக்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை பிபி லால் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஐராவதம் மகாதேவன் செம்பியன் கணியூரில்

கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்கால கோடரியின் கல்வெட்டு சிந்து எழுத்துக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்று முடிவு செய்கிறார். பூர்ணச்சந்திர ஜீவா தமிழி எழுத்து சிந்து எழுத்துக்களின் வழித்தோன்றல் என்று கருத்து தெரிவிக்கிறார்.

சிந்து சமவெளி நாகரீகம் நகர நாகரிகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பண்டைய தமிழ் நிலம் பல கிராமங்களால் சூழப்பட்டிருந்தாலும்இ தென்மதுரைஇ கபாடபுரம் மதுரை வஞ்சி மற்றும் உறையூர் போன்ற பெரிய நகரங்களையும் அது கோட்டையாகக் கொண்டிருந்தது .இவை அனைத்தும் பண்டைய தமிழர் நாகரிகம் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திற்கு சமகாலம் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஆனால் சிந்து சமவெளி நாகரீகம் கிமு 1500 இல் சரிந்து மறைந்தது அதேசமயம் பண்டைய தமிழ் நாகரிகம் இன்றுவரை எந்த இடைவெளியும் இல்லாமல் வளர்ந்து செழித்து வருகிறது. உலகின் ஒரு சில பழங்கால நாகரிகங்கள் மட்டுமே இன்றும் செழித்து வருகின்றன. அதில் தமிழ் நாகரிகமும் ஒன்று. அது தொடர்ந்து தனது தனித்துவத்தை ஆர்வத்துடன் பாதுகாத்து நவீன காலங்களில் உலகின் மனித நாகரிகத்திற்கு தனது பங்களிப்பை அளித்து வருகிறது.

வேத காலம்

வேத காலம் அல்லது பண்டைய இந்தியாவின் வேத காலம் என்பது வரலாற்றின் இறுதி வெண்கல சகாப்தம் மற்றும் ஆரம்ப இரும்பு சகாப்தத்தின் காலம். வேத கலாச்சாரம் இரண்டு யுகங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: ஆரம்பகால வேத காலம் ரிக்வேதம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் பிற்கால வேத காலம்இ காவிய யுகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. வரலாற்று ரீதியாக ஆரம்பகால வேத காலம் கிமு 1500-1100 வரை தேதியிட்டது.

ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரத்தின் காலத்தில் மக்கள் சூரியன்இ பூமிஇ சந்திரன்இ காற்று மழை மற்றும் பிற இயற்கை நிகழ்வுகள் போன்ற பல்வேறு இயற்கை வடிவங்களை கடவுள்களாகப் போற்றினர். மழைஇ இடி காற்று போன்ற இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கு அறிவியல் தெளிவு இல்லாததே இதற்குக் காரணம்.

ஆரம்பகால வேத காலத்தில் சமூக மற்றும் பொருளாதார வகை அல்லது சாதிகளின் திட்டவட்டமான தரவரிசை இல்லை என்ற கருத்தில் மக்கள் ஒப்பீட்டளவில் பாரபட்சமற்றவர்களாக இருந்தனர். இக்கால மக்களின் வாழ்க்கை பழங்குடி மற்றும் ஜனநாயகமானது ராஜன் என்ற பழங்குடியினரின் தலைவர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ராஜன் நான்கு குழுக்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டார்: சபாஇ சமிதி விதாதா மற்றும் கானா. பழங்குடி மக்களையும்

கால்நடைகளையும் பாதுகாப்பது ராஜனின் கடமைகள். இந்தக் காலக்கட்டத்தில் பத்து அரசர்களின் போர் என்ற தசரஜ்ன யுத்தம் நடந்தது.

ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரம்

ஆரியர்கள் இந்தியாவில் குடியேறிய காலம் ஆரம்பகால வேதகாலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரம் கிமு 1500-500 இல் உருவானது. இந்த நேரத்தில்இ ராஜன் தலைமையில் பல பழங்குடியினர் (ஜனாஸ்) போன்ற அரசியல் அமைப்புகள் காணப்பட்டன. இந்த பழங்குடியினர் பல கிராமங்களை (கிராமாக்கள்) உள்ளடக்கியிருந்தனர் மேலும் ஒவ்வொரு கிராமமும் பல குடும்பங்களை உள்ளடக்கியது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பழங்குடியினரின் தலைவர் ராஜன். பழங்குடியினரை எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவது ராஜனின் பொறுப்பு.

பெண்களும் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்க முடிந்தது. ஆரம்பகால வேத காலத்தில்இ பெண்கள் சமூகத்தில் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இக்காலகட்டத்தில் ஒருதார மணம் என்ற கருத்து நடைமுறையில் இருந்தது. குழந்தை திருமணம் இல்லை விதவைகள் கூட அவர்கள் விரும்பும் எந்த ஆணையும் திருமணம் செய்து கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இந்தக் காலத்தில் கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பும் இருந்தது. ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரத்தில் பெண்கள் பொருத்தமான பங்கைக் கொண்டிருந்ததால்இ அவர்கள் ஆண்களுக்கு சமமான உரிமைகளை அனுபவித்தனர். இந்தக் காலக்கட்டத்தில் பாலினப் பாகுபாடு காணப்படவில்லை.

ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரத்தில் கடுமையான சாதி அமைப்பு இல்லை. சூரியன்இ சந்திரன்இ பூமி மழை காற்று போன்ற இயற்கையின் வெவ்வேறு வடிவங்களை மட்டுமே அவர்கள் கடவுளாக வழிபட்டனர். மதத்தின் பெயரால் பிரார்த்தனை மற்றும் விலங்குகளை பலியிடுவது கடவுளின் ஆசீர்வாதத்தை கோருவதற்கான பொதுவான நடைமுறையாகும். ஆரம்பகால வேத கலாச்சாரம் நான்கு வகைகளை உள்ளடக்கிய வெர்னா அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது:

1. பிராமண) கல்வி மற்றும் மத நடவடிக்கைகளில் நிபுணர்(
2. க்ஷத்திரியர்கள்) பழங்குடியினரை எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாத்தல்(
3. வைஷ்யர்கள்) மற்றவர்களுக்கு பொருட்கள் மற்றும் உணவுகளை வழங்குதல்(
4. சூத்திரர்கள்) அற்ப வேலை அல்லது மற்ற உயர் வகுப்பிற்கு சேவை செய்பவர்கள்(

ஆரம்பகால வேத நூல்கள்

ஆரம்பகால வேத நூல்கள் இந்தியாவின் வட பகுதியில் காணப்படும் இந்து நூல்களின் ஒரு பெரிய அமைப்பாகும். ரிக்வேதம் கிமு 1200 இல் இயற்றப்பட்டது அதன் மற்ற இரண்டு பகுதிகளான

சம்ஹிதா மற்றும் பிராமணங்கள் கிமு 800க்கு முன்பே முடிக்கப்பட்டன. ஆரம்பகால வேத நூல்கள் வேத சமஸ்கிருத கீதங்களின் தொகுப்பாகும். இந்த நூல்கள் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் முந்தைய தாள் மற்றும் இந்து மதத்தின் கடவுளின் பழமையான புனித வார்த்தையாகும்.

இந்துக்கள் வேதங்களை அபௌருஷேயமாகக் கருதுகின்றனர் இது “மனிதன் அல்ல மனிதாபிமானமற்ற பக்கச்சார்பற்ற மற்றும் ஆசிரியர் அல்ல“ என்பதைக் குறிக்கிறது. வேதங்களில் உள்ள அறிவு அழியாதது மற்றும் உருவாக்கப்படாதது என்று இந்து மதத்தில் நம்பப்படுகிறது. இது மனிதர்களால் எழுதப்படவில்லை அல்லது ஆன்மீக மூலத்தால் எழுதப்படவில்லை ஆனால் அறிஞர்களால் பார்க்கப்பட்டது கேட்டது மற்றும் மாற்றப்பட்டது. வேத நூல்கள் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன: ரிக் வேதம் (வசனங்களின் அறிவு) சாம வேதம் (பாடல் புத்தகம்)இ யஜுர் வேதம் (வேத சமஸ்கிருத உரைநடைகளின் தொகுப்பு) மற்றும் அதர்வ வேதம் (அறிவின் களஞ்சியம்). முதல் நூலான ரிக் வேதம் முதன்மை நூலாகக் கருதப்படுகிறது. நான்கு வேதங்களும் சதுர்வேதம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆரம்பகால வேத காலத்தில் இந்தோ-ஆரியர்களின் இடம்பெயர்வு

இந்தோ-ஆரியர்கள் என்பது மத்திய ஆசியாவிலிருந்து தெற்காசியாவிற்கு கிமு இரண்டாம் மில்லினியத்தில் இந்தோ-ஐரோப்பிய மக்கள்தொகை இயக்கம் ஆகும். இது ஹரப்பா நாகரிகம் ஏற்கனவே இயற்கை பேரழிவுகளால் அழிக்கப்பட்ட பிராந்தியத்தின் இந்து குஷ் மலைக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் நகர்ந்தது. ஆரியர்கள் மெதுவாக இந்தியாவுக்குள் நுழைந்து தெற்கு நோக்கி துணைக்கண்டத்திற்கு சென்றனர். படிப்படியாகஇ அவர்களின் மதம் மொழி மற்றும் மரபுகள் இந்தியா முழுவதும் பரவியது. இது சமஸ்கிருதம் உள்ளிட்ட இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் குழுவை உள்ளடக்கிய இந்தோ-ஆரிய மொழியை நாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது. சமஸ்கிருதம் இன்னும் இந்தியாவில் பலரால் அறியப்படுகிறது. இது இந்தியாவின் தேசிய மொழியான ஹிந்தியின் அடிப்படையும் கூட. ஆரியர்களின் மதம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் மிகவும் பொதுவான மதம் இந்து மதம்.

இந்தோ-ஆரியர்கள் தங்கள் அறிவு மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் மேம்பட்டவர்கள் மற்றும் கல்இ தாமிரம் மற்றும் வெண்கலம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி இந்தோ-கங்கை சமவெளியை நோக்கி கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்தனர். இந்தோ-ஆரியர்கள் தோன்றிய புரோட்டோ இந்தோ-ஈரானியர்கள் சிந்தாஷ்ட நாகரிகத்துடன் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆரியர்கள் தங்கள் சமஸ்கிருத மொழியை வளர்த்து இந்து மதம் பிரதான மதமாக மாறியது.

வேத காலம் அல்லது பண்டைய இந்தியாவின் வேத காலம் என்பது வரலாற்றின் இறுதி வெண்கல சகாப்தம் மற்றும் ஆரம்ப இரும்பு சகாப்தத்தின் காலம். இது இரண்டு யுகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: ஆரம்பகால வேத காலம் ரிக்வேதம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் பிற்கால வேத காலம் காவிய யுகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த காலகட்டத்தில் மக்கள் மழை இடி காற்று போன்ற இயற்கை கூறுகளை வணங்கினர். ஆரம்பகால வேத நூல்கள் வேத சமஸ்கிருத கீதங்களின் தொகுப்பாகும். சமஸ்கிருதம் இந்தோ-ஆரியர்கள் துணைக்கண்டத்தில் குடியேறியதில் இருந்து உருவானது. இந்த இயக்கம் அவர்களின் மதம் மொழி மற்றும் பாரம்பரியம் இந்தியா முழுவதும் பரவியது. சமஸ்கிருதம் இன்னும் இந்தியாவில் பலரால் அறியப்படுகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இந்திய துணைக்கண்டத்தின் புவியியல் அம்சங்கள் மற்றும் ஆரம்பகால மனித குடியேற்ற முறைகளில் அவற்றின் தாக்கத்தை ஆராயுங்கள்..
   ………………………………………………………………………………………………….
2. தொல்பொருள் சான்றுகள் மற்றும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் உட்பட இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்ய வரலாற்றாசிரியர்கள் பயன்படுத்தும் பல்வேறு ஆதாரங்களை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
   …………………………………………………………………………………………………

அலகு – இரண்டு

பௌத்தம் மற்றும் ஜைன மதம் - இந்தியாவின் கிரேக்க மற்றும் பாரசீக படையெடுப்புகள்- அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு - மகாஜனபதங்களின் எழுச்சி - மகதன் பேரரசு - நந்தாக்கள் - மௌரியர்கள் - சந்திரகுப்த மௌரியா - அசோகா - மௌரிய நிர்வாகம் - கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை.

நோக்கங்கள்

- இந்திய சமூகத்தில் பௌத்தம் மற்றும் சமணத்தின் போதனைகள் மற்றும் தாக்கத்தை மதிப்பிடுங்கள்.
- இந்தியாவில் கிரேக்க மற்றும் பாரசீக படையெடுப்புகளின் விளைவுகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
- அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு மற்றும் இந்திய அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரத்தில் அதன் விளைவுகளை மதிப்பிடுக.
- சந்திரகுப்த மௌரியா மற்றும் அசோகரின் கீழ் மௌரியப் பேரரசின் நிர்வாகக் கொள்கைகள் மற்றும் சாதனைகளை மதிப்பிடுக.
- மௌரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்களை விவரிக்கவும்.

சமண மற்றும் பௌத்தத்தின் எழுச்சி

சமணம் மற்றும் பௌத்தம் இரண்டும் வெவ்வேறு சித்தாந்தங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும்இ அவை இன்னும் சில தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளன. உலகின் பழமையான இரண்டு மதங்களான சமணம் மற்றும் பௌத்தம் இந்தியாவில் முறையே கிமு 6 மற்றும் 5 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிறுவப்பட்டன. இந்த மதங்கள் பல ஒற்றுமைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனஇ ஆனால் முக்கியமான வேறுபாடுகளையும் கொண்டுள்ளன. இந்த கட்டுரையில்இ இந்த இரண்டு மதங்களின் எழுச்சியைப் பார்ப்போம் மற்றும் அவற்றை மற்றொன்றிலிருந்து வேறுபடுத்தும் சில முக்கிய நம்பிக்கைகளை ஆராய்வோம்.

சமணம் என்னும் சொல் 'சிரமண' என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகும். அதனால் 'சிரமணர்' தமிழில் சமணர் என அழைக்கப்பட்டனர். சிரமணர் என்பதற்கு இன்பதுன்பம் ஆகிய இரண்டையும் சமமாக ஏற்பவர் என்று பொருள் கொள்ளலாம். நட்பு பகை அற்றவர் என்றும் கூறலாம். தன்னை இகழ்வாரைக் கோபித்தலும் புகழ்வாரைப் போற்றலும் இல்லாதவர். அன்பும் அருளும் நிறைந்தவர். இறப்பையும் பிறப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் உலகில் நல்லவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத் தங்களின் எல்லாச் சுகங்களையும் துறந்தவர். அது மட்டுமன்றி ஐம்புலன்களையும் தன்வயப்படுத்தியவர். யான்இ எனது என்னும் செருக்கினை அழித்தவர். எக்காரணத்தாலும்

எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு நினையாதவர். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகக் காப்பவர் என்று விரிவான பொருளைத் தருவதாகக் கொள்ளலாம்.

சமணசமயத் தோற்றம்

சமணசமயக் கொள்கைகளை அவ்வப்போது உலகத்தில் பரவச் செய்வதின் பொருட்டுத் தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றுகின்றனர் என்பது சமண சமயக் கொள்கை. 'தீர்த்தங்கரர்' என்பதற்குத் 'தம் ஆன்மாவைப் பிறவிக்கடலிலிருந்து கரையேற்றிக் கொண்டவர்' என்பது பொருள். இதுவரை 24 தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றியுள்ளார்கள் என்பதும் இனியும் 24 தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றுவர் என்பதும் இச்சமயக் கொள்கையாகும்.

தொன்மையும் நீண்ட வரலாறும் கொண்ட சமண சமயம் இருபத்தி நான்காம் தீர்த்தங்கரராகிய வர்த்தமான மகாவீரரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கூறும் பழக்கம் இன்னும் பலரிடையே தொடர்கிறது. இது வரலாற்றுக்கு முரண்பட்டதாகும். அத்துடன் இந்து சமயத்தின் கிளை என்று கூறுவதும் தவறானது. சமண சமயத்தின் தோற்றம் முதல் தீர்த்தங்கரராகிய விருஷப தேவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது சமணர் கொள்கை. விருஷபதேவரை ஆதிபகவன் என்றும் ஆதிநாதர் என்றும் வழங்கும் வழக்கமும் சமணரிடையே உண்டு. விருஷபதேவர் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டவர் என்பதால் இக்கருத்தை வரலாற்றாசிரியர் ஏற்பதில்லை. ஆயினும் இருபத்தி மூன்றாம் தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாதர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என்பதாலும்இ அவர்க்கும் முன்னவரான இருபத்தி இரண்டாம் தீர்த்தங்கரராகிய நேமிநாதருக்கும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் கிடைப்பதாலும் வர்த்தமான மகாவீரர் சமண மதத்தைத் தோற்றுவித்தவர் என்ற கருத்து தவறானது என்பதை உறுதிபடக் கூறலாம். காலத்திற்கு ஏற்பச் சில சீர்திருத்தங்களை மகாவீரர் செய்தாரே ஒழியஇ சமண சமயத்தைத் தோற்றுவித்தவர் அல்லர் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மகாவீரர் காலத்தில்தான் கௌதம புத்தரும் வாழ்ந்தார். இவர்களின் தோற்றமும் எழுச்சியும் இந்திய வரலாற்றிலேயே ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி எனக் கூறலாம். அந்தக் காலக் கட்டத்தில் தான் கொல்லாமை அறமும் மறுபிறப்பு எடுத்தது.

சமணத்தின் தொன்மை

கொல்லாமை அல்லது அகிம்சைக் கோட்பாட்டைப் போற்றும் சமண சமயம் (ஜைன சமயம்) வேதகாலத்திற்கும் முற்பட்டது. நால்வகை வேதத்தில் பழமையானது என்று கருதப்படும் ரிக்வேதம் சமண சமயத்தின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது. ஆதி நாதரைப் (விருஷபதேவரை) போற்றும் தோத்திரங்கள் பல அங்குக் காணலாம். யஜுர் வேதத்தில் நேமிநாதர் (22 - ஆம் தீர்த்தங்கரர்) துதி சிறப்புடன் அமைந்துள்ளது. பதினெண் புராணங்களிலும் தீர்த்தங்கரர்கள்

பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. சிவபுராணம், அக்கினிபுராணம் ஆகியவற்றிலும் ஆதிபகவனின் துதியைக் காணலாம். இவற்றை யெல்லாம் நோக்கும்போது மிகப் பழங்காலத்தில் ஜைனசமயமும் தத்துவமும் நாடெங்கும் பரவியிருந்திருக்கலாம் என்பதை உணரலாம். ஆங்காங்கே கிடைத்துள்ள சமண சமயம் சார்ந்த சாசனங்கள் இக்கருத்தினை மேலும் உறுதிச் செய்கின்றன.

சமண வழிபாடு

தெய்வங்களாகத் தொழப்படுகின்ற 24 தீர்த்தங்கரர்களும் பொதுவாக இறைவன் செயலாகக் கூறப்படுகின்ற முத்தொழில்களைச் செய்வதில்லை. அதாவது ஆக்கல் அழித்தல் காத்தல் என்ற தொழில்களில் ஈடுபடுவதில்லை. ஏனென்றால் இவர்கள் வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவர்கள். காய்தல் உவத்தல் அற்றவர்கள். தன்னையறிந்து வீடுபேற்றிற்குத் தடையாக அமைந்த இரு வினைகளை முற்றுமாகப் போக்கி வீடுபேற்றின் பேரின்பநிலையில் என்றென்றும் நிலைப்பவர்கள். அதனால் தம்மை வணங்குபவர்க்கு எதையும் தருவதோ, தவறு செய்தோரைத் தண்டிப்பதோ இவர்களிடம் இல்லை. பின் ஏன் இவர்களை வணங்கவேண்டும்? அவர்கள் சென்ற பாதையில் அவர்கள் விளக்கும் நற்காட்சி நல்ஞானம் இவற்றின் அடிப்படையில் நல்லொழுக்கத்தைப் போற்றி வாழவேண்டும் என்ற தூண்டுதலைப் பெறத்தானே தவிர வேறு எதற்காகவும் அன்று! வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து அதன்பின் தெய்வநிலை அடைவதற்காகவே அவர்களை வணங்குகிறார்கள் சமணர்கள். ஏனென்றால் அதுவே மனிதப் பிறவியின் குறிக்கோள் எனப் போற்றுகிறது சமண சமயம். அதனாலேயே உருவ வணக்கமும் சாவகர்களுக்கு (சமண இல்லறத்தார்) மிக முக்கியத்துவம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது. சமண சமயத்தில் உருவ வணக்கம் இல்லை என்பார் கூற்று சரியானதன்று. இல்லறத்தார் கோவிலுக்குச் சென்று வணங்குதல் அவர்தம் அன்றாடக் கடமைகளில் ஒன்று என வலியுறுத்தப் படுகிறது.

சமண மதம் வெவ்வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஐம்புலன்களையும் இருவினைகளையும் ஜெயித்தவர் (வென்றவர்) என்பதால் தீர்த்தங்கரர் ஜினர் என்று போற்றப்படுகிறார். ஜினரைக் கடவுளாக உடைய மதம் ஜைன மதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இது தமிழில் சமண மதம் என வழங்கப்பட்டது. தீர்த்தங்கரரை அருகபதவியை (பேரின்ப நிலை) அடைந்தவர் என்பதால் அருகன் என்றும் வழங்குவதுண்டு. ஆகவே அருகனை வணங்குவோர் ஆருகதர் எனப்பட்டனர். அம்மதம் ஆருகதமதம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. சமணர் நிக்கந்தர் என வழங்கப்பட்டனர். நிக்கந்தர் என்றால் பற்றற்றவர் என்று பொருள்படும். அதனால் சமணர் நிகண்டர் எனவும் வழங்கப்பட்டனர். சமண சமயம் நிகண்டமதம் எனப்பெயர்பெற்றது.

சமணத்தின் பிரிவுகள

காலத்திற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு சமயமும் சிற்சில மாறுதல்களை அடைவது இயல்பான நிகழ்ச்சிதான். உலகச் சமயங்கள் எதுவும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல எனலாம். தொடக்கத்தில் வழக்கத்தில் இருந்த திகம்பரச் சமணம் பின்னர் இரண்டாகப் பிரிந்தது. அப்பிரிவுகள் சுவேதாம்பர சமணம் ஸ்தானகவாசி சமணம் என வழங்கப்படலாயின. ஆக சமணம் மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாயிற்று.

திகம்பரச் சமணத் துறவியர் ஆடை அணியார். திக்குகளையே ஆடையாக உடுத்தியவர்கள். திகம்பரச் சமணக் கோயில்களில் உள்ள தீர்த்தங்கரர் சிலைகளும் / திருவுருவங்களும் ஆடையுடுத்தப் பெறாமல் திகம்பரமாக இருக்கும். சுவேதாம்பரத் துறவியர் வெண்ணிற ஆடை அணிவர். திகம்பரச் சமணரும் சுவேதாம்பரச் சமணரும் உருவ வழிபாட்டினர். ஆனால் ஸ்தானகவாசியைச் சேர்ந்த சமணர் தம் கோயில்களில் சாத்திரம் அதாவது சமண சமய ஆகம நூலையே வணங்கும் வழக்கமுடையர். ஆயினும் இவர்களுக்குள் அடிப்படை வேற்றுமை ஏதுமில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழகத்தில் அன்றும் இன்றும் இடம் பெற்றிருப்பது திகம்பரச் சமணமே. சமண சமயத்தில் சாதிகள் இல்லை. சாதி வேற்றுமைகள் ஏதுமில்லை என்பது நம் கவனத்துக்குரியதாகிறது. இன்றும் கூட தமிழகத்தில் வாழும் திகம்பரச் சமணர்களிடம் சாதிகள் இல்லை; எனவே வேற்றுமைகளும் இல்லை. மேற்கூறிய, மூன்று பிரிவினரும் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களில் இன்றும் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

தென்னகத்தில் சமணம்

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்தான் சந்திரகுப்தர் இந்தியாவில் மௌரியப் பேரரசைத் தோற்றுவித்தார். அன்று வட இந்தியாவில் இருந்த அன்னிய ஆதிக்கத்தை அடியோடு அகற்றி, ஒரு வல்லமை வாய்ந்த பேரரசை நிறுவியதால் இந்நாட்டின் வரலாற்றில் அது ஒரு புகழ்வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்பட்டது. சந்திரகுப்த மௌரியப் பேரரசனுக்குக் குருவாக அமைந்தவர் பத்திரபாகு என்னும் சமண முனிவராவர். சந்திர குப்தன் பல ஆண்டுகள் நல்லாட்சி செய்தபின் மகனிடம் அரசைத் தந்துவிட்டு துறவறம் மேற்கொண்டான். அத்துடன் அமையாது பத்திரபாகு முனிவரைத் தலைமையாகக் கொண்ட சமண சங்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டான். வட இந்தியாவில் கொடிய பஞ்சம் உண்டாகும் என்பதை முன்னதாக அறிந்து பத்திரபாகு முனிவர் அங்கிருந்து தென்னகம் வந்தார் என்பர். இப்பஞ்சம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நீடித்தது. அச்சூழலில் ஜைன சங்கத்தார் பல ஆயிரம் (எண்ணாயிரம் என்பர்) துறவிகளுடன் தென்னிந்தியாவில் குடிபுகுந்தார் என்பர். தென்னிந்தியா அப்போது மிகவும் செழிப்பான நிலையில் இருந்தது. சமண முனிவர்கள் உணவை ஏற்றுக் கொள்வதில் சில விதிமுறைகளைத் தவறாது

பின்பற்றுவர். அவற்றில் ஏதேனும் குறை நேர்ந்தால் அன்று உண்ணாமலேயே இருந்து விடுவர். அதனால் அவர்களுக்கு உணவிடும் முறைகளை அவர்களது சமயப் பழக்கவழக்கங்களை நன்கறிந்த இல்லறத்தார் இருந்ததாலேயே அவர்கள் தென்னகம் நாடி வந்திருப்பர். அவர்கள் ஒருவேளை சமண நெறிகளைப் பின்பற்றியவர்களாக இருந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுள்ளது.

தென்னகத்தில் குடியேறியதும் முனிவர்கள் அம்மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய மொழி, பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்து கொண்டதோடு அவற்றில் நல்ல பயிற்சியும் பெற்றனர். அவர்கள் சங்கம் சமண சமயக் கொள்கைகளோடு தமிழ் கலை இலக்கியம் ஆகியவற்றையும் வளர்க்கத் தொடங்கியது.

தென்திசை நோக்கி வந்த பத்திரபாகு முனிவர் மைசூர் நாட்டில் வந்து வெள்ளைக்குளம் என்னும் பொருள்படும் சிரவணபெளகுளா (சிரவண = சமணர்; பெள = வெள்ளை; குளா = குளம்) என்று இப்போது வழங்கப்படுகிற இடத்தில் தம்முடன் வந்த முனிவர்களுடன் தங்கினார். தங்கியபின், தம் சீடர்களில் ஒருவரான விசாகமுனிவர் என்பவரை அனுப்பிச் சோழ பாண்டிய நாடுகளில் சமண சமயக் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்தார். பின்னர் சல்லேகனை நோன்பிருந்து கி.மு. 297-இல் வீடுபேறு பெற்றார். சல்லேகனை என்பது வடக்கிருத்தல். வடக்கிருத்தல் என்பதன் விளக்கம் பின்னர்க் காண்க. இவரது சீடராகிய சந்திரகுப்தரும் அங்கேயே சல்லேகனை நோன்பிருந்து உயிர் நீத்தார்.

தமிழகத்தில் சமணம

பாண்டிய நாட்டில் முன்னமேயே சமணமதம் கால் கொண்டிருந்ததால் வடநாட்டுத் துறவிகளின் வருகையும் செயல்பாடுகளும் புதியதொரு ஊக்கத்தை உண்டு பண்ணியது எனலாம். ஆக, தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே சமண சமயம் பரவி இருந்ததாக அறிகிறோம். இக்கருத்தை அரண் செய்ய நமக்கு உதவுவது ஆங்காங்கே கிடைக்கும் சமணத் தொடர்பு உடைய பிராமிக் கல்வெட்டுகளாகும். இத்தகைய கல்வெட்டுகள் தமிழகத்தில் அச்சரப்பட்டி மாங்குளம் திருப்பரங்குன்றம் அழகர்மலை முதலிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றை ஆராய்ந்த ஆய்வாளர்கள் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து கொங்கு நாட்டின் வழியாக முதலில் பாண்டி மண்டலத்திலும், பின்னர் தொண்டை மண்டலத்திலும் சமணம் பரவியிருக்கலாம் என்று கூறுகிறார்கள். எவ்வாறாயினும் தமிழகத்தில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே சமண சமயம் வேரூன்றத் தொடங்கியது என்பது வரலாறு உணர்த்தும் உண்மையாகும்.

சமணத்தின் எழுச்சி

சமண மதம் உலகின் பழமையான மதங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் இது சமீபத்திய ஆண்டுகளில் அதிகரித்து வருகிறது. சமண மற்றும் பௌத்தத்தின் எழுச்சியை இங்கே பார்க்கலாம்.

- ஜைன மதம் உலகின் பழமையான மதங்களில் ஒன்றாகும் மேலும் இது கிமு 600 க்கு முந்தையது.
- 24 தீர்த்தங்கரர்களில் கடைசியாக இருந்த மகாவீரரின் போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது மதம்.
- தீர்த்தங்கரர்கள் பிறர் பிறப்பு இறப்பு சுழற்சியில் இருந்து விடுதலை அடைய உதவும் ஆன்மீக ஆசிரியர்கள்.
- ஆன்மா நித்தியமானது என்றும், சரியான நம்பிக்கை சரியான அறிவு மற்றும் சரியான நடத்தை மூலம் விடுதலையை அடைய முடியும் என்றும் ஜைன மதம் போதிக்கிறது.
- அகிம்சை மற்றும் இரக்கத்தின் ஒரு பகுதியின் முக்கியத்துவத்தின் காரணமாக சமண மதம் சமீபத்திய ஆண்டுகளில் அதிகரித்து வருகிறது.
- உலகில் ஆறு மில்லியன் ஜைனர்கள் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது மேலும் மதம் வளர்ந்து வருகிறது.
- புத்த மதம் உலகின் மிகப் பழமையான மதங்களில் ஒன்றாகும் மேலும் இது கிமு 500க்கு முந்தையது.
- புத்தர் என்றும் அழைக்கப்பட்ட சித்தார்த்த கௌதமரால் இந்த மதம் நிறுவப்பட்டது.

பௌத்தத்தின் எழுச்சி

பௌத்தம் உலகின் பழமையான மதங்களில் ஒன்றாகும், இது கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தையது. இந்த மதம் புத்தர் என்றும் அழைக்கப்படும் சித்தார்த்த கௌதமரால் நிறுவப்பட்டது. பௌத்தம் ஆசியா முழுவதும் பரவியது இன்று உலகம் முழுவதும் 500 மில்லியன் பௌத்தர்கள் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நிரந்தரமற்ற விஷயங்களில் பற்றுக்கொள்வதால் துன்பம் ஏற்படுகிறது என்று பௌத்தம் போதிக்கிறது. பற்றுக்கள் மற்றும் ஆசைகளை விட்டுவிடுவதே துன்பத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான வழி. பௌத்தர்களும் கர்மாவை நம்புகிறார்கள், இது நல்ல செயல்களுக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம் மற்றும் கெட்ட செயல்கள் தீமைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற கருத்து.

பௌத்தம் தேரவாதம் மற்றும் மகாயானம் உட்பட பல்வேறு கிளைகளைக் கொண்டுள்ளது. தேரவாத பௌத்தம் இரண்டிலும் பழமையானது மற்றும் முக்கியமாக இலங்கை,

மியான்மர், கம்போடியா மற்றும் தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் நடைமுறையில் உள்ளது. மகாயான பௌத்தம் சீனா ஜப்பான் கொரியா வியட்நாம் மற்றும் திபெத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது.

பௌத்தத்தின் போதனைகள்

ஜைன மதம் உலகின் பழமையான மதங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் இது பிரபஞ்சம் நித்தியமானது மற்றும் ஆன்மாவால் நிறைந்தது என்று போதிக்கிறது. எல்லா உயிர்களும் புனிதமானது, ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் ஒரு ஆன்மா உள்ளது. கர்மா ஒரு நபரின் தலைவிதியை தீர்மானிக்கிறது என்றும் ஜைன மதம் கற்பிக்கிறது.

புத்தமதம் மறுபிறப்பு கர்மா மற்றும் நான்கு உன்னத உண்மைகளைப் பற்றி கற்பிக்கும் மற்றொரு பண்டைய மதமாகும். பௌத்தம் பல்வேறு பள்ளிகளையும் பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளது ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த நம்பிக்கைகளைக் கொண்டுள்ளது. எனவே இந்த இரண்டு மதங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் என்ன? பார்க்கலாம். பிரபஞ்சம் நித்தியமானது மற்றும் ஆன்மா நிறைந்தது என்று ஜைன மதம் போதிக்கிறது, புத்த மதம் மறுபிறப்பு, கர்மா மற்றும் நான்கு உன்னத உண்மைகளைப் பற்றி கற்பிக்கிறது. இரண்டு மதங்களும் வெவ்வேறு பள்ளிகள் மற்றும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளன, ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த நம்பிக்கைகளைக் கொண்டுள்ளன. இந்த இரண்டு மதங்களுக்கிடையிலான முக்கிய வேறுபாடுகளில் ஒன்று, ஜைன மதம் அனைத்து உயிர்களும் புனிதமானது என்று போதிக்கிறது, ஆனால் பௌத்தம் இதை நம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஜைன மதம் ஒரு நபரின் விதியை நிர்ணயிக்கும் கர்மாவைப் பற்றியும் கற்பிக்கிறது. கர்மா பற்றிய பௌத்த போதனைகள் ஒத்தவை, ஆனால் ஒரு நபர் தனது செயல்களின் மூலம் தனது விதியை உருவாக்க முடியும் என்றும் அவர்கள் கற்பிக்கிறார்கள்.

எனவே சமணம் மற்றும் பௌத்தம் இரண்டும் பல ஒற்றுமைகள் கொண்ட பண்டைய மதங்கள் என்றாலும், அவற்றுக்கிடையே சில முக்கிய வேறுபாடுகளும் உள்ளன. புத்தரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றதால் இந்தச் சமயம் பௌத்தம் எனப்பட்டது. உலக வாழ்க்கையை வெறுத்த சித்தார்த்தர் கடுமையான தவம் மேற்கொண்டு புத்தர் ஆனார். ஆசையே துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்று அவர் உணர்ந்த உண்மையை உலகத்திற்கு அளித்தார். புத்தரான பிறகு ஒருநாள் அவர் அரச மரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்திருந்தபோது சுஜாதை என்பவள் அவருக்குப் பால் உணவு ஒன்றை அளித்தாள். பசுக்களில் சிறந்த பசுவைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதன் பாலைக் கறந்து அதைப் பலமுறை பக்குவம் செய்து சுவை சேர்த்து உலகத்தில் எங்கும் கிடைக்காத உணவாக அதை உருவாக்கியிருந்தாள். புத்தர் அதனை அருந்தினார். அவரிடம் உணவின் சுவையைப் பற்றிக் கேட்டார். புத்தர் புலன்களுக்கு

அடிமையாகாதவராக இருந்ததனால் அந்த உணவு அவரைப் பெரிதும் கவரவில்லை. எனினும், நன்றாக இருந்தது என்று கூறினார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புத்தரை சுந்தன் என்ற வேடன் விருந்துக்கு அழைத்தான். வருவதாகப் புத்தரும் வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டார். விருந்தின் போது என்ன உணவு செய்திருக்கிறாய்? என்று கேட்டார். நல்ல பன்றியை நான் உணவாக்கி வைத்திருக்கிறேன் என்று சுந்தன் கூறினான். வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்ட புத்தரால் அதனை மீற முடியவில்லை. பற்று இல்லாமல், சுவைக்கு அடிமை ஆகாமல் அந்த உணவை உட்கொண்டார்.

இரவில் வயிற்றுவலியால் புத்தர் துடித்தார். இறப்பு அவரை நெருங்கியது. அப்போது தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஆனந்தர் என்ற சீடரிடம் “புத்தருக்கு சுஜாதை அளித்த பாலுணவும், சுந்தன் கொடுத்த இறைச்சி உணவும் ஒன்றுதான். புத்தரின் இறப்புக்கு சுந்தன் அளித்த உணவு காரணமில்லை என்று கூறுங்கள்” என்று கூறினார். இவ்வாறு எதையும் ஒரு பற்றில்லாமல் அணுகும் வாழ்க்கை முறையைப் பௌத்தம் வகுத்துத் தந்தது.

தமிழ்நாட்டில் பௌத்தர்

அசோகச் சக்கரவர்த்தி வடநாட்டு மௌரிய மன்னர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் வெட்டி வைத்த கல்வெட்டுக்களில் தமிழ் நாட்டில் மக்களுக்கும் கால்நடைகளுக்கும் மருத்துவ நிலையங்கள் அமைத்தது குறித்துக் குறிப்புகள் உள்ளன. தர்ம வெற்றி என்ற அகிம்சை நெறியைத் தமிழ்நாட்டில் பரப்புவதை அம்மன்னர் தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டார். இச் செய்திகளிலிருந்து அசோகர் காலத்திலேயே பௌத்தம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்துவிட்டது என்பதை அறியலாம். தமிழ்நாட்டின் வழியாக இலங்கைக்கும் பௌத்தம் சென்றது.

பௌத்த நெறிகள்

பற்றின் காரணமாகவே பிறப்பும் இறப்பும் உண்டாகின்றன. பற்றைத் துறந்தால் பிறப்பு இறப்பு நீங்கி வீடுபேறு அடையலாம் என்று பௌத்தம் கூறுகின்றது. வீடுபேறு அடைவதைப் பௌத்தம், நிர்வாணம் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த நிலையை அடைவதற்கு நான்கு உண்மைகளை அடையவேண்டும் என்று பௌத்தம் கூறுகிறது. அவையாவன:

1. துக்கம்
2. துக்க உணர்வுக்குக் காரணம்
3. துக்கத்தை நீக்கும் வழி
4. துக்கத்தை நீக்குவதற்குரிய மருந்து

பௌத்தம் ஐந்து வகையான நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்குமாறு வற்புறுத்தியது. அவற்றைப் **பஞ்சசீலம்** என்று அவர்கள் கூறுவர். அவையாவன :

1. கொல்லாமை
2. பிறர் பொருளை விரும்பாமை
3. தவறான இன்பத்தைக் கொள்ளாமை
4. பொய் பேசாமை
5. கள் அருந்தாமை

தமிழகத்தில் பௌத்த நெறிகள் பலராலும் விரும்பப்பட்டன. இவை நல்ல நெறிகளாக மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

பௌத்தர் பண்பாடு

பௌத்தத் துறவிகளின் கூட்டத்தைச் சங்கம் என்றழைத்தனர். இந்தச் சங்கம் பௌத்த சமயக் கொள்கைகள் பரவுவதற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருந்தது. இவ்வாறு சமயப் பெரியோர் அருளுணர்ச்சி உடையவராகவும் பண்பாடு மிக்கவராகவும் இருந்தனர். இவர்கள் துன்பங்களைத் தாங்கிப் பழகினர். பிறருக்குத் துன்பம் செய்வதை அறவே வெறுத்தனர்.

கிமு 6 ஆம் நூற்றாண்டில், இந்தியாவின் வடமேற்கு பல்வேறு சமஸ்தானங்களுக்கு இடையிலான மோதல்களின் தளமாக இருந்தது. காம்போஜர்கள் காந்தாரர்கள் மற்றும் மதராஸ்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டனர். சக்திவாய்ந்த மேலாதிக்க இராச்சியம் இல்லாததால், வடமேற்கின் சமஸ்தானங்களை ஒரு ராஜ்யமாக ஒழுங்கமைக்க முடியவில்லை. இந்த பகுதியும் செல்வச் செழிப்பாக இருந்தது மற்றும் இந்துகுஷ் வழியாக எளிதாக நுழைந்தது. இந்தக் காரணங்களால் அன்னிய ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தனர்.

இந்தியாவின் மீது பாரசீக படையெடுப்பு

அச்செமனிட் பேரரசு முதல் பாரசீகப் பேரரசு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது கிமு 550 இல் சைரஸ் தி கிரேட் என்பவரால் நிறுவப்பட்ட ஒரு பண்டைய ஈரானியப் பேரரசு ஆகும்.

பாரசீக ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் படையெடுப்புகள்

டேரியஸ் (கிமு 522 முதல் கிமு 486 இல் இறக்கும் வரை ஆட்சி)

- அவர் அச்செமனிட் பேரரசின் 3 வது மன்னராக இருந்தார்.
- கிமு 516 இல் வடமேற்கு இந்தியாவிற்குள் ஊடுருவினார்.
- அவர் பஞ்சாப், சிந்துவின் மேற்கு மற்றும் சிந்து ஆகியவற்றை இணைத்தார்.
- கைப்பற்றப்பட்ட பகுதி ஈரானின் 12 வது மாகாணம் (சட்ராபி என்று அழைக்கப்படுகிறது.(இது பேரரசின் அதிக மக்கள்தொகை மற்றும் வளமான பகுதி.

- முந்நூற்று அறுபது தாலந்துகள்) ஒரு யூனிட் எடை (தங்கக் காணிக்கை செலுத்தப்பட்டது, இது ஈரானின் ஆசிய மாகாணங்களில் இருந்து கிடைக்கும் மொத்த வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கைக் குறிக்கிறது.
- ஈரானிய இராணுவம் இந்திய குடிமக்களை சேர்த்தது.
- அவர் இந்திய சத்ராபியை தொடர்ந்து ஆட்சி செய்தார்.
- கிரேக்கர்களுக்கு எதிரான நீண்ட போரில் அவர் இந்திய குடிமக்களைப் பயன்படுத்தினார்.

இந்தியாவில் பாரசீக படையெடுப்பின் விளைவு

- **வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்**
  - பாரசீக அரச சாலை: பட்டுப் பாதைக்கு முன்னோடியாகச் செயல்பட்ட பாரசீக அரச சாலை நிறுவப்பட்டதன் காரணமாக இந்திய-ஈரானிய வர்த்தகம் செழித்தது .
  - கைப்பற்றப்பட்ட பகுதியில் ஈரானிய நாணயங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கலாச்சாரம்

- கரோஸ்தி ஸ்கிரிப்ட் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அரபியைப் போல வலமிருந்து இடமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. வடமேற்கு இந்தியாவில் கிமு 3 ஆம் நூற்றாண்டின் சில அசோகன் கல்வெட்டுகள் கரோஸ்தி எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன.
- மௌரிய சிற்பங்கள் ஈரானிய கலையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக - அசோகன் தூண்களின் மணி வடிவ தலைநகரங்கள் ஈரானிய தலைநகரங்களைப் போலவே இருந்தன.
- அசோகன் ஆணைகளின் முன்னுரை ஈரானிய செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக - அசோகன் ஆணைகளில் ஈரானியச் சொல் டிபி லிப்பியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.
- மேலும் படையெடுப்பு- ஈரான் படையெடுப்பு இந்தியா மீதான மற்ற தாக்குதல்களுக்கு வழி வகுத்தது. உதாரணமாக - கிரேக்கர்கள் ஈரானிய ஆதாரங்கள் மூலம் இந்திய செல்வத்தைப் பற்றி அறிந்து கொண்டனர்.

இந்தியாவின் மீது கிரேக்க படையெடுப்பு

பண்டைய கிரீஸ் ஒரு வடகிழக்கு மத்தியதரைக் கடல் நாகரிகமாக இருந்தது, இது கிரேக்க இருண்ட காலத்தின் காலம் கிமு 12 மற்றும் 9 ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை கிளாசிக்கல் பழங்காலத்தின் இறுதி வரை (கி.பி. 600 இல்) பரவியது. இருப்பினும், அலெக்சாண்டர் தி கிரேட் பேரரசின் (கிமு 336-323) ஆட்சியின் கீழ், 13 ஆண்டுகளாக இது ஒருமுறை மட்டுமே ஒன்றுபட்டது .

இந்தியாவின் மீது அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு (கிமு 336 முதல் 323 வரை).

கிமு 4 ஆம் நூற்றாண்டில் பாரசீக சாம்ராஜ்யத்தை தோற்கடித்த பிறகு அவர் கைபர் கணவாய் வழியாக கிமு 326 இல் சிந்து பள்ளத்தாக்கு மீது படையெடுத்தார் .

அலெக்சாண்டரின் இந்தியப் படையெடுப்புக்கான காரணங்கள்

- இந்தியாவின் அபரிமிதமான செல்வத்தால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஹெரோடோடஸ் மற்றும் பிற கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் இந்தியாவை ஒரு அற்புதமான நாடாக சித்தரித்துள்ளனர்.
- மேலும், அவர் இயற்கை வரலாறு மற்றும் புவியியல் ஆராய்ச்சி மீது வலுவான மரியாதை கொண்டிருந்தார்.
- அவர் கடந்த கால வெற்றியாளர்களால் ஈர்க்கப்பட்டார் மற்றும் அவர்களைப் பின்பற்றவும் விஞ்சவும் விரும்பினார்.

அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பின் போது இந்தியாவின் அரசியல்

- இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதி பல சுதந்திர முடியாட்சிகளாகவும், பழங்குடி குடியரசுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு ராஜ்ஜியமாக ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை.
- அம்பியின் ஆட்சியாளரான தக்சிலா, சிந்து மற்றும் ஜீலம் நதிகளுக்கு இடையில் அமைந்திருந்தது.
- போரஸ் ஜீலம் மற்றும் செனாப் நதிகளுக்கு இடையில் இருந்த ஒரு பேரரசின் ஆட்சியாளராக இருந்தார். அவர் புரு என்ற பண்டைய வேத பழங்குடியினரின் அரசர் என்று நம்பப்படுகிறது .

இந்தியாவின் அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு:

- கிமு 326 இல் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த பிறகு, அவர் தக்ஸிலாவின் அம்பியை சந்தித்தார் . அம்பி தனது ராஜ்ஜியத்தை சமர்ப்பித்தார். பதிலுக்கு, அலெக்சாண்டர் அவரைத் தனது ராஜ்ஜியத்தின் கீழ் உள்ள தக்ஷிலாவின் ஆளுநராக மாற்றினார் என்று தெரிகிறது.
- **ஹைடாப்சஸ் போர்**
  - டாக்சிலாவுக்குப் பிறகு, போரஸுக்கு எதிரான ஹைடாஸ்பஸ் போருக்கு அவர் சென்றார் , அதில் டாக்ஸிலாவின் அம்பி அலெக்சாண்டரின் வசம் 5000 ஆண்களுடன் பங்களித்தார். அம்பியும் போரஸும் அலெக்சாண்டரின் வருகைக்கு முன்பே ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாக இருந்தனர்.

- போரஸ் தோல்வியடைந்த போதிலும், அலெக்சாண்டர் அவரது துணிச்சலைக் கண்டு நெகிழ்ந்தார். இதனால் அவனுக்குத் தன் ராஜ்ஜியத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து அவனைக் கூட்டாளியாக்கினான் .
- பின்னர் அவர் பியாஸ் நதியை அடைந்தார் .

❖ **நந்தாஸுக்கு எதிரான மோதலைத் தவிர்த்தது**

- ❖ அவர் கிழக்கு நோக்கி முன்னேற விரும்பினார், ஆனால் அவரது இராணுவம் அவருடன் செல்ல மறுத்தது.
- ❖ அலெக்சாண்டரின் படையை விட அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்த நந்தா வம்சம் - கங்கையில் ஒரு வல்லமைமிக்க சக்தியைப் பற்றி அவர்கள் அறிந்தனர்

- **பின்வாங்கல்**
  - அலெக்சாண்டர் தனது திரும்பிய அணிவகுப்பின் போது ஏராளமான சிறிய குடியரசுகளை தோற்கடித்தார் , இதில் அகலாசோய் (கீழ் சிந்து சமவெளியில் நவீன பாக்கிஸ்தானில் வாழ்ந்த பழங்குடியினர்) இந்திய எல்லையின் முடிவை அடையும் வரை.
  - பெரும்பாலான தோற்கடிக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் அவரது அதிகாரத்திற்கு அடிபணிந்த தங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு மீட்டெடுக்கப்பட்டன, அவை இறுதியில் மௌரிய ஆட்சியாளர்களிடம் இழந்தன.
  - இருப்பினும், அவரது நிலங்கள் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு மூன்று கிரேக்க கவர்னர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன , அத்தகைய ஆளுநர் ஒருவர் வடமேற்கு இந்தியாவின் செலூகஸ் நிகேட்டர் ஆவார் .
  - அவரது புதிய கடற்படை அவரது நெருங்கிய நண்பரான நியர்சஸின் கட்டளையின் கீழ் கடலோரப் பகுதியைத் தேடுவதற்கும் யூப்ரடீஸ் மற்றும் சிந்து நதி முகப்புக்கு இடையே உள்ள துறைமுகங்களைத் தேடுவதற்கும் அனுப்பப்பட்டது .
  - அவர் இந்தியாவில் 19 மாதங்கள் தங்கியிருந்தார் (கிமு 326-325.)

அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பின் விளைவு

- வடமேற்கு இந்தியாவில் பல நகரங்களை நிறுவினார்.
- ஐரோப்பாவுடன் வர்த்தகம்: இந்தியா ஐரோப்பாவுடன் தொடர்பு கொண்டது. அலெக்சாண்டரின் கப்பல் பிரச்சாரமானது கிரேக்க வணிகர்களுக்கு வணிகத்திற்காக நிலம் மற்றும் கடல் வழியாக தனித்துவமான வழிகளைத் திறந்தது பின்னர் அவை

முறையே பட்டு மற்றும் மசாலா வழிகளாக வளர்ந்தன. இது இறுதியில் இந்தியாவை குஷான்களின் கீழ் ஏற்றுமதி மையமாக மாற்றியது.

மகாஜனபதங்கள்

பிற்கால வேத காலம் (கிமு 900-கிமு 600) பரம்பரை அடிப்படையில் ஒரு பழங்குடி அரசியலில் இருந்து ஒரு பிராந்திய மாநிலத்திற்கு மாறுவதைக் கண்டது.

- பழங்குடியினரின் குடியேற்றம்: கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்த ஜனாக்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் குடியேறத் தொடங்கினர் . மக்களின் விசுவாசம் ஜன (பழங்குடி அல்லது குலம்) இலிருந்து ஜனபதா (பிரதேசம்) க்கு மாறியது.
- புதிய விவசாய கருவிகள்: புதிய விவசாய கருவிகள் மற்றும் கருவிகள் உழவர்களுக்கு தேவையானதை விட அதிக உணவு தானியங்களை உற்பத்தி செய்ய உதவியது.
- அரசர் இறையாண்மையுள்ள ஆட்சியாளர் : அவர் விவசாய உபரியிலிருந்து வரிகளை வசூலித்து அதை மறுபங்கீடு செய்தார், மேலும் ஒரு படிநிலை சமூகத்தில் பலவந்தம் மற்றும் வற்புறுத்தலின் மூலம் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதை உறுதி செய்தார்.
- ஜனபதாவிலிருந்து மகாஜனபதாஸுக்கு மாறுதல்:
  - **பொருள்:** ஜனபதா என்பது 'பழங்குடியினர் கால் பதிக்கும் இடம்' என்று பொருள்படும் . ஜனபதாக்கள் வளங்கள் மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கத்திற்காக ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டையிட்டன.
  - **அரசியல் போட்டி**: சில ஜனபதாக்கள் தங்கள் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தி பல்வேறு ஜனாக்களை தங்கள் அதிகார எல்லைக்குள் கொண்டு வந்தனர் .இத்தகைய ஜனபதங்கள் மகாஜனபதங்களாக வளர்ந்தன.
  - மஹாஜனபதாக்கள் மக்களை) ஜனா (ஆட்சி செய்யும் பிராந்திய ராஜ்யங்களின் தோற்றத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது.
  - அரசர் ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகத்தின் உதவியுடன் அரசாங்கத்திற்கு தலைமை தாங்கினார்.

பின்வரும் பல்வேறு காரணிகள் இணைந்து மகதத்தை மிகவும் சக்திவாய்ந்த மற்றும் வளமான மகாஜனபதாவாக மாற்றியது.

- **இயற்கை எல்லைகள்:**
    - ❖ இது வடக்கு, மேற்கு மற்றும் கிழக்கில் முறையே கங்கை, சோன் மற்றும் சம்பா நதிகளாலும், தெற்கில் விந்தியன் துருவங்களாலும் எல்லையாக இருந்தது. போக்குவரத்து, நீர் விநியோகம் மற்றும் நிலத்தை வளமாக்குவதற்கு இது முக்கியமானது.
    - ❖ அதன் முந்தைய தலைநகரம் ஐந்து மலைகளால் சூழப்பட்டது, இது இயற்கையான கோட்டையை வழங்க உதவியது.
- **போக்குவரத்து:** இது பொருட்கள் மற்றும் மக்களுக்கு எளிதான போக்குவரத்து வழியை வழங்கியது
    - ○ உதாரணமாக, பாடலிபுத்ரா நகரம் (மகதாவின் தலைநகரம் (கங்கைக் கரையில் அமைந்திருந்தது மற்றும் வணிகம் மற்றும் வணிகத்தின் முக்கிய மையமாக இருந்தது.

➢ **ஏராளமான இயற்கை வளங்கள்:**

- ❖ காட்டில் வசித்த யானைகளை பிடித்து ராணுவத்திற்கு பயிற்சி அளிக்கலாம்.
- ❖ வீடுகள், வண்டிகள் மற்றும் தேர்களை கட்டுவதற்கு காடுகளும் மரங்களை வழங்கின.
- ❖ கனிமங்கள் :இப்பகுதியில் இரும்புத் தாது சுரங்கங்கள் இருந்தன, அவை வலிமையான கருவிகள் மற்றும் ஆயுதங்களைத் தயாரிக்கலாம்.
- ❖ மழைப்பொழிவு: போதிய மழைப்பொழிவு மற்றும் ஆற்று நீர் மற்றும் வளமான நிலத்தின் வற்றாத விநியோகம் விவசாய விளைபொருட்களின் உயர்வை ஏற்படுத்தியது.

➢ **பொருளாதார காரணிகள்**

- ❖ பேரரசின் மூலோபாய இடம் :இது மேற்கு மற்றும் கிழக்கு இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு இடையே மத்திய பாதையில் அமைந்துள்ளது. இது வர்த்தகத்தை கட்டுப்படுத்தவும் அதிக வரிகளை பெறவும் அவர்களுக்கு உதவியது.
- ❖ செழிப்பு மற்றும் வளர்ச்சி: செழிப்பு மற்றும் மக்கள்தொகை அதிகரிப்புடன் விவசாயம் சுரங்கம் நகரங்களை கட்டுதல் மற்றும் இராணுவத்தை விரிவுபடுத்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் அதிகரித்தன.
- ❖ இது ஏறக்குறைய வட்சாவிற்கும் அங்கத்திற்கும் இடையில் அமைந்திருந்தது .

- **அரசியல் காரணிகள்**
  - முக்கிய ஆட்சியாளர்கள் மகதன் பேரரசின் எல்லையை திருமண உறவுகள் மற்றும் வெற்றிகள் மூலம் விரிவுபடுத்தினர்.
  - மகதத்தில் பிம்பிசாரா மற்றும் அஜாதசத்ரு ஆகிய இரண்டு சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர்கள் இருந்தனர் அவர்கள் மற்ற ஜனபதங்களைக் கைப்பற்ற அனைத்து வழிகளையும் பயன்படுத்தினர்.
  - அவர்கள் வலுவான இராணுவத்தை பராமரித்தனர் .

ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றில் மகாஜனபதாக்களின் முக்கியத்துவம்

தங்கள் பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்திய, நகரங்களைக் கட்டிய மற்றும் கலை மற்றும் அறிவியலை ஆதரித்த சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர்களின் எழுச்சியைக் காலம் கண்டது. இது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு இந்திய வரலாற்றின் போக்கை வடிவமைக்கும் குறிப்பிடத்தக்க சமூக, பொருளாதார மற்றும் மத மாற்றங்களின் காலமாகும்.

- பிராந்திய அரசுகளின் தோற்றம்: மகாஜனபதாக்கள் பண்டைய இந்தியாவில் பெரிய பிராந்திய மாநிலங்களின் தோற்றத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது, நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட நிர்வாக அமைப்புகளுடன் முடியாட்சிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டது.
- நகரமயமாக்கலை நோக்கி நகர்தல்: மகாஜனபதாக்களின் எழுச்சியும் நகரமயமாக்கலை நோக்கி நகர்வதற்கு வழிவகுத்தது .இந்த மாநிலங்களில் பல தலைநகரங்களைக் கொண்டிருந்தன, அவை வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மையங்களாக இருந்தன.
- அரசியல் கூட்டணிகளின் உருவாக்கம்: பல்வேறு ராஜ்ஜியங்களுக்கிடையில் அரசியல் கூட்டணிகள் உருவாவதை மகாஜனபதங்கள் கண்டன .இந்த கூட்டணிகள் சில நேரங்களில் வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்வதற்கும், மற்ற நேரங்களில் பரஸ்பர நன்மைக்காகவும் உருவாக்கப்பட்டன.
- வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி: பெரிய பிராந்திய மாநிலங்களின் தோற்றத்துடன் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் செழித்தது .புதிய வர்த்தக வழிகளை நிறுவுதல் மற்றும் சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள் அமைத்தல் ஆகியவை சரக்குகள் மற்றும் சேவைகளின் பரிமாற்றத்தை எளிதாக்கியது.
- பிற்கால இந்திய வரலாற்றில் தாக்கம்: மகாஜனபதாக்கள் பிற்கால இந்திய வரலாற்றில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது .இந்த காலகட்டத்தில் தோன்றிய பல அரசியல் சமூக

மற்றும் பொருளாதார கட்டமைப்புகள் பல நூற்றாண்டுகளாக இந்திய சமூகத்தை வடிவமைத்தன.

மகாஜனபதங்களின் அம்சங்கள்

மகாஜனபதங்கள் அவற்றின் அரசியல் தன்மையின் அடிப்படையில் கண - சங்கங்கள் மற்றும் தலைமைகள் என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன .

நிர்வாகம்:

- மகாஜனபதாக்கள் மந்திரி சபையால் ஆதரிக்கப்பட்ட மன்னர்களால் ஆளப்பட்டன.
- நிர்வாகம் நிதி நீதி பாதுகாப்பு என பல துறைகளாக பிரிக்கப்பட்டது.
- மகாஜனபாதங்களில், குடியேற்றத்தின் அடிப்படை அலகு கிராமம் (கிராமம்(
- இது மக்களின் நடமாடும் யூனிட்டாக இருந்தது இரண்டு கிராமங்கள் ஒன்றாக சேர்ந்தால், அது சங்கராமத்திற்கு வழிவகுத்தது
- கிராமங்களின் தலைவர்கள் காமினி என்று அழைக்கப்பட்டனர் . காமினி வீரர்கள் யானை மற்றும் குதிரை பயிற்சியாளர்கள் மற்றும் மேடை மேலாளர்கள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்.
- நிர்வாகத்திற்கு நிதியளிக்க ராஜ்யங்கள் நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட வரிவிதிப்பு முறையைக் கொண்டிருந்தன.
- **கானா-சங்கங்களில் நிர்வாகம்**:
    - அவர்களிடம் தன்னலக்குழு ஆட்சி முறை இருந்தது.
    - அனைத்து முக்கிய குலங்கள் மற்றும் குடும்பங்களின் தலைவர்களை உள்ளடக்கிய பெரிய கவுன்சில்கள் அல்லது சபைகளின் உதவியுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ராஜாவால் நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டது.

சமூகம்

- சமுதாயம் பிரபுக்கள் வணிகர்கள் விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் எனப் பல்வேறு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது.
- இந்தக் காலகட்டத்தில் சாதி அமைப்பு இன்னும் முழுமையாக வளர்ச்சியடையவில்லை.
- கஸ்ஸகா மற்றும் க்ஷேத்ரிகா என்பது பொதுவாக சூத்திர ஜாதியைச் சேர்ந்த சாதாரண விவசாயிகளைக் குறிக்கிறது.
- அடிமைத்தனம் பரவலாக இருந்தது அடிமைகள் பல்வேறு வகையான உடல் உழைப்புக்கு பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

- ❖ மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகளில் திருமணக் கூட்டணிகள் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருந்தன ஆனால் அரசியல் அபிலாஷைகளை நனவாக்கும் போது அது பெரும்பாலும் பொருத்தமற்றதாகி விட்டது.

பொருளாதாரம்:

- ➢ விவசாயம் மக்களின் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது மேலும் ராஜ்யங்கள் பெரும்பாலும் விவசாயமாக இருந்தன.
- ➢ வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் செழித்தோங்கியது மேலும் ராஜ்யங்கள் நன்கு நிறுவப்பட்ட வர்த்தக வழிகளைக் கொண்டிருந்தன.
- ➢ நாணயங்கள் : ராஜ்யங்கள் தங்கள் சொந்த நாணயங்களை அச்சிட்டன அவை வர்த்தகம் மற்றும் வணிகத்திற்காக பயன்படுத்தப்பட்டன.
  - ❖ நாணயங்கள் பொதுவாக வெள்ளி அல்லது தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டன மேலும் அவை பெரும்பாலும் மாநிலத்தின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார அடையாளத்தை பிரதிபலிக்கும் சின்னங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகளால் முத்திரையிடப்பட்டன.
  - ❖ உலோகத்தில் குத்தப்பட்ட சின்னங்கள் மற்றும் புள்ளிகளின் வரிசையுடன் முத்திரையிடப்பட்டதால் நாணயங்கள் **பஞ்ச்-மார்க் செய்யப்பட்ட நாணயங்கள்** என்று அழைக்கப்பட்டன.

மதம்

- ➢ மகாஜனபதாக்கள் மத ரீதியாக வேறுபட்டவை மேலும் மக்கள் இந்து மதம் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் போன்ற பல்வேறு மதங்களைப் பின்பற்றினர் .
- ➢ மன்னர்கள் வெவ்வேறு மதங்களை ஆதரித்தனர் மேலும் மதத் தலைவர்கள் மக்கள் மீது கணிசமான செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தனர்.

இராணுவம்:

- ❖ .ராஜ்யங்கள் காலாட்படை குதிரைப்படை மற்றும் யானைகளைக் கொண்ட நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இராணுவத்தைக் கொண்டிருந்தன.
- ❖ மன்னர்கள் தங்களுக்கென்று விசுவாசமான தனிப்பட்ட படைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ போர்கள் அடிக்கடி நடந்தன, மேலும் ராஜ்யங்கள் பெரும்பாலும் ஒருவருக்கொருவர் மோதல்களில் ஈடுபட்டன

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

- ➢ மகாஜனபதாக்கள் ஒரு தனித்துவமான கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையை உருவாக்கியது.

- ராஜ்யங்கள் ஸ்தூபிகள் கோயில்கள் மற்றும் அரண்மனைகள் போன்ற ஈர்க்கக்கூடிய கட்டமைப்புகளை உருவாக்கின.
- மக்களின் கலாச்சார மற்றும் மத நம்பிக்கைகளை பிரதிபலிக்கும் சிக்கலான சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்பங்களால் கலை வகைப்படுத்தப்பட்டது.

மகாஜனபதங்கள் வீழ்ச்சியடைந்ததற்கான காரணங்கள்

மகாஜனபதங்கள் கிமு 4 ஆம் நூற்றாண்டில் மௌரியப் பேரரசு எழுச்சி பெறும் வரை நீடித்தது. மகாஜனபதங்களின் வீழ்ச்சிக்கு பல காரணிகள் பங்களித்தன:

- பலவீனமான ஆட்சியாளர்கள் : அசோகப் பேரரசரின் ஆட்சிக்குப் பிறகு மௌரிய வம்சம் பலவீனமான ஆட்சியாளர்களால் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது.
- பொருளாதார காரணிகள்: மௌரிய அரசு விவசாயத்தை பெரிதும் நம்பியிருந்தது, மேலும் காடழிப்பு, மண் சோர்வு மற்றும் நீர்ப்பாசனப் பணிகளை புறக்கணித்ததால் நிலத்தின் உற்பத்தி குறைந்தது .இதனால் உணவுத் தட்டுப்பாடு பஞ்சம் மக்களுக்குப் பொருளாதாரக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது.
- வெளிநாட்டு படையெடுப்புகள்: மௌரியப் பேரரசு அலெக்சாண்டர் தி கிரேட் கீழ் கிரேக்கர்கள் மற்றும் பாக்டிரிய கிரேக்கர்கள் போன்ற வெளிநாட்டு படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து அடிக்கடி தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டது .இந்த படையெடுப்புகள் பேரரசின் இராணுவ மற்றும் பொருளாதார சக்தியை பலவீனப்படுத்தியது.
- பிராந்தியக் கிளர்ச்சிகள்: மௌரியப் பேரரசின் வெவ்வேறு பகுதிகளான கலிங்கர்கள் மற்றும் சாதவாகனர்கள் போன்ற மக்கள், மகதத்தின் மையப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தனர் .இது மௌரிய அரசை வலுவிழக்கச் செய்து, வெளித் தாக்குதல்களுக்கு ஆளானது.
- வாரிசு தகராறுகள்: மௌரியப் பேரரசு அடிக்கடி வாரிசு தகராறுகளையும் உள்நாட்டுப் போர்களையும் எதிர்கொண்டது, இது அரசை பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் வெளிப்புற தாக்குதல்கள் மற்றும் உள் கிளர்ச்சியால் பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருந்தது.

மகதன் பேரரசு

மகதப் பேரரசு இந்தியாவில் கிமு 684 முதல் கிமு 320 வரை ஆட்சி செய்தது. மகதப் பேரரசு இரண்டு பெரிய இதிகாசங்களான ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மகதன் பேரரசை கிமு 544 முதல் கிமு 322 வரை ஆட்சி செய்த மூன்று வம்சங்கள் இருந்தன.

முதலாவது ஹரியானாகா வம்சம் (கிமு 544 முதல் கிமு 412 வரை), இரண்டாவது சிசுநாகா வம்சம் (கிமு 412 முதல் கிமு 344 வரை) மற்றும் மூன்றாவது நந்தா வம்சம் (கிமு 344-கிமு 322).

கிமு ஆறாவது நாட்டில் வட இந்தியா பதினாறு ராஜ்ஜியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அவந்தி, வத்சா, கோசலம் மற்றும் மகதம் ஆகியவை மற்ற பலவீனமான மாநிலங்களை உயர்த்துவதன் மூலம் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இந்த நான்கு மாநிலங்களும் உள்நாட்டு சண்டையில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டன, இதில் மகத மாநிலம் மிகவும் சக்திவாய்ந்த மாநிலமாக உருவானது மற்றும் இந்தியாவின் அரசியல் களத்தில் தேர்ச்சி பெற்றது.

நந்தர்கள்: இந்தியாவில் முதல் பேரரசை உருவாக்கியவர்கள்

அஜாதசத்ரு மறைந்து சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பொ.ஆ.மு. 362ல் நந்தர்கள் மகதப் பேரரசின் அரசர்களானார்கள். முதல் நந்த அரசர் மஹாபத்மா. இவர் சிசுநாக கொன்று கைப்பற்றியதாக நம்பப்படுகிறது. நந்தர்களின் கீழ் பேரரசு நன்கு விரிவடைந்தது. நந்தர்களின் செல்வமும் அதிகாரமும் பரவலாக அறியப்பட்டன, எதிரிகளுக்கு அச்சமூட்டுவதாகவும் இருந்தன. மஹாபத்ம நந்தரைத் தொடர்ந்து அவருடைய எட்டு புதல்வர்கள் ஆட்சி செய்தார்கள். இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நவநந்தர்கள் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள். பேரரசை விரிவாக்கும் பணியில் நந்தர்கள் பல சத்திரிய இனக்குழுக்களை அழித்தார்கள். ஓரளவு சுயேச்சையான அதிகாரம் கொண்டிருந்த சத்திரியர்களால் ஆளப்பட்ட அரசுகளையும் அடிமைப்படுத்தினார்கள். இவ்வாறாக, ஒரு சர்வாதிகாரமான, மையப்படுத்தப்பட்ட அரசை உருவாக்கினார்கள். ஒடிசாவின் புவனேஷ்வருக்கு அருகிலுள்ள உதயகிரியில் காணப்படும் ஹதிகும்பா (யானைக்குகை) கல்வெட்டு முந்நூறு வருடங்களுக்கு முன் அரசர் நந்தர் வெட்டிய நீர்வடிகாலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இது நந்த அரசு எந்த அளவிற்குப் பரவியிருந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது. நந்தர்கள் திறமையான நிர்வாகிகளாக, மகதப் பேரரசை விரிவுபடுத்தியவர்களாக இருந்தபோதிலும் அவர்கள்மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றிருக்கவில்லை.

நந்தர் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரு அரச மரபினர் ஆவர். இவர்கள் கிமு 4-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மகத நாட்டை ஆண்டுவந்தனர் சிசுநாக மரபைச் சேர்ந்த மகாநந்தி என்பவருக்கு பிறந்த மகாபத்ம நந்தன் நந்த அரச மரபைத் தோற்றுவித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

மகாபத்ம நந்தன் என்னும் பெயருடன் இவர் அரசு கட்டில் ஏறினார். தனது 88 வயது வரை வாழ்ந்து ஆட்சி புரிந்ததால், சுமார் 100 ஆண்டுகள் வரை நிலைத்திருந்த இந்த அரச மரபினரின் காலத்தில் பெரும்பகுதி இவன் ஆட்சிக்காலத்துள் அடங்குகிறது. நந்தப் பேரரசு உச்ச நிலையில் இருந்த காலத்தில் அதன் ஆட்சிப்பகுதி பீகாரில் இருந்து மேற்கே வங்காளம் வரை பரந்திருந்தது. நந்தப் பேரரசு பின்னர் மௌரியப் பேரரசை நிறுவிய சந்திரகுப்த மௌரியனால் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

நந்த அரசமரபின் முதல் மன்னனான மகாபத்ம நந்தன் சத்திரியர்களை அழித்தவர் என வர்ணிக்கப்படுகின்றான். இச்வாகு மரபினர், பாஞ்சாலம், காசி நாடு ஹேஹேய நாடு கலிங்க நாடு அஸ்மகம் குரு நாடு மைதிலியர் சூரசேனம் விதிகோத்திரர் போன்றோரை வெற்றி கொண்டார். இவன் தனது நாட்டை தக்காணத்துக்குத் தெற்குப் பகுதி வரை விரிவாக்கினார்.

நந்த மரபின் கடைசி மன்னன் தன நந்தன் என்பவன் ஆவான். கிரேக்க இலத்தீன் நூல்களில் இவர் க்சந்ராமேஸ் அல்லது அக்ராமேஸ் (Aggrammes) என்னும் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றான். கொடுமைகள் காரணமாக மக்கள் வெறுத்ததாகவும், அதனால் தான் இம் மன்னனை வெற்றிகொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததாகவும் சந்திரகுப்த மௌரியன் கூறியதாக புளூட்ராக் என்னும் நூல் கூறுகிறது.

சிசுநாகர் மரபினரிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய நந்தர்கள் சத்திரியர் அல்லாத மரபைச் சார்ந்தவர்கள். வட இந்தியாவை ஆண்ட சத்திரியர் அல்லாத அரச மரபினருள் இவர் முதல்வர். இந்தியாவின் முதல் பேரரசை உருவாக்கியவர்கள் இவர் என்றும் சொல்லப்படுவது உண்டு. மகத நாட்டின் ஆட்சியைப் பெற்றுக்கொண்ட இவர்கள், அதனை மேலும் விரிவாக்கினர். இதற்காக 200,000 பேர் கொண்ட காலாட்படை, 2000 தேர்கள், 3000 போர் யானைகள் என்பவை கொண்ட படையைக் கட்டியெழுப்பினர். புளூட்ராக் நூலின்படி இவர்கள் படை இதைவிடவும் பெரியதாகும். சாணக்கியர் உதவியுடன் இறுதி நந்தப் பேரரசர் தன நந்தனை வென்றார் சந்திரகுப்த மௌரியர். தன நந்தன் காலத்தில் கிரேக்கப் பேரரசர் அலெக்சாண்டர் சிந்து ஆற்றைக் கடந்து இந்தியா மீது படையெடுத்தார்.

சந்திரகுப்த மௌரியர

கி.மு. 322-ல், சந்திரகுப்த மௌரியர் ஆட்சியின் கீழ், மகததேசம் அண்டை பகுதிகளில் தனது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தது. வுளமான வண்டல் மண் மற்றும் இரும்புக் கனிம வளம் கொண்ட மகததேசம் பரபரப்பான வணிக மற்றும் வர்த்தக மையமாக இருந்தது. மௌரிய ஆட்சியைப் பற்றிய முதன்மையான ஆதாரம், சாணக்கியர் அல்லது கௌடில்யர் எழுதிய அர்த்த சாஸ்திரம் என்னும் நூலாகும். இது ஆட்சிக்கலையைப் பற்றிய ஆய்வு நூலாகும். இந்நூல் நிர்வாகம், சமூகம், நாட்டின் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றை பற்றிய விவரங்களை நமக்கு அளிக்கிறது. ஒரு வலிமையான, திறமையான அரசாங்கம் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும், ஒரு ஆட்சியாளர்களின் கடமைகள் என்ன என்பதை இந்நூல் விளக்குகிறது. சாணக்கியர் சந்திரகுப்தரின் முதலமைச்சர் மற்றும் வழிகாட்டியாக இருந்தார். விசாகதத்தர் எழுதிய முத்ராட்சசம் என்னும் சமஸ்கிருத நாடகம் நந்தர்களை வீழ்த்த, சந்திரகுப்த மௌரியர்

சாணக்கியரின் உதவியுடன் மேற்கொண்ட போராட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு அரசியல் இலக்கியம் ஆகும். இது சந்திரகுப்தரின் வாழ்க்கை பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. சந்திரகுப்தரின் சபைக்கு வந்த கிரேக்க பயணி மெகஸ்தனிஸ் எழுதிய இண்டிகா எனும் நூல் மற்றும் புத்த இலக்கியத்தைச் சார்ந்த ஜாதகக் கதைகள் போன்றவை மௌரிய தலைநகரைப் பற்றியும் அதன் நிர்வாக அமைப்பு மற்றும் சமூக வாழ்வைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. மஹாவம்சர், தீபாவம்ஸா ஆகிய இலங்கை நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள் இலங்கை புத்த சமயத்திற்கு மாறிய தகவலைத் தருகின்றன. மேலும் அசோகன் வரலாற்றைப் பற்றியும் தெரிவிக்கின்றன. அசோகரின் கல்வெட்டுகள் மௌரிய ஆட்சி பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றன. அவற்றின்படி, மௌரிய ஆட்சி அமைதி, சகோதரத்துவம், பண்பாட்டு ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது.

மௌரியர்கள் வருகை இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வு. இந்த வம்சம் உருவாகும் போது நிலவிய சாதகமற்ற நிலைமைகளை கருத்தில் கொண்டால், இவ்வம்சம் உண்மையில் மிக உயர்வான நிலையில் இருந்ததாக கூறலாம். மௌரியப்பேரரசு இந்திய வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியது. இந்த காலகட்டத்தில் பல்வேறு ஆட்சியாளர்களின் கீழ் இருந்த பிரதேசங்கள் ஒன்று பட்டன. மேலும், ஐரோப்பாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே நடைபெற்ற நிலம் மற்றும் கடல் வழி வர்த்தகத்தின் மூலம் வெளி உலகத் தொடர்பும் கிடைத்தது. அரசியல், கலை, வியாபாரம், வாணிபம் செழித்த ஒரு காலகட்டம் அது.

சந்திரகுப்த மௌரியர்

சந்திரகுப்த மௌரியர், மௌரியப் பேரரசை நிறுவியவர். மகத அரியணையில் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டபின், அவர் தனது பேரரசை விரிவாக்கம் செய்ய தலைப்பட்டார். அவர் சிந்து நதி வரையிலான வட இந்தியா முழுவதையும் வென்றார். சந்திரகுப்தரிடம் அதிக வளங்கள் இருந்தன. எனவே அவரால் ஒரு பெரிய படையை பேண முடிந்தது. கி.மு. 305-ல் அவர் செலுக்கஸ் நிக்கோடரை வென்று, கிரேக்கக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த வட மேற்கு இந்தியாவை விடுதலை செய்தார். செலுக்கஸ் ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பலுசிஸ்தானை சந்திரகுப்தரிடம் ஒப்படைத்து, மேலும் தனது மகள் ஹெலனை சந்திரகுப்த மௌரியருக்கு திருமணம் செய்து வைத்தார். இதற்குப் பதிலாக, சந்திரகுப்த மௌரியர் 500 போர் யானைகளை வழங்கினார். செலுக்கஸ் சந்திரகுப்த மௌரியரின் சபைக்குத் தூதராக மெகஸ்தனிஸை அனுப்பினார்.

மெகஸ்தனிஸ், ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, மௌரியபேரரசின் வழியாகப் பயணித்து, இண்டிகா என்ற நூலில் தனது பயண அனுபவம் பற்றி எழுதினார். கி.மு. 324 முதல் கி.மு. 297 வரை ஆட்சி செய்த சந்திரகுப்தர், முதல் இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் சிற்பி ஆவார். அவரது தலைநகரம் இன்றைய நவீன பாட்னாவின் அருகில் உள்ள பாடலிபுத்திரமாகும். இந்த ஆட்சி கி.மு. 297-ல் முடிவுக்கு வந்தது. இருபத்தி நான்கு

ஆண்டுகள் ஆண்ட பின்னர், தனது மகன் பிந்து சாரருக்கு அரியணையை அளித்து, சமணத் துறவியானார். சமண தத்துவத்தின்படி, மோட்ச நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக உண்ணாமல் அவர் தன்னை தானே மாய்த்துக்கொண்டார். அவரது மகனான பிந்துசாரர், மத்திய இந்தியா மற்றும் தென்னிந்தியாவினுள் தனது அரசாங்கத்தை விரிவுபடுத்தினார். கலிங்க நாட்டை மட்டுமே அவரால் ஆளமுடியாமல் இருந்தது. அதையும். அவரது மகனான அசோகர், கி.மு. 273-ல் வெற்றி பெற்றார்.

சந்திரகுப்த மௌரியரின் ஆரம்ப வாழ்க்கை

சந்திரகுப்த மௌரியரின் முந்தைய வாழ்க்கை பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை என்றாலும், கி.மு. 345-ல், நேபாளத்தில் உள்ள தற்போதைய கோரக்பூர் மற்றும் தேராய் இடையே வசித்த ஒரு ‘த்ரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்று கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. பல இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களின் பார்வையில் சந்திரகுப்த மௌரியர் நந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த மன்னருக்கு “முரா” என்ற பெயருடைய பணிப்பெண்ணின் மூலம் பிறந்தவர். இந்த வம்சத்திற்கு சந்திரகுப்தரின் அன்னையின் பெயர் சூட்டப்பட்டது (முரா-மௌரியா). தட்சசீல பல்கலைக்கழகத்தின் ஆசிரியரான சாணக்யர், ஒருநாள் சந்திரகுப்த மௌரியர் தன்னை அரசனை போல் பாவித்துகொண்டு தனது நண்பர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததை பார்த்தார். அந்த சிறுவனின் ஞானத்தை கண்டு சிலிர்த்த சாணக்யர், அவரைத் தன் சீடர் ஆக்க முடிவெடுத்தார். போர் மற்றும் ஆட்சிக் கலைகளில் பயிற்சி பெற செய்தார். அவர்கள் மகதத்தைக் கைப்பற்றி, காந்தாரத்தில் புதிய ஆட்சியையும் கொண்டு வந்தனர்.

சந்திரகுப்தர் ஒரு சிறந்த தளபதியாகவும் திறமையான போர் வீரராகவும் இருந்தார். சந்திரகுப்தரின் திறமையும், லட்சிய மனப்பான்மையும், சாணக்கிரியரின் தேர்ந்த அரசியல் ஞானத்தோடு இணைந்து, எந்த எதிர்ப்பையும் சமாளிக்க வல்லதாக இருந்தது. இந்த ஆட்சியில், சந்திரகுப்தர் ஏராளமான போர்களில் சண்டையிட்டார். அவர் மகதத்தையும், கிழக்கில் நந்த வம்சத்தையும் வென்றார்.

கிரேக்கர்களையும் எதிர்த்தார். அவரது 21-ம் வயதில் ராஜ்ஜியம் கிழக்கில் வங்காள விரிகுடா பகுதியில் இருந்து மேற்கே சிந்து நதி வரையும், தெற்கே அரேபிய கடல் வரையும் விரிந்திருந்தது. சந்திரகுப்த மௌரியரின் கீழ், நிறைய பேரரசுகள் காட்டுமிராண்டித்தனமான நிர்வாகத்தில் இருந்து மீண்டன. மேலும் வெளிநாட்டு அடிமைப் பிடியில் இருந்தும் விடுதலை பெற்றன. அரசியல் மற்றும் போரில் அவரது சாதனைகள் ஏராளம்.

சந்திரகுப்த மௌரியரின் ஆட்சியில் பொருளாதாரம்

மௌரியப்பேரரசின் கீழ், இந்தியா ஒரு விவசாய நாடாக இருந்தது. மெகஸ்தனிஸின் கருத்துப்படி பெரும்பாலான மக்கள் விவசாயிகள். போர்களிலும் பங்கேற்கவில்லை, ஆட்சி விவகாரங்களிலும் அவர்கள் பங்கேற்கவில்லை. அவர்கள் போர்களின் போது காயப்படவும் இல்லை. மண்ணை உழுபவர்களின் பணி தடைபடாமல் நடந்தது. நிலம் வளம் பெற்று செழிப்பாக இருந்தது. பாசன வழிகள எளிமையாக இருந்தன. எனவே, பஞ்சங்களால் ஏற்படும்

அழிவுகளை மக்கள் கண்டதில்லை. இந்தியாவில் இரண்டு பருவ மழைக்காலங்கள் இருந்தன. விவசாயிகள் ஆண்டுக்கு இரண்டு முறை அறுவடை செய்தனர். தவிர, எண்ணற்ற பழத்தோட்டங்கள் இருந்தன. உழப்பட்ட நிலம், தரிசு நிலம், பாறை நிலங்கள் குறித்து கௌடில்யர் விளக்கம் அளித்துள்ளார். நிலங்கள் காளைகளைக் கொண்டு உழப்பட்டன. நீர்ப்பாசன முறைகளில் அரசு தனிக்கவனம் செலுத்தியது. நகரங்களைப் பார்வையிட அதிகாரிகள் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். ஜூனகர் கல்வெட்டுகளின் படி, சந்திரகுப்தரின் அலுவலரான பு்பகுப்தர் சௌரா'டிரத்தில் பாசனத்திற்காக சுதர்'னா எனும் ஏரியை அமைத்தார்.

அர்த்தசாஸ்திரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசன வழிமுறைகள் பின்வருமாறு:

- கால்வாய்கள், குளங்கள், கிணறுகள், ஆறுகள்
- வாளிகள் மற்றும் பெரிய தோல் பைகள் உதவியால் கிணறுகளில் இருந்து தண்ணீர் எடுப்பது
- நதியின் குறுக்கே அணைகள் கட்டுவது
- நெய், தேன், கொழுப்புகள், மாட்டுச் சாணம், பொடித்த மீன் ஆகியவற்றின கலவையில் தயாரித்த உரத்தை பற்றி கூட கௌடில்யர் குறிப்பிடுகிறார். இது

மண்ணின் வளத்தை பெருக்கும் நோக்கில் பயன்படுத்தப்பட்டது. கோதுமை, சர்க்கரை, மக்காச்சோளம், அரிசி, பார்லி, கரும்பு, கடுகு, வேர்க்கடலை, பருத்தி, புகையிலை, உருளைக்கிழங்கு, தர்பூசணி போன்ற பல முக்கிய பயிர்கள் இருந்தன. மாம்பழங்கள், திராட்சை, எலுமிச்சை போன்ற பழங்களும் நிறைந்திருந்தன.

தொழில்கள்

மௌரியர் காலத்தில் ஜவுளித் துறையில் பெருமளவில் வளர்ச்சியடைந்தது. காசி, வத்சம், மதுரா, வங்கம், அப்ரந்தம் போன்றவை முக்கிய ஆடை மையங்களாக இருந்தன. நூற்பும் சக்கரங்கள் மூலம் நூற்பு மற்றும் பெரிய தறிகளின் மூலம் நெசவும் செய்யப்பட்டன. அர்த்தசாஸ்திரம் மற்றும் மெகஸ்தனிஸின் கருத்துப்படி பருத்தி ஆடைகள் சிறந்த தரத்தில் தயாரிக்கப்பட்டன. சணல் கூட நெசவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மேலும், மகதம் மற்றும் காசி சணல் உற்பத்திக்கு நன்கு அறியப்பட்ட நகரங்கள். அந்த நாட்களில் ஆடைகள் இலைகள் மற்றும் பட்டை மற்றும் பல வகையான நார்கள் மூலம் தயார் செய்யப்பட்டன. கம்பளி ஆடைகள் மற்றும் போர்வைகள் பற்றிய விரிவான விளக்கம் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் உள்ளது.

அவை வெவ்வேறு முறைகளில் செய்யப்பட்டன. கம்பளி ஆடைகள் பல வண்ணங்களில் வலுவான நூல்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டன. போர்வை வர்த்தகத்தின் முக்கிய மையமாக நேபாளம் இருந்தது. இந்தியர்கள் விலையுயர்ந்த மற்றும் அழகான உடையணிந்து வந்ததாக மெகஸ்தனிஸ் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மஸ்லின் ஆடை உற்பத்தி வங்காளத்தின் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. இத்துணி ஆடைகளைத் தயாரிக்க பெருமளவில் தேவைப்பட்டது. நாட்டில் பருத்தி சாகுபடி நடந்தது. சீனாவில் இருந்து பட்டு ஆடைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

உலோகவியல்

மெகஸ்தனிஸின் கருத்துப்படி, அக்கால இந்தியாவில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி பெருமளவில் இருந்தது. இரும்பு, தாமிரம், பித்தளை போன்றவையும் அதிக அளவில் கிடைத்தன. ஆயுதங்கள் தயாரிக்க இரும்பு பயன்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாக, சுரங்கப் பணிகளை அதிகாரிகள் செய்து வந்தனர். சுரங்கங்களின் பொறுப்பில் இருந்த அரசின் பிரதிநிதி அக்ரதயாக்'ா என அழைக்கப்பட்டார். மௌரியர் காலத்தில், ஆண்களும், பெண்களும் ஆபரணங்கள் அணிந்தனர். சமுதாயத்தில் செல்வந்தர்கள் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தனர்.

கடலினுள் மூழ்கி முத்தெடுப்பது, கற்கள், சிப்பிகள், வைரம் எடுப்பது போன்றவை மிகவும் கடினமான பணியாகும். முத்து மற்றும் மணிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் அதிகம் விரும்பப்பட்டன. மௌரியர்கள் அணிந்த உடைகளில் தங்க நூல்களில் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பாத்திரங்கள் உலோகங்களால் செய்யப்பட்டன. உலோகங்களைக் கொண்டு பானைகளை செய்யும் முறை அர்த்தசாஸ்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. காடுகள், அரசின் சொத்துகளாக இருந்தன. மரம் வெட்டுதல் மற்றும் ஏற்றுதலுக்கு திறமையான முறைகள் இருந்தன. மூங்கில், இலைகள், பட்டைகள் பல பொருட்களைத் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கப்பல்கள் செய்வதற்கு ஒரு சிறந்த தரத்தில் மரம் தேவைப்பட்டது. பொருட்களைத் தயாரிக்க பயன்பட்ட பல்வேறு விலங்குகளின் தோல்களைப் பற்றி அர்த்தசாஸ்திரம் விளக்குகிறது. மௌரிய காலத்தில், மதுபான வர்த்தகமும் கூட வளர்ந்தது. அர்த்தசாஸ்திரம் ஆறு வகையான மதுபானம் உண்டென்று குறிப்பிடுகிறது.

மதுபான வர்த்தகம் சுராத்யாபரின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அரசு வர்த்தகம் மற்றும் தொழிலில் அதிக கவனம் செலுத்தியது. வர்த்தகர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. சிற்பிகள் அல்லது கைவினை கலைஞர்களின் கண்களை அல்லது கைகளை காயப்படுத்தியவர்களுக்கு, மரண தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. வியாபாரிகள் தங்கள் லாபத்தை அனுபவித்து கொள்ளலாம், எனினும் பணம் அபகரிப்பவர்கள், ஏமாற்றுபவர்கள், கலப்படம் செய்பவர்கள் கடுமையான தண்டனையை பெற்றனர்.

மௌரிய கால கட்டத்தில் அயல்நாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு வர்த்தகம் போதுமான அளவிற்கு வளர்ந்தது. பாதுகாப்பான நில வழித்தடங்கள் மூலம் உள்நாட்டு வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பாடலிபுத்திரத்தில் இருந்து மேற்கு இந்தியாவிற்கு செல்லும் சாலைகள் 1,500 மைல்கள் நீளம் கொண்டது. தென்னிந்தியாவில் முக்கியமான, பரபரப்பான நிலத் தடங்கள் இருந்தன. கௌடில்யரின் கருத்துப்படி, சுரங்கங்கள் வழியாக செல்லும் தெற்குப் பகுதி சாலைகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. பாடலிபுத்திரத்தில் இருந்து கிழக்கே செல்லும் மற்றொரு சாலை இருந்தது. இந்த முக்கிய வழித்தடங்கள் தவிர, சிறிய நகரங்களை இணைக்கும் பல சிறிய நில வழித்தடங்களும் இருந்தன. முக்கிய சாலைகளில், ஒவ்வொரு அரை கிலோ மீட்டர் இடைவெளியிலும் மைல்கற்கள் இருந்தன.

இந்த சாலைகளை முறையாக ஆய்வு மற்றும் மேற்பார்வை செய்ய நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆறுகள் மூலமாகவும் உள்நாட்டு வியாபாரம் நடத்தப்பட்டது. இதற்காக சிறிய படகுகள் மற்றும் கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ராஜ்ஜியத்தின் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அதற்கென குறிப்பிட்ட தயாரிப்பு இருந்தது. நேபாளம் கம்பளி ஆடைகளுக்கு பிரபலமாக இருந்தது. தோல் தொழிற்சாலைகளுக்கு இமயமலை பகுதி, மரப் பட்டை மற்றும் ஆடைகளுக்கு மகதம், காசி அனைத்து வகையான ஆடைகளுக்கும், மஸ்லினுக்கு வங்காளம், கேரளாவில் முத்து என பிரபலமடைந்து இருந்தன.

தொழில்முறை வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் தங்கள் பொருட்களை விற்பனை செய்ய வெகுதூர நிலங்களுக்கு பயணித்தனர். அர்த்தசாஸ்திரத்தின் படி, மௌரிய அரசின் காலத்தில் பிராவணம் எனும் கப்பல்களில் கடல் வழிகளில் தீவிர வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. துறைமுகங்கள் இருந்தன. துறைமுகங்களின் நிர்வாகம் துறைமுக அதிகாரி ஒருவரின் கீழ் இருந்தது. துறைமுகத்தில் பொறுப்பில் இருந்த நபர், கடுமையான கடல் பகுதியில் புயல் அலைகளில் சிக்கிக் கொண்ட கப்பல்களை மீட்க வேண்டி இருந்தது. முத்துக்கள் சீனாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. எகிப்து, இந்தியா இடையே நல்ல வர்த்தக உறவுகள் இருந்தன. எகிப்தின் முக்கிய துறைமுகம், சிக்கந்தரியா, இதனோடு இந்தியாவுக்கு மூன்று நில வழித் தொடர்பு இருந்தது. மௌரிய சபையில் வெளிநாட்டு தூதர்களை வரவேற்பதற்கு ஒரு சிறப்பு சபை இருந்தது இந்தியா மற்றும் வெளிநாடுகளில் இடையே நெருக்கமான உறவுகள் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விதம் மௌரிய காலத்தில் அரசர்கள் வெளிநாட்டு உறவுகளை பேணி, பொருத்தமான வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை வகுக்க வேண்டி இருந்தது.

நாணய வகைகள்

மௌரிய நாணயங்கள் பின்வருமாறு:

- தங்க நாணயங்கள் சௌவமிக் என்று அழைக்கப்பட்டன.
- வெள்ளி நாணயங்கள் க‘பர்ணா என்று அழைக்கப்பட்டன.
- செப்பு நாணயங்கள் ம‘ாக்கா என்று அழைக்கப்பட்டன.
- காகினி என்றும் ஒரு செப்பு நாணயம் இருந்தது இது ம‘ாக்காவை
- விட மதிப்பு குறைந்தது. கௌடில்யர் நாணய வகைகளை இரண்டாகப் பிரித்தார். அவை வருமாறு:

1. சட்டமுறைப் பணம்: இந்த பிரிவில் அரச கருவூலத்தில் வசூலிக்கப்படும் நாணயங்கள் இருந்தன. அவை, அரசு வரிவிதிப்பு மற்றும் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி அல்லது பரிவர்த்தனை ஆகியவற்றிற்கு பயன்படுத்தப்பட்டன.
2. அடையாளப் பணம்: இது மக்களால், அவர்களின் அன்றாட பரிவர்த்தனைகளுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. அத்தகைய நாணயங்கள் அரச கருவூலத்தில் வைப்பு செய்யப்படவில்லை. நாணயங்கள் அரசு வார்ப்பாலைகளில் செய்யப்பட்டன. ஆனால் யார் வேண்டுமானாலும் நாணயங்களை தனது சொந்த செலவில் வடிவமைத்து

விடலாம். பேப்பர செலவாணி இருக்கவில்லை. வார்ப்பாலையின் தலைவர் சுவர்ணிகா அல்லது லக்'னாத்யாக்'ா என்று அழைக்கப்பட்டார்.

சந்திரகுப்த மௌரியர் மிகவும் அடக்கமான நிலையிலிருந்து தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவரது குடும்பம் தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. நவீன உத்திரப் பிரதேசத்தில் மோரிக்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட பிப்பாலிவனத்தை ஆண்ட சத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் அவர் என்பது பெரும்பாலான அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் கருத்தாகும். அவரது தாய் முரா, தன் கணவனின் இறப்புக்கு பிறகு பாதுகாப்பிற்காக பாடலிபுத்திரத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தார். அங்குதான் அவர் தன் ஒப்பற்ற மகனைப் பெற்றெடுத்தார். சந்திரகுப்தர் முதலில் ஒரு இடையராலும், பின்னர் ஒரு வேடுவனாலும் வளர்க்கப்பட்டார். சாணக்கியர், சந்திரகுப்தரை முழு இந்தியாவையும் வெல்வதற்காகாவும், தனநந்தரைக் கொல்வதற்க்காகவும் வளர்த்தெடுத்தார். சாணக்கியரும், அர்த்தசாஸ்திரத்தை எழுதிய கௌடில்யரும் ஒருவரே என்று கருதப்படுகிறது.

சந்திரகுப்தர் அலெக்ஸாண்டரை சந்தித்ததாகவும், சந்திரகுப்தரின் நடத்தையினால் அவமதிக்கப்பட்ட அலெக்ஸாண்டர் அவரைக் கொல்ல கட்டளையிட்டதாகவும் மரபு வழி எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதிலிருந்து சந்திரகுப்தர் தப்பிவிட்டார். அங்கிருந்து திரும்பிய பிறகு, சாணக்கியரின் உதவியோடு ஒரு படையைத் திரட்டினார். அதில் பெரும்பாலானவர்கள் அலெக்ஸாண்டரைக் கடுமையாக எதிர்த்த, பஞ்சாபைச் சேர்ந்த வீரம் பொருந்திய மக்கள். அவர் மக்களிடம் கிரேக்க படையெடுப்பாளர்களைத் துரத்த வேண்டும் என்று கூறி அதில் வெற்றியும் பெற்றார். பாவதகர் என்னும் மலைவாழ் மக்களது தலைவரின் ஆதரவு சந்திரகுப்தருக்குக் கிடைத்தது. கி.மு. 321 அல்லது கி.மு. 323-ம் நூற்றாண்டில், சிந்துப் பள்ளத்தாக்கின் கீழ்பகுதியிலிருந்து கிரேக்கர்களுக்கு எதிரான இந்தப் போர் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கலாம். கி.மு. 317-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் எந்த கிரேக்க பிரதிநிதியும் இருக்கவில்லை. பஞ்சாபும், சிந்துவும் சந்திர குப்தரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. கிரேக்க ஆளுநர்கள் மற்றும் வீரர்களின் நாடு திரும்பும் வேட்கையும், அவர்களுக்கிடையேயான மோதல்களும், கி.மு. 325-ல் நடந்த மேல் சிந்துப் பள்ளத்தாக்கின் பிலிப்பஸின் படுகொலையும் கி.மு. 323-ல் ஏற்பட்ட அலெக்ஸாண்டரின் மரணமும், இந்தியாவிலிருந்து கிரேக்கர்களை வெளியேற்றும் சந்திரகுப்தரின் பணியை எளிதாக்கின. மகதத்தை கைப்பற்றுவதே சந்திரகுப்தரின் அடுத்த இலக்காக இருந்தது.

இவர் இதில் ஒன்றிரண்டு முறை தோற்றாலும், இறுதியில் தனநந்தரைக் கொன்று பாடலிபுத்திரத்தைக் கைப்பற்றினார். தனநந்தரின் திறமையின்மை சாணக்கியரின் சாதுர்யமும் சந்திரகுப்தரின் போர்த்திறமையும் நந்த வம்சத்தின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாயின. சந்திரகுப்தர் பாடலிபுத்திரத்தையே தன் தலைநகராகக் கொண்டார்.

சாம்ராஜ்ஜியத்தின் விரிவாக்கம்

சந்திரகுப்தர் தனது சாம்ராஜ்யத்தை விரிவாக்குவதிலும், ஒருங்கிணைப்பதிலும் மும்முரமாக இருந்தார். அச்சமயத்தில் அலெக்ஸாண்டரின் கிழக்கு சாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்ற கிரேக்க தளபதி செலுக்கஸ் இழந்த பகுதிகளை திரும்ப பெறுவதற்காக இந்தியாவை நோக்கி படையெடுத்தார். கி.மு. 305-ம் நூற்றாண்டில் சந்திரகுப்தரை போர்க்களத்தில் சந்தித்தார். இப்போரைப் பற்றிய விபரங்கள் கிடைக்கவில்லை. எனினும் செலுக்கஸ் பரிதாபமாகத் தோல்வியடைந்தார் எனத் தெரிகிறது. அதனால் அவர் ஹீரட், காந்தஹார் மற்றும் காபூல் உள்ளிட்ட முக்கிய நகரங்களைக் கொண்ட கிழக்குப் பகுதியையும், பலுசிஸ்தானத்தையும் சந்திரகுப்தரிடம் ஒப்படைக்க நேர்ந்தது. இது சந்திரகுப்தரின் சாம்ராஜ்யத்தை வடமேற்கில் பெர்சிய எல்லை வரை விரிவாக்கியது.

சந்திரகுப்தரின் மற்ற வெற்றிகளைப் பற்றி எந்த எழுத்துச் சான்றும் இல்லை. எனினும் அவர் ஒரு பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை ஆட்சி செய்தார் என்பது நிச்சயம். அவரை அடுத்து வந்த பிந்துசாரர் எந்த ஆட்சியையும் கைப்பற்றியதாக வரலாறு தெரியவில்லை. அவருக்குப் பின்வந்த அசோகர் கலிங்கத்தைக் கைப்பற்றினார் என வரலாறு கூறுகிறது. எனவே வடமேற்கில் பெர்சிய எல்லையிலிருந்து கிழக்கில் வங்காளம் வரையிலும் வடக்கில் கா'மீரத்திலிருந்து தெற்கில் மைசூர் வரையிலும பரவியிருந்த மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய பெருமை பெரும்பாலும் சந்திரகுப்த மௌரியரே சாரும். தனது இறுதிக் காலத்தில் சந்திரகுப்தர் சமணத்துறவி பத்ரபாகுவுடன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றார். அவர் தனது இறுதி நாட்களை ஒரு மலையில் கழித்தார். இந்த மலை சந்திரகிரி என அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு அசோகரால் கட்டப்பட்ட கோவில் சந்திரகுப்த பஸ்தி என்றழைக்கப்படுகிறது. இது மைசூரில் உள்ளது.

சந்திரகுப்தரின் நிர்வாகம்

சந்திரகுப்தர் ஒரு சிறந்த வெற்றியாளராகவும், திறமையான நிர்வாகியாகவும் இருந்தார். இவரது நிர்வாக முறை அவருக்குப் பின் வந்தவர்களாலும் தொடரப்பட்டது. மௌரிய வம்சம் தளரும் வரை சந்திரகுப்தரின் அடிப்படை நிர்வாகக் கொள்கைகள் மாற்றமின்றி இருந்தன. மெகஸ்தனிஸ் அளித்த விளக்கமும், கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரமும் சந்திரகுப்தரின் நிர்வாகத்தைப் பற்றிய தெளிவான பார்வையைத் தருகின்றன.

ஆட்சியமைப்பு

மௌரியர் காலத்தில் அரசுரிமை வம்சாவழியாக வந்தது. அரசர் பரந்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தார். ஆயினும் இந்து மத அரசியல் கோட்பாடு இறையாண்மையை வலியுறுத்தியது. எந்த மன்னரும் கொடுங்கோலராக இருக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. வலிமையான மன்னரின் தேவை வலியுறுத்தப்பட்டது. எனினும் அவர் தர்மநெறியின்படி ஆட்சி புரியவும் தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் கூட வலியுறுத்தப்பட்டது. இந்த தர்மம் உண்மையில் ஆன்மாவை ஒரு உயர்ந்த நிலைக்கு அழைத்துச் சென்றது. ஒவ்வொரு குடிமகனும் இந்தக்

குறிக்கோளை அடைய உதவும் வாழ்க்கை நிலையை அளிப்பது அரசின் பணியாக இருந்தது. அரசுக்கு அனைத்து அதிகாரங்களும் இருந்தன. தனிமனித மற்றும் குடிமை உரிமைகளுக்கிடையிலோ நேர்மறை சட்டங்களுக்கும், அறநெறிக் கொள்கைகளுக்கும் இடையிலோ எந்த வேறுபாடும் இல்லாமலிருந்தது.

குடிமக்களின் தார்மீக, ஆன்மீக மற்றும் பொருள் சார்ந்த நிலையைப் பாதிக்கும் எந்த செயலும் அரச கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. குடிகளின் குடும்பவாழ்க்கையை முறைப்படுத்தும் உரிமையும் அரசுக்கு இருந்தது. மதத்தை மேம்படுத்தும் உரிமையும் அனைத்து உத்தியோகங்களையும் தொழில்களையும் கட்டுப்படுத்தும் உரிமையும் அரசுக்கு இருந்தது. அரசரின் அதிகாரம் உயர்ந்தது அதுபோல கடமைகளும் அதிகரித்தன. அரசரின் மகன் பொல்லாதவனாக இருந்தால், அவனுக்கு அரசுரிமை மறுக்கப்பட்டது. சர்வாதிகார மன்னரை எதிர்க்கும் உரிமை மக்களுக்கு இருந்தது. எனவே எதிர்கால மன்னருக்கு தேர்ந்த கல்வியும், தார்மீக பயிற்சிகளும் அளிக்கப்பட்டன. இதில் தேர்ச்சியடையாத இளவரசர்கள் ஆட்சி உரிமையைத் துறக்க நேர்ந்தது.

அரசர்

சில நேரங்களில், அரசர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போதிலும், பரம்பரையாக தேர்ந்தெடுக்கும் முறை இருந்து வந்தது. பெண்கள் இந்த அரசுரிமையில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்படவில்லை. ஆனால் நடைமுறையில் பெண்கள் அரசாள்வது அரிதாகவே இருந்தது. அரசர் ஆட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து இராணுவ, நீதி, நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற பணிகளையும் நிகழ்த்தினார். மக்களை பாதுகாத்து அவர்களின் நலன் காப்பதே அவரது நிரந்தரக் கடமையாகும். அர்த்த சாஸ்திரத்தில், மன்னரின் மகிழ்ச்சி மக்களின் நலனில் அமைந்துள்ளதென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசரின் ஒவ்வொரு நாளின் இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும், எட்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வெவ்வேறு கடமைகளை நேரந்தவறாது செய்தார். சந்திரகுப்தர் ஆறு மணி நேரம் வரை கூட தூங்க முடியவில்லை. அவர் தலையலங்காரம் மற்றும் உடையலங்காரம் செய்யும் போதும் கூட, உளவாளிகளின் அறிக்கைகளை கேட்டு, அவர்களுக்கான பணிகளை ஒதுக்கி வந்தார். அதுமட்டுமின்றி, அவர் குடிகளால் எளிதில் அணுகக்கூடியவராய் இருந்தார். அரசர் தனது சேவைக்கு ஈடாக தன் தேவைகளை வரி வடிவில் பெற்றார். அவர் வாழ்ந்து வந்த வசதியான பெரிய அரண்மனை மெக்ஸ்தனீஸினால் பெரிதும் புகழப்பட்டது. அவர் பெண் மெய்க்காப்பாளர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தார். அவரைப் பாதுகாக்க அனைத்து முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டன.

மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

கி.மு. 184-ல் மௌரிய ஆட்சியின் கடைசி அரசர் பிருஹத்ரதர். அவரது தளபதி

புஷ்யமித்ர சுங்கரினால் கொல்லப்பட்ட பின் மகதத்தில் சுங்கர்களின் ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. மௌரிய ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. அவற்றில் சில பின்வருமாறு விவாதிக்கப்படுகிறது:

முடியாட்சி அரசு

முடியாட்சி அரசு என்பதே மிகப்பெரிய பலவீனம். வலுவான மன்னர்களுக்குப் பிறகு, பலவீனமானவர்களும் ஆட்சிக்கு வரலாம். அதன் தொடர்ச்சியாக ஆட்சி முடிவுக்கு வரும். ஒரு முக்கிய வரலாற்றாலரான டாக்டர் ஜே. என். சர்க்கார் “இந்திய வரலாற்றின் பக்கங்களை நாம் புரட்டினால், ஐந்து சக்திவாய்ந்த மன்னர்களுக்கு மேல் உருவாக்கிய ஒரு ஆட்சியை கூட நாம் பார்க்க முடியாது” என்று குறிப்பிடுகிறார். அசோகருக்கு (நாம் அவரைப் பற்றி விரிவாக 8-ம் அலகில் விரிவாக படிப்போம்) பின்வந்த அரசர்கள் அவரைப் போன்ற வீரமும் ஆளுமையும் இல்லாதவர்கள். எனவே இந்த சாம்ராஜ்யம் சிதைந்தது.

அசோகரின் வாழ்க்கை அறிமுகம்

அசோகர் பிறப்பு - கிமு 304

பிறந்த இடம் - மௌரியப் பேரரசு ஆட்சியில் பாடலிபுத்திரம் இன்றைய பாட்னாஇ இந்தியா

பேரரசு - கிமு 268 முதல் கிமு 232 வரை பல ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தது.

படைப்புகள் - தெற்காசியா மற்றும் ஐரோப்பிய துணைக் கண்டம் முழுவதும் புத்த மதத்தின் ஆணைகள்

இறப்பு - கிமு 232 பாடலிபுத்ரா இன்றைய பாட்னா இந்தியா.

அசோகா அவரது காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட பிராமி உரையின்படி அசோகாவை உண்மையில் உச்சரித்தார்இ ஆங்கிலத்தில் அசோகா என்று ஆனது. ஒரு இந்தியப் பேரரசர் மற்றும் மௌரிய வம்சத்தை உருவாக்கிய அவரது தாத்தா சந்திரகுப்த மௌரியரின் வாரிசு ஆவார். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை உள்ளடக்கிய மௌரிய வம்சத்தின் ஆட்சியை அவர் மரபுரிமையாகப் பெற்று விரிவுபடுத்தியது உண்மையில் பேரரசர் அசோகரின் சுத்த குணம்தான். அவர் இடைவிடாது போரிட்டார் மற்றும் மௌரிய வம்சத்தைத் தொடர்வதற்காக ஒரு இராணுவத்தை வழிநடத்துகிறார். பௌத்தம் மற்றும் தர்மத்தின் போதனைகளைப் பரப்புவதற்கு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் காரணமாகஇ பேரரசர் அசோகர் இன்னும் ஒரு சிறந்த முன்மாதிரி மற்றும் தலைவராக நினைவுகூரப்படுகிறார். அசோகர் இந்த செய்தியை தூண்கள் மற்றும் பாறை ஆணைகள் மூலம் பரப்பினார் மற்றும் இந்த வரலாற்று பதிவுகள் காலத்தின் சோதனையாக நிற்கின்றன. அவர் மிகவும் தகுதியுடன் அசோகர் - தி கிரேட் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

அசோகர் - ஒரு சுருக்கம்

இந்தியாவின் மௌரிய இராச்சியத்தின் கடைசி முக்கிய மன்னர் அசோகர் ஆவார். அவரது ஆட்சியின் போது என மேற்கோள் காட்டப்பட்டது) அவர் பௌத்தத்தின் வலுவான ஆதரவாளராக இருந்தார்இ இது இந்தியாவிற்கு பரவ உதவியது. கலிங்கத்தை கைப்பற்றிய பிறகுஇ ஆனால் இந்தியாவின் கிழக்குக் கடற்கரையில் கொடூரமாக அசோகர் "தர்மத்தின் வெற்றிக்காக" ஆயுதமேந்திய வெற்றியைக் கைவிட்டார்.

கிமு 273 முதல் கிமு 232 வரை நீடித்த அவரது ஆட்சி இந்தியாவின் பணக்கார காலங்களில் ஒன்றாகும். அசோகப் பேரரசு நவீன கால ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் மேற்கில் பெர்சியாவின் சில பகுதிகளிலிருந்து கிழக்கில் வங்காளம் மற்றும் அஸ்ஸாம் மற்றும் தெற்கில் மைசூர் வரை பரவியதுஇ மேலும் இந்தியாஇ தெற்காசியா மற்றும் அதற்கு அப்பால் உள்ள பெரிய பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. பௌத்த ஆதாரங்களின்படிஇ அசோகர் ஒரு கொடூரமான மற்றும் இரக்கமற்ற ஆட்சியாளர்இ அவர் கலிங்கப் போருக்குப் பிறகு தனது இதயத்தை மாற்றிக்கொண்டார். மோதலுக்குப் பிறகுஇ அவர் புத்த மதத்திற்கு மாறினார் மற்றும் இந்த மதத்தின் போதனைகளைப் பரப்புவதற்காக தனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தார்.

அவர் ஒரு கருணையுள்ள ஆட்சியாளராக பிரபலமடைந்தார்இ தனது மக்களுக்கு சமமான நிலங்களை வழங்குமாறு தனது அரசாங்கத்திற்கு அறிவுறுத்தினார். ஒரு அரசராக இரக்க மனப்பான்மையுடன் இருந்ததற்காக அவருக்கு "தேவானம்ப்ரிய பிரியதர்ஷி" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அவரது பாரபட்சமற்ற தத்துவத்தை மதிக்கும் விதமாக அசோகரின் முத்திரையை அலங்கரிக்கும் தர்ம சக்கரம் இந்திய தேசியக் கொடியின் ஒரு பகுதியாக மாறியுள்ளது. அசோகர் மற்றும் அவரது சிறந்த ஆட்சி இந்தியாவின் வரலாற்றில் மிகவும் வெற்றிகரமான காலங்களில் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அசோக லயன் கேபிடல் இந்திய குடியரசின் சின்னமாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அசோகர் தனது நம்பிக்கைகள் மற்றும் முயற்சிகளை வாய்வழி அறிவிப்புகள் மற்றும் மூலோபாய இடங்களில் பாறைகள் மற்றும் தூண்களில் கல்வெட்டுகள் மூலம் பிரச்சாரம் செய்தார். இந்த கல்வெட்டுகள் பாறை மற்றும் தூண் அமைப்புகள் (உதாரணமாகஇ சாரநாட்டில் காணப்படும் சிங்கத்தின் தலைநகரம்இ இது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் அடையாளமாக மாறியுள்ளது)இ பொதுவாக அவரது ஆட்சியின் பல்வேறு ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட அவரது எண்ணங்கள் மற்றும் செயல்கள் பற்றிய அறிக்கைகள் உள்ளன. வாழ்க்கை மற்றும் செயல்கள்.

முக்கியமான இடங்களில் உள்ள பாறைகள் மற்றும் தூண்களில் வாய்வழி அறிவிப்புகள் மற்றும் கல்வெட்டுகள் மூலம்இ அசோகர் தனது யோசனைகள் மற்றும் முயற்சிகளைப் பற்றி பரப்பினார். பாறை மற்றும் தூண் கல்வெட்டுகள் (உதாரணமாகஇ சாரநாட்டில் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட சிங்கத்தின் தலைநகரம்இ இது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் அடையாளமாக மாறியுள்ளது)இ பொதுவாக அவரது ஆட்சியின் பல்வேறு ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டதுஇ அவருடைய நம்பிக்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகளின் அறிவிப்புகள் மற்றும் அவரது வாழ்க்கை பற்றிய தகவல்கள் வழங்கப்படுகின்றன. மற்றும் செயல்கள்.

மூலோபாய இடங்களில் பாறைகள் மற்றும் தூண்களில் வாய்மொழி மற்றும் எழுத்துப் பிரகடனங்களைச் செய்வதன் மூலம் அசோகர் தனது கொள்கைகள் மற்றும் முயற்சிகளைப் பற்றி பரப்பினார். பாறை மற்றும் தூண்கள் பற்றிய அறிவுரைகள்இ அவரது ஆட்சியின் பல்வேறு ஆண்டுகளில் அடிக்கடி எழுதப்பட்டவை மற்றும் அவரது நம்பிக்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றிய அறிவிப்புகள் மற்றும் அவரது வாழ்க்கை மற்றும் செயல்கள் பற்றிய தகவல்கள் (உதாரணமாகஇ சிங்கத்தின் தலைநகரம்இ சாரநாட்டில் தோண்டியெடுக்கப்பட்டதுஇ இது தோண்டப்பட்டது.

மனித மற்றும் விலங்கு மருத்துவமனைகளை நிறுவுதல்இ சாலையோரம் மரங்கள் மற்றும் புதர்களை நடுதல்இ கிணறுகள் தோண்டுதல் மற்றும் நீர்ப்பாசன மையங்கள் மற்றும் ஓய்வறைகள் அமைத்தல் ஆகியவை அவரது பொது நடவடிக்கைகளில் அடங்கும். பொதுமக்களின் அலட்சியத்தை எதிர்த்துப் போராடவும்இ விலங்குகள் துன்புறுத்தப்படுவதைத் தடுக்கவும் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அசோகரின் மரணத்திற்குப் பிறகு மௌரிய வம்சம் பிளவுபட்டதுஇ அவருடைய முயற்சிகள் கைவிடப்பட்டன. அவரது இலக்குகள் மற்றும் உயர் தரநிலைகள் காரணமாக அவரது பாரம்பரியம் தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது.

அவரது ஆன்மீக மாற்றத்திற்குப் பிறகுஇ அசோகரின் அரசாங்கம் அவரது குடிமக்களின் நலனில் அதிக அக்கறை செலுத்தியது. அசோகருக்கு முன் மௌரிய மன்னர்களால் நிறுவப்பட்ட ஸ்தாபிக்கப்பட்ட யோசனையைப் பின்பற்றிஇ பேரரசர் பிரபுக்களை ஆட்சி செய்தார். விதாஷோகாஇ அவரது இளைய சகோதரர் மற்றும் நம்பகமான அமைச்சர்கள் குழு அவரது நிர்வாகப் பணிகளில் அவருக்கு உதவியதுஇ மேலும் அசோகர் எந்த புதிய நிர்வாகக் கொள்கையையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்தார். யுவராஜ் (மகுடத்தின் இளவரசர்)இ மகாமந்திரி (பிரதமர்)இ சேனாபதி (பொது)இ மற்றும் புரோஹிதா ஆகியோர் ஆலோசனைக் குழுவின் (பூசாரி) மிக முக்கியமான உறுப்பினர்களில் அடங்குவர். அவரது முன்னோடிகளுடன்

ஒப்பிடுகையில்இ அசோகரின் ஆட்சியில் பல பயனுள்ள நடவடிக்கைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கலிங்கரின் முடிவைக் கருத்தில் கொண்டுஇ அவர் தனது தந்தையின் அரசாங்க அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்திஇ "எல்லா ஆண்களும் என் குழந்தைகள்" என்று கூறினார். அவர் தனது அன்பிற்கும் மரியாதைக்கும் தனது ஊழியர்களுக்கு தனது நன்றியைத் தெரிவித்தார்இ மேலும் அவர் அவர்களுக்குச் சாதகமாக சேவை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார்.

அசோகர் வரலாறு

மகதத்தை தோற்கடித்த பின்னர் மௌரிய வம்சத்தின் நிறுவனர் மற்றும் முதல் ஆட்சியாளரான சந்திரகுப்த மௌரியரின் பேரன் அசோகர் ஆவார். அசோகரின் தந்தைஇ பிந்துசாரர் மற்றும் தாய் சுபத்ராங்கி கி.மு. 304 இல் பாடலிபுத்திரத்தில் இன்றைய பாட்னாவில் ஒரு மகனைப் பெற்றனர்இ மேலும் அவரது தாயார் அவருக்கு அசோகா என்று பெயரிட்டார்இ இது சமஸ்கிருதத்தில் "அ-சோகா" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதுஇ இது "வலியற்றது அல்லது இல்லாதது" துக்கம்.

இன்றைய கணக்கீடுகளின்படி அசோகரின் பிறப்பு உண்மையில் பழையதாக இல்லைஇ இது அவரது சொந்த கல்வெட்டுகளின் காரணமாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறதுஇ அதில் அவர் பிறந்த தேதி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது காலகட்டத்தின் ஆட்சியாளர்களில் சிலரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அசோகரின் தந்தையான பிந்துசாரர்இ அவரது கண்ணுக்குத் தெரியாத தோற்றத்தால் அவரை அதிகம் விரும்பினார். மேலும் அவர் தனது மகன்கள் அல்லது இளவரசர்களால் தனக்கு வாரிசாக வருபவர் யார் என்று தனது அமைச்சரிடம் அடிக்கடி ஆலோசனை கூறுவார். அசோகரின் அழகியலில் அவர் மகிழ்ச்சியடையவில்லை என்றாலும்இ அவர் பொறுப்புகளில் அவரை நம்பினார்இ உண்மையில்இ பல இடங்களில் கிளர்ச்சிகளை அடக்க அவரை அனுப்பினார்.

அசோகருக்கு மகிந்தஇ திவாலாஇ குணாலா என 3 மகன்கள் என 5 குழந்தைகள் இருந்தனர். மேலும் சாருமதிஇ சங்கமித்ரா என்ற 2 மகள்கள். மகேந்திரன் அசோகரின் முதல் மகன் மற்றும் மூத்த மகன். அசோகரின் மகன்இ மகிந்தஇ தம்மம் மற்றும் பௌத்தத்தின் போதனைகளைப் பரப்புவதற்கான தனது தந்தையின் பணியில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் அதற்காக அவர் சிலோனுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

அசோகர் ஆட்சி

அசோகரின் தந்தை பிந்துசாரர் மௌரியப் பேரரசை ஆண்டவர்இ அவரது தந்தை சந்திரகுப்தன் நிறுவி 28 ஆண்டுகள் கட்டினார். கிமு 270 களில் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகுஇ

அவரது மகன்களில் யார் அவரது வாரிசாக இருப்பார்கள் என்பதில் போராட்டமும் கவலையும் ஏற்பட்டதுஇ மேலும் அசோகர் கிமு 269-கிமு 268 இல் அரியணை முன்னேறினார்.

அசோகர் ஒரு லட்சிய மன்னர். மேலும் அவர் தனது இளம் வயதில் தனது தந்தையின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றி பல கிளர்ச்சிகளை அடக்கினார் மற்றும் நசுக்கினார்இ மேலும் அவர் அரியணையில் அமர்ந்தபோது பலவற்றையும் செய்தார். அசோகர் எப்போதுமே ஒரு சிறந்த தளபதியாக இருந்தார்இ மேலும் உஜ்ஜயினி மற்றும் தக்ஷசிலாவில் தனது பேரரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சியை அடக்கும் பொறுப்பை ஏற்றார். அவர் இடைவிடாமல் ஆக்ரோஷமாக இறந்தார் மற்றும் மேற்கு மற்றும் தென்னிந்தியாவில் தனது அதிகாரத்தை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார். அவரது மூலோபாய இயல்பு மற்றும் வீரம் காரணமாகஇ மௌரியப் பேரரசு மீண்டும் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் ஆட்சியின் மேன்மையை செலுத்தினார். அவரது வலிமை பாராட்டப்பட்டது மற்றும் அவரை அசோக சக்கரவர்த்தி என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறதுஇ சக்கரவர்த்தி என்றால் மன்னர்களின் ராஜா என்று பொருள்.

அசோகவதனா போன்ற பல இலங்கை மற்றும் வட இந்திய நூல்கள் அவர் சண்டஷோகா என்று குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு வன்முறை அரசன் என்று கூறுகின்றனர்- அதாவது அசோகர் கடுமையானவர். ஒவ்வொரு பழம் மற்றும் பூக்களைக் கொண்ட மரங்களை வெட்டி தன்னிடம் கொண்டு வருவதற்கான கட்டளையை மதிக்கத் தவறியதால்இ அசோகர் தனது மந்திரிகளாக இருந்த 500 பேரின் தலையை துண்டித்து கொன்ற சம்பவம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சண்டஷோகா என்ற பெயர் உண்மையில் இத்தகைய கொடூரமான செயல்களைச் செய்யும் அவரது இயல்பைக் காட்டுகிறது.

கலிங்கப் போர் மற்றும் அதன் பின்விளைவுகள்

அவரது ஆட்சியின் முக்கிய மற்றும் திருப்புமுனைஇ அதே போல் அவரது வாழ்க்கைஇ கலிங்கத்திற்கு எதிராக அவர் போர் தொடுத்த போது வந்ததுஇ அதாவது தற்போதைய ஒடிசா முன்பு ஒரிசா என்று அழைக்கப்பட்டது. கலிங்கத்தின் மீது அதிகாரத்தை முன்னெடுத்த அவரது வெற்றிஇ ஆனால் கோட்டைகளை கட்டுவது வெற்றிகரமாக இருந்தது. அவனது படை மற்றும் குடிமக்களைக் கொண்டு கலிங்கத்தை வென்று ஆட்சி செய்ய முடிந்தது. 100இ000 - 150இ000 பேர் கொல்லப்பட்ட எல்லா காலத்திலும் மிகவும் அழிவுகரமான மற்றும் அழிவுகரமான போராக இது இருந்தது. அவர்களில் 10இ000 பேர் அசோகரின் ஆட்கள். போரின் சீற்றமும் வீழ்ச்சியும் அதிகமான மக்களின் வாழ்க்கையை அச்சுறுத்தியது. வெற்றி பெற்ற பிறகும் அசோகனால் இந்த அளவு அழிவை உணர

முடியவில்லை. இவை அனைத்திற்கும் தனிப்பட்ட சாட்சியாக இருந்த அவர்இ நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவரது மனக்கசப்பு அதிகரித்தது.

அசோகர் பௌத்தத்தைத் தழுவிய இந்த அசாத்தியமானதுதான். அவர் கண்ட துன்பம் அவரை வியத்தகு முறையில் மாற்றியது. புத்த மதத்தின் போதனைகள் அவரது பார்வையை முற்றிலும் மாற்றிஇ அவர் ஒரு வித்தியாசமான மனிதராக மாறினார். மீண்டும் மீண்டும் போர்களை நடத்துவதற்குப் பதிலாகஇ அகிம்சையைப் போதிக்கும் "அஹிம்சை"யை வேறு எந்த உயிரினத்திற்கும் மாற்றியமைத்து நடைமுறைப்படுத்தினார். எந்த மிருகத்திற்கும் காயமடையாததைக் கற்பித்த தர்மத்தின் வழியை அவர் பின்பற்றியதால் விலங்கு வேட்டையும் தடைசெய்யப்பட்டது.

புத்தரால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தர்மம்இ எல்லா நேரங்களிலும் எல்லா நபர்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய இறுதி உலகளாவிய உண்மையாகும். அவர் தனது கற்றல்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட தேவைகளைத் தூண்டினார்இ இது அதிகாரம் அல்லது அதிகாரத்தில் உள்ள ஒரு அதிகாரப்பூர்வ உத்தரவாகும். இந்த தூண் இன்று அசோக தூண் என்றும் சிங்க தலைநகரம் இந்தியாவின் தேசிய சின்னமாக மாறியுள்ளது. அவரது ஆணைகள் அவரது வாழ்க்கை மற்றும் அவர் செய்த செயல்கள் பற்றிய நன்கு பதிவு செய்யப்பட்ட பதிவுகள்இ வெளிப்படையாகவும்இ நேர்மையாகவும் இருக்கும்.

அவர் தனது வாழ்க்கையை நேர்மையுடனும்இ இரக்கத்துடனும்இ கருணையுடனும் வாழ்ந்தார். மற்றவர்களுடன் அவர் கையாள்வது இனி வன்முறையில் ஈடுபடவில்லை. தன்னைப் போன்ற தத்துவத்தை கடைப்பிடிப்பவர்களிடம் மட்டுமே அவர் பௌத்தத்தைப் பற்றி பேசினார்.

அசோகர் இப்போது சாமானியர்களின் துயரங்களைப் புரிந்துகொண்டுஇ பௌத்தத்தைப் பரப்பிஇ அவர்களைத் துன்பங்களிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக கிராமப் பகுதிகளுக்குச் சென்று ஒரு மனிதராக மாறினார். அவர் தனது அமைச்சர்கள் மற்றும் பிற நிர்வாகிகளையும் அவ்வாறே செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் தனது மகனையும் ஈடுபடுத்தினார்இ மகிந்த பௌத்தப் பணிகளுக்காக நாடு முழுவதும் மற்றும் வெளியில் பரந்த அளவில் பயணம் செய்தார். அவரது மகன்கள் யாரும் அரியணைக்கு வாரிசுகள் அல்ல. திவாலா மவுரியா அவரது காலத்திற்கு முன்பே இறந்துவிட்டார் மற்றும் குணாலா பார்வையற்றவராக இருந்தார்இ எனவே அவர் பொருத்தமான வாரிசாக கருதப்படவில்லை. அசோகரின் ஆட்சி 37 ஆண்டுகளாக இருந்ததுஇ அது அவரது 8வது ஆண்டுக்குப் பிறகு மாறியதுஇ பின்னர் அவர் கலிங்கத்தைத் தாக்கினார் மற்றும் புத்த மதத்தை முழுவதும் பரப்புவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவரது ஆட்சிப் பெயர்இ பல

மன்னர்கள் தங்கள் பிறந்த பெயரிலிருந்து வேறுபட்டதை ஏற்றுக்கொண்டதுஇ பிரியதாசிஇ அதாவது "நட்பு கொண்டவர்".

மகா அசோகரின் மரணம்

அசோகர் தனது இறுதி ஆட்சிக் காலத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டுஇ தனது 37வது ஆட்சி ஆண்டில் பாடலிபுத்ராவில் இறந்தார்இ இப்போது பாட்னாவில் 72 வயதில் இறந்தார்இ அவர் ஒரு பேரரசரைப் போல நன்கொடை மற்றும் புத்த மதத்தின் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார். மகிந்த தனது வாரிசாக வர வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்இ ஆனால் அவர் பௌத்தத்தின் வழியைப் பின்பற்றி துறவியாக வாழ இதை மறுத்தார். மேலும் கமலாவின் மகன் சம்பிரதிஇ முடிசூட முடியாத அளவுக்கு இளமையாக இருந்தான். அவருக்குப் பின் அசோகரின் பேரன் தசரத மௌரியர் பதவியேற்றார்.

அசோகர் உண்மையிலேயே பல ஆண்டுகளாக ஆட்சி செய்த மன்னர் மற்றும் புத்த மதத்தின் போதனைகளைப் பரப்புவதற்கும் அதை உலக மதமாக நிறுவுவதற்கும் முக்கிய பங்கு வகித்தார். தேசத்தைத் தொடங்குவதற்கும் நிலைநிறுத்துவதற்கும் அவரது பங்களிப்பு உண்மையிலேயே அசாதாரணமானது. அவர் பெரிய பேரரசர்இ அசோகர் தி கிரேட் என்று இன்று குறிப்பிடப்படுகிறார். கலிங்கப் போரின் கொடிய காலத்தைத் தொடர்ந்து அவர் தர்ம நடைமுறையில் தனது வெற்றியைத் தொடங்கியபோதுஇ மௌரியப் பேரரசு உண்மையிலேயே செழித்து வளர்ந்தது மற்றும் அனைத்து வம்சங்களுக்கிடையில் 30 மில்லியன் மக்கள்தொகை கொண்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மௌரிய நிர்வாக அமைப்பு

மௌரியப் பேரரசின் தொடக்கத்துடன் இந்திய வரலாறு ஒரு புதிய சகாப்தத்தில் நுழைந்ததுஇ இந்தியா முதல் முறையாக அரசியல் ஒற்றுமை மற்றும் நிர்வாக சீரான தன்மையை அடைந்தது.

- மௌரியர்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மற்றும் விரிவான நிர்வாக முறையை உருவாக்கினர்.
- கிராம அலகுகள் அடிமட்ட நிர்வாகத்தின் அடித்தளமாக குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்ததால்இ பரவலாக்கம் பரவலாக இருந்தது .
- திறமையான நிர்வாகத்திற்காக பேரரசு மாகாணங்களாகவும்இ மாகாணங்கள் மாவட்டங்களாகவும்இ மாவட்டங்கள் கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற மையங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன.
- கௌடில்யா : மாநிலத்தின் சப்தங்கக் கோட்பாடு:"சப்தாங் "என்பதுஏழு உறுப்புகள்இகூறுகள் அல்லது கூறுகளைக் குறிக்கிறது.ஏழு அங்கங்கள்இ பிரகிருதிகள்

"அரசின் தன்மையை "அதன் மொத்தத்தில் விவரிப்பதற்காக கௌடில்யரால் கணக்கிடப்பட்டு விளக்கப்பட்டதுஇவை:

- சுவாமி) இறையாண்மை அரசர்(: ஸ்வாமி மாநிலத்தின் தலைமை நிர்வாகத் தலைவராக உள்ளார்இ எனவேஇ "மற்ற அனைத்து கூறுகளின் நிறைவு."
- அமாத்யா) அமைச்சர் :(கௌடில்யாஇ அமத்யாக்கள் மற்றும் பிற அதிகாரிகளை பணியமர்த்துவதற்கான விரிவான முறையை விவரிக்கிறார்இ அவர்கள் தார்மீக ரீதியாகவும் ஒழுக்க ரீதியாகவும் தூய்மையானவர்களாகவும்இ நிதி விஷயங்களில் நேர்மையாகவும் இ நல்ல குணமுடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- ஜனபதா) மக்கள் மற்றும் பிரதேசம்:(சப்தங்காவின் இந்த தனித்துவமான உறுப்பு மாநிலத்தின் சின்னமாகும்இ இது ஒரு "பிராந்திய சமுதாயத்தை " குறிக்கிறது. கௌடில்யரின் ஜனபதமானது பிரதேசத்தை மட்டுமல்லஇ மக்கள் தொகையையும் உள்ளடக்கியது.
- துர்கா) அட்டவணை:(மாநிலத்தின் பாதுகாப்பிற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் கோட்டை அவசியம் என்று கவுடில்யர் கருதினார். அனைத்துப் பக்கங்களிலிருந்தும் பிரதேசங்களை அரசு பலப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.
- கோஷா) கருவூலம்:(கௌடில்யர் ஒரு வளமான கருவூலத்தை விரும்பினார் தேசத்தின் செல்வத்தை நியாயமான மற்றும் நேர்மையான வழிகளில் மட்டுமே சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று அவர் குறிப்பாக ராஜாவை வழிநடத்தினார்.
- தண்டா) இராணுவம் அல்லது படை :(அவர் ஒரு வலுவான மற்றும் பரம்பரை க்ஷத்திரிய இராணுவத்தை மாநிலத்தின் மிக முக்கியமான தேவையாக ஏற்றுக்கொண்டார்.
- மித்ரா) கூட்டாளிகள்:(கௌடில்யர் மித்ரா அல்லது கூட்டாளியை ஒரு முக்கிய காரணியாகக் கருதினார் .கௌடில்யா சகஜா மற்றும் கிரித்ரிமா ஆகிய இரண்டு வகையான கூட்டாளிகளை அங்கீகரிக்கிறார்.

மத்திய நிர்வாகம்

மௌரிய நிர்வாகத்தின் உச்ச மற்றும் இறையாண்மை அதிகாரியாக மன்னர் இருந்தார்.

- மன்னரின் அதிகாரங்கள்: அவர் தனது உச்ச நிர்வாகஇ சட்டமன்ற மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை வைத்திருந்தார் .

- அரச நிர்வாகத்தின் அமைச்சர்களையும் மற்ற அதிகாரிகளையும் நியமித்தார் .
- அவர் இராணுவத்தின் உச்ச தளபதியாகவும் முழு இராணுவத்தின் தலைவராகவும் இருந்தார்.
- மௌரியப் பேரரசு) அசோகருக்கு முன்) அடிப்படையில் இந்து அரசாக இருந்தது.
    - இந்துக் கருத்துப்படிஇ மாநிலத்தின் உச்ச இறையாண்மை "தர்மம்" அல்லது சட்டம்இ மற்றும் அரசர் அதன் பாதுகாவலராக இருக்க வேண்டும்.
    - அவருக்கு "மந்திர பரிஷத்" (அமைச்சர் கவுன்சில்(உதவியும் ஆலோசனையும் வழங்கப்பட்டது இ மேலும் அவர் அன்றாட நிர்வாகத்தில் வழிநடத்தப்பட வேண்டும்.
- பிராமணர்களின் செல்வாக்கு: அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாத மன்னரை பிராமணர்கள் கணிசமாக பாதித்தனர்.
- பரவலாக்கம்: மௌரிய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்டன மாகாண ஆளுநர் மற்றும் அமைச்சர்கள் இ குறிப்பாக அனைத்து மாகாண விஷயங்களிலும் அரசனால் ஆலோசனை பெற உரிமை உண்டு.
- அதிகாரத்துவம்: நிர்வாகஇ நீதித்துறை மற்றும் வருவாய் அலுவலகங்களை நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அதிகாரத்துவப் படிநிலைகள் கவனித்து வருகின்றன.
- முழு நிர்வாக அமைப்பும் துறைகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதுஇ ஒவ்வொன்றும் "அதியாக்ஷா" எனப்படும் கண்காணிப்பாளர் தலைமையில். குமாஸ்தாக்கள்இ கணக்காளர்கள் மற்றும் உளவாளிகள் அதிக்ஷாவுக்கு உதவினர் .
- தவிரஇ ராணுவ அமைச்சர்இ தலைமை அர்ச்சகர்இ கோட்டை கவர்னர் போன்ற அதிகாரிகளும் இருந்தனர்.

மாகாண நிர்வாகம்

- முழு சாம்ராஜ்யமும் இரண்டு பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டது:
    - அரசரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் இருந்த ராஜ்யம்இ மற்றும்
    - அடியவர் குறிப்பிடுகிறார்
- அரசனால் நேரடியாக ஆளப்பட்ட பிரதேசம் "ஜனபதாஸ்" எனப்படும் பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது.
- அசோகர் தலைநகரங்களுடன் ஐந்து மாகாணங்களைக் கொண்டிருந்தார்: தக்சிலா இ உஜ்ஜைன் இ தோசாலிஇ சுவர்ணகிரி மற்றும் பாடலிபுத்ரா .

- ❖ ஒவ்வொரு மாகாணமும் பல மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன இ மேலும் ஒவ்வொரு மாவட்டமும் மீண்டும் பல அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன .

- ➢ இருப்பினும்இ இந்த மத்திய அரசால் ஆளப்பட்ட மௌரியப் பகுதிகளுக்கு மேலதிகமாக அடிமை மாநிலங்களும் இருந்தன . அவர்கள் பெரும் சுயாட்சியை அனுபவித்தனர்.
- ➢ மாகாண நிர்வாகம் மத்திய நிர்வாகத்தைப் போன்றே செயல்பட்டது .
- ➢ மௌரியப் பேரரசர் பேரரசின் மத்திய மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளை நேரடியாக ஆட்சி செய்தார்.
- ➢ ஆளுநர்களின் பங்கு: மற்ற பகுதிகள் மாகாண ஆளுநர்களால் ஆளப்பட்டது . மாகாண ஆளுனர்கள் மாகாணங்களின் அன்றாட நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பானவர்கள்.
- ➢ மாவட்ட அதிகாரிகள்இ நிருபர்கள்இ எழுத்தர்கள் ஆகியோர் மாகாண நிர்வாகத்தை சுமுகமாக நடத்த உதவினர்.

உள்ளூர் நிர்வாகம்

- ➢ இன்றைய மாவட்ட ஆட்சியர்களுக்கு நிகரான பதவியும்இ பணிகளும் "ராஜுகாஸ்" பொறுப்பில் இருந்த மாவட்ட நிர்வாகம்.
    - ❖ அவருக்கு "யுக்தாஸ்" அல்லது கீழ்நிலை அதிகாரிகள் உதவினர்.
- ➢ நகர்ப்புறத்தில்இ நகராட்சி வாரியம் இருந்தது. நகரங்களின் நிர்வாகத்தை நிர்வகிப்பதற்காக ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து குழு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆறு குழுக்கள் இருந்தன.
- ➢ கிராம நிர்வாகம் "கிராமணி"யின் கைகளில் இருந்தது இ மேலும் பத்து முதல் பதினைந்து கிராமங்களுக்குப் பொறுப்பான "கோபா" என்று அவரது மேலதிகாரி அழைக்கப்பட்டார்.
- ➢ மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு ஒரு வழக்கமான நடவடிக்கையாகும்இ மேலும் கிராம அதிகாரிகள் மக்களை அவர்களின் சாதிகள் மற்றும் தொழில்கள் போன்ற பிற விவரங்களுடன் எண்ண வேண்டும்.
    - ❖ முனிசிபல் அதிகாரிகளால் நடத்தப்பட்டது இ முக்கியமாக வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு மக்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்காணிக்கும் .

நீதித்துறை நிர்வாகம்

அரசர் நீதித்துறையின் தலைவராகவும் இ மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தலைவராகவும் இருந்தார். ஆனால் பெரிய பேரரசு காரணமாகஇ சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

- உச்ச நீதிமன்றம் தலைநகரில் அமைந்திருந்ததுஇ தலைமை நீதிபதி “தர்மதிகரின்“ என்று அழைக்கப்பட்டார்.
- தண்டனையின் தன்மைஇ குற்றவாளி மற்றும் வாதியின் தன்மைஇ ஈர்ப்புஇ சூழ்நிலைகள் மற்றும் வர்ணத்தைப் பொறுத்தது.
- மாவட்ட அளவில் :“அமாத்யாக்கள்“ கீழ் கீழ் நீதிமன்றங்கள் .
- நகரங்களில்: “நகர வியாவஹாரிகா மகாமந்திரம்“ மூலம் வழக்குகள் தீர்க்கப்பட்டன.
- கிராம அளவில் :“கிராமவ்ரதா“ மூலம் வழக்குகள் தீர்க்கப்பட்டன .

இராணுவ நிர்வாகம்

- மௌரிய இராணுவம் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுஇ ஒரு “சேனாபதி“யின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.
- போர் தொடர்பான விஷயங்களைக் கவனிக்க 30 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குழு இருந்தது.
  - இந்த உறுப்பினர்கள் ஆறு குழுக்களில் வைக்கப்பட்டனர் இ மேலும் இந்த குழுக்கள் இராணுவத்தின் பிரிவுகளை நிர்வகிப்பதற்கு பொறுப்பானவை இ அதாவது கடற்படைஇ போக்குவரத்து மற்றும் வழங்கல்இ காலாட்படைஇ குதிரைப்படைஇ போர் ரதங்கள் மற்றும் போர் யானைகள்.
  - மேலே உள்ள ஒவ்வொரு இறக்கைகளும் “அதியாக்ஷா“ அல்லது கண்காணிப்பாளர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன .
  - காலாட்படை வாரியம்: பாததிக்ஷா தலைமையில்
  - **குதிரைப்படை வாரியம்: அஸ்வத்யக்ஷா** தலைமையில் **போர் ரதங்களின் வாரியம்: ரததிக்ஷா** தலைமையில் **போர் யானைகள் வாரியம்: ஹஸ்த்யதிக்ஷா** தலைமையில்.

மௌரியப் பேரரசு கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

மௌரிய ஆட்சி நமது கலாச்சார வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய கட்டத்தை குறிக்கிறது. முக்கியமாக அசோகர் காலத்தில் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை அதன் உச்சத்தில் இருந்தது மற்றும் நீதிமன்ற கலை வகைக்குள் அடங்கும். அசோகர் பௌத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் அதன்பின் வந்த மகத்தான பௌத்த மிஷனரி நடவடிக்கைகள் தனித்துவமான சிற்பம் மற்றும் கட்டிடக்கலை பாணிகளின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தன. மௌரியர் காலத்தின் பல்வேறு கலைகள் மற்றும் கட்டிடக்கலைகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆதரவுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஹரப்பன் மற்றும் மௌரியர்களின் காலகட்டத்திற்கு இடையில் கட்டிடக்கலை எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளனஇ ஏனெனில் இந்த காலகட்டத்தில் கட்டிடங்கள் கல்லால் ஆனவை அல்ல .ஹரப்பன் நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகுஇ நீண்ட இடைவெளி உருவானது மற்றும் மௌரியர் காலத்தில் நினைவுச்சின்ன கல் சிற்பம்இ தலைசிறந்த படைப்புகள் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் உற்பத்தி மட்டுமே தோன்றியது .எனவேஇ மௌரிய ஆட்சி நமது கலாச்சார வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய கட்டத்தை குறிக்கிறது.

முக்கியமாக அசோகர் காலத்தில் இ கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை அதன் உச்சத்தில் இருந்தது மற்றும் நீதிமன்ற கலை வகைக்குள் அடங்கும் .அசோகர் பௌத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்இ அதன்பின் வந்த மகத்தான பௌத்த மிஷனரி நடவடிக்கைகள் தனித்துவமான சிற்பம் மற்றும் கட்டிடக்கலை பாணிகளின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தன .மௌரியர் காலத்தின் பல்வேறு கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைகளை கண்டுபிடிப்போம்இ இது சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைஇ செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆதரவுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது .இதை ஸ்தூபிகள்இ தூண்கள்இ குகைகள்இ அரண்மனைகள் மற்றும் குயவர்கள் என வகைப்படுத்தலாம்.

மௌரியர் காலத்து ஸ்தூபிகள்

வேத காலத்தில் வேத ஆரியர்களால் கட்டப்பட்ட மண் மற்றும் செங்கற்களின் புதைகுழிகள் அக்காலத்தில் அறியப்பட்டன .மௌரியர் காலத்தில்இ முக்கியமாக அசோகர் காலத்தில் ஏராளமான ஸ்தூபிகள் கட்டப்பட்டு நாடு முழுவதும் சிதறிக்கிடந்தன .திடமான குவிமாடங்களின் ஸ்தூபிகள் வெவ்வேறு அளவுகளில் செங்கல் அல்லது கல்லால் கட்டப்பட்டன .கௌதம புத்தரின் சாதனைகளைக் கொண்டாடும் வகையில் அசோக ஸ்தூபிகள் கட்டப்பட்டன .கிமு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பைரத் ராஜஸ்தானில் உள்ள ஸ்தூபியைப் போலவே சாஞ்சியில் உள்ள பெரிய ஸ்தூபியும் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டது மற்றும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன .ஸ்தூபியின் உட்புறச் சுவர் டெரகோட்டா செங்கற்களால் அல்லது சூரிய ஒளியில் எரிந்த செங்கற்களால் கட்டப்பட்டது .குவிமாடத்தின் மேற்பகுதி ஒரு மர அல்லது கல் குடையால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுஇ இது தர்மத்தின் உலகளாவிய மேலாதிக்கத்தைக் குறிக்கிறது .ஸ்தூபியை சுற்றிக்கொண்டு பரிக்ரமாவும் இருந்தார்.

அமராவதி ஸ்தூபி 200 கி.பி.யில் கீழ் கிருஷ்ணா பள்ளத்தாக்கில் கட்டப்பட்டது நாகார்ஜுனகொண்டா கண்டசாலா ஸ்தூபிகள் தென்னிந்தியாவில் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டது . ஸ்தூபம் ஒரு உருளை டிரம் மற்றும் மேலே ஹார்மிகா மற்றும் சத்ராவுடன் வட்ட வடிவ அண்டா

ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தது இ இது சிறிய மாறுபாடுகள் மற்றும் வடிவம் மற்றும் அளவு மாற்றங்களுடன் சீராக உள்ளது. பிற்காலங்களில் நுழைவாயில்களும் சேர்க்கப்பட்டன.

மௌரியர் காலத்து தூண்கள்

மௌரிய கலையின் மிகவும் பிரபலமான மற்றும் மனதைக் கவரும் நினைவுச்சின்னங்கள் தூண்கள்இ தர்மத்தின் தூண்கள் .இந்த தூண்கள் ஆதரவிற்காக பயன்படுத்தப்படவில்லை மற்றும் நெடுவரிசைகளில் சுதந்திரமாக நிற்கின்றன .தூண்களின் இரண்டு முக்கிய பகுதிகள் தண்டு மற்றும் தலைநகரம் .நேர்த்தியான மெருகூட்டலுடன் ஒரு கல் துண்டுகளால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஒற்றைக்கல் தூண் ஒரு தண்டு ஆகும் .தூணின் மெருகூட்டல் கலை மிகவும் தனித்துவமானது மற்றும் ஒரு உலோகம் போல் தெரிகிறது .பொதுவாக விலங்கு உருவங்கள் மூலதன உருவங்கள் மற்றும் சதுர அல்லது வட்ட அபாகஸில் நின்று செதுக்கப்பட்டவை .அபாகஸ்கள் பகட்டான தாமரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மௌரியர் காலத்தின் தலைநகரம் வாரணாசிக்கு அருகிலுள்ள சாரநாத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுஇ இது லயன் தலைநகரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது .மௌரிய சிற்பக்கலையின் மிகச்சிறந்த உதாரணங்களில் ஒன்றாகவும்இ தம்மசக்ரபிரவர்த்தனனின் நினைவாக அசோகர் கட்டியதாகவும் அல்லது புத்தரின் முதல் பிரசங்கம் என்று சொல்லலாம் . தலைநகரில் நான்கு ஆசிய சிங்கங்கள் பின்புறமாக அமர்ந்துள்ளனஇ அவை சக்திஇ தைரியம் பெருமை மற்றும் நம்பிக்கையை அடையாளப்படுத்துகின்றன .சிற்பத்தின் மேற்பரப்பு மெருகூட்டப்பட்டது மற்றும் மணியின் அடிப்பகுதியில் டிரம் இருந்ததுஇ அதாவது அபாகஸில் நான்கு திசைகளிலும் சக்கரம் அல்லது சக்கரம் மற்றும் ஒவ்வொரு சக்கரத்திற்கும் இடையில் ஒரு காளைஇ குதிரைஇ யானை மற்றும் சிங்கத்தின் சித்தரிப்பு உள்ளது .இது 24 ஸ்போக்குகளைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் இந்த 24 பேச்சு சக்கரம் இந்தியாவின் தேசியக் கொடிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது .வட்ட வடிவ அபாகஸ் தலைகீழ் தாமரை மூலதனத்தால் ஆதரிக்கப்படுகிறது .இது சுதந்திர இந்தியாவின் தேசிய சின்னமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது ஆனால் அதற்கு தண்டுஇ தாமரை மற்றும் கிரீடம் சக்கரம் இல்லை.

மௌரியர் கால குகைகள்

தூண்களுக்குப் பதிலாகஇ பாறை வெட்டப்பட்ட குகைகளும் அசோகரின் ஆட்சியின் கலைச் சாதனையாகும். கயாவின் வடக்கே உள்ள பராபர் மலையில் உள்ள குகைகள் மற்றும் நாகார்ஜுனி மலை குகைகள்இ சுதாமா குகைகள் போன்றவை குகை கட்டிடக்கலைக்கு பல எடுத்துக்காட்டுகளாகும். பராபர் குகைகளின் மலைகள் அசோகரால் அஜீவிக துறவிகளுக்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டன மற்றும் நாகார்ஜுனி மலைகளில் உள்ள மூன்று தனித்தனி குகைகள் தசரதன் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. கோபிகாவின் குகைஇ தசரதன் காலத்தில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட ஒரு சுரங்கப்பாதை. குகையின் உள் பகுதி கண்ணாடி போல் மெருகூட்டப்பட்டுள்ளது.

மௌரியர் காலத்து கட்டிடங்கள் மற்றும் அரண்மனைகள்

மௌரியர் கால அரண்மனை தங்க கொடிகள் மற்றும் வெள்ளி பறவைகள் கொண்ட கில்டட் தூண்களைக் கொண்டிருந்தது. எல்லா நகரங்களும் உயரமான மதில்களால் சூழப்பட்டிருந்தன.

மௌரியர் காலத்து மண்பாண்டங்கள்

வட இந்தியாவில் காணப்படும் கருப்பு பளபளப்பான வகை மட்பாண்டங்கள் இந்த காலகட்டத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இது ஒரு எரிந்த மற்றும் பளபளப்பான மேற்பரப்பு உள்ளது. கோசாம்பி மற்றும் பட்லிபுத்ரா ஆகியவை இந்த மட்பாண்டத்தின் மையங்கள்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. பண்டைய இந்தியாவில் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதத்தின் முக்கிய கோட்பாடுகள் மற்றும் பரவலை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………
2. இந்திய அரசியல் சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தில் கிரேக்க மற்றும் பாரசீக படையெடுப்புகளின் தாக்கத்தை ஆராயுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………
3. பண்டைய இந்தியாவின் அரசியல் நிலப்பரப்பில் அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு மற்றும் அதன் பின்விளைவுகளை மதிப்பிடுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………

1

இயல் - மூன்று

சாதவாஹனர்கள் – குஷானர்கள் – கனிஷ்கர் – ஐ – குப்த பேரரசு – சந்திரகுப்த விக்ரமாதித்யா – சமுத்திரகுப்தா – குமார குப்தா – நிர்வாகம் – சமூகஇ பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார முன்னேற்றங்கள் – வாகடகாஸ் – நளநாடாஇ விக்ரமசிலா மற்றும் வலபி பல்கலைக்கழகங்கள்

நோக்கங்கள்

- சாதவாகனர்கள் மற்றும் குஷானர்களின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார முக்கியத்துவத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
- முதல் கனிஷ்கரின் ஆட்சி மற்றும் இந்திய வரலாற்றில் அதன் தாக்கத்தை மதிப்பிடுக.
- குப்த பேரரசின் நிர்வாகக் கொள்கைகள் மற்றும் சாதனைகளை ஆராயுங்கள்.
- குப்தர் காலத்தில் சமூகஇ பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார வளர்ச்சிகளை விவரிக்கவும்.
- நாளந்தா விக்ரமசிலா மற்றும் வாலபி பல்கலைக்கழகங்களின் ஸ்தாபனம் மற்றும் பங்களிப்புகள் பற்றி விவாதிக்கவும்.

சாதவாகனர்கள்

சாதவாகனர்கள் புராண இலக்கியங்களில் ஆந்திரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர், மேலும் இந்தியாவின் டெக்கான் பகுதியில் உள்ள ஒரு பண்டைய தெற்காசிய வம்சத்தினர். இந்தியாவின் தெற்குப் பகுதியில் தக்ஷிணபாதா என்று அழைக்கப்பட்ட முதல் தக்காண வம்சத்தினர் இவர்களே. சாதவாகனரின் எழுச்சி தோராயமாக கிமு 1 ஆம் நூற்றாண்டு மற்றும் கௌதமிபுத்திர சாதகர்ணியின் ஆட்சியின் போது அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. மௌரியர்களுக்குப் பிந்தைய காலத்தில், அவர்கள் வலிமையான வம்சங்களில் ஒன்றாக இருந்தனர், மேலும் சாதவாகனத்தைப் பற்றிய பெரும்பாலான தகவல்கள் நாணயவியல் மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளைச் சார்ந்தது. ஆந்திரர்கள் என்றும் அழைக்கப்படும் சாதவாகனர்கள், தக்காணப் பகுதியில் அமைந்துள்ள ஒரு

பண்டைய இந்திய வம்சமாகும். சாதவாகன ஆட்சி கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி கிபி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை நீடித்தது என்பதை அறிஞர்கள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். புராணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சில கோட்பாடுகள், ஆனால் தொல்பொருள் ஆதரவு இல்லாததால், அவர்களின் ஆட்சி கிமு 3 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கியிருக்கலாம் என்று கூறுகின்றன. சாதவாகன சாம்ராஜ்யம் முக்கியமாக இன்றைய ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா மற்றும் மகாராஷ்டிராவை உள்ளடக்கியது. காலப்போக்கில், அவர்களின் செல்வாக்கு நவீன குஜராத், மத்திய பிரதேசம் மற்றும் கர்நாடகாவின் சில

பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியது. வம்சம் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பிரதிஷ்டானா) பைத்தான் (மற்றும் அமராவதி) தரணிகோட்டா (உட்பட பல்வேறு தலைநகரங்களைக் கொண்டிருந்தது.

சாதவாகன வம்சத்தின் தோற்றம்

- சத்வாகன வம்சத்தின் தோற்றம் தெரியவில்லை, ஆனால் சாதவாகன வம்சத்தின் முதல் ஆட்சியாளர் கன்வ வம்சத்தை வீழ்த்தினார் என்ற உண்மையை புராணங்கள் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன.
- நானாகாட் கல்வெட்டில், சாதவாகன வம்சத்தின் பட்டியலில் முதல் மன்னராக சிமுகா குறிப்பிடப்படுகிறார்.
- கௌதமிபுத்ர சாதகர்ணி மற்றும் அவரது வாரிசான வசிஷ்டபுத்திர புல்மாயி ஆகியோரின் ஆட்சியின் போது சாதவாகன்கள் தங்கள் மகிமையை அடைந்தனர். 3 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சாதவாகனத்தின் பெரிய இராச்சியம் சிறிய மாநிலங்களாக சிதைந்தது.

சாதவாகன வம்சத்தின் வரலாறு

சாதவாகன வம்சம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பண்டைய இந்திய வம்சமாகும், இது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை கிமு 230 முதல் கிபி 220 வரை ஆட்சி செய்தது. அவர்கள் வர்த்தகம், நிர்வாகம் மற்றும் இந்து மதம் மற்றும் பௌத்தத்தை மேம்படுத்துவதில் அவர்களின் பங்களிப்புகளுக்காக அறியப்படுகிறார்கள். இந்த வம்சம் சிமுகாவால் நிறுவப்பட்டது, அவர் கன்வா வம்சத்தை அகற்றி தனது ஆட்சியை நிறுவினார்.

சாதவாகனர்களின் கீழ், பேரரசு குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையையும் பொருளாதார செழிப்பையும் கண்டது. தக்காணப் பகுதியை இந்தியாவின் பிற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் விரிவான வர்த்தக வலையமைப்புகளை அவர்கள் கட்டுப்படுத்தினர் மற்றும் ரோமானியப் பேரரசுக்கு அப்பால் சென்றடைந்தனர். சாதவாகன ஆட்சியாளர்கள் கலை, இலக்கியம் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் ஆதரவிற்காக அறியப்பட்டனர். அவர்கள் ஏராளமான புத்த ஸ்தூபிகள், மடாலயங்கள் மற்றும் பிற கட்டிடக்கலை அற்புதங்களை உருவாக்கினர்.

சாதவாகன வம்சம் முக்கியமான கலாச்சார மற்றும் மத வளர்ச்சியின் தோற்றத்தைக் கண்டது. அவர்களின் ஆட்சியின் போது பௌத்தம் தழைத்தோங்கியது, மேலும் அவர்கள் பிராமண மரபுகளையும் ஊக்குவித்தார்கள். பண்டைய இந்தியாவின் அரசியல் நிலப்பரப்பை வடிவமைப்பதில் அவர்களின் ஆட்சி முக்கிய பங்கு வகித்தது, மேலும் அவர்களின் பாரம்பரியம் இந்திய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தை தொடர்ந்து பாதிக்கிறது.

சாதவாகன வம்சத்தின் ஆட்சியாளர்கள்

பண்டைய இந்தியாவில் ஒரு முக்கிய வம்சமான சாதவாகன வம்சம், பேரரசின் வரலாற்றில் நீடித்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பல குறிப்பிடத்தக்க மன்னர்களால் ஆளப்பட்டது. சாதவாகன வம்சத்தின் புகழ்பெற்ற ஆட்சியாளர்களில் சிலர் இங்கே:

- **சிமுகா:** அவர் சாதவாகன வம்சத்தின் நிறுவனர் மற்றும் அவரது 23 ஆண்டு ஆட்சியின் போது பிராந்தியத்தின் பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தினார்.
- **கன்ஹா:** சிமுகாவைத் தொடர்ந்து அதிகாரப் போராட்டத்தில் அவரைத் தோற்கடித்து சாதவாகனப் பேரரசின் இரண்டாவது ஆட்சியாளரானார்.
- **சதகர்ணி-I:** ஸ்ரீ சதகர்ணி என்றும் அழைக்கப்படுபவர், அவர் சிமுகாவின் மகன் மற்றும் வம்சத்தின் மூன்றாவது மன்னர். அவர் தனது இராணுவ பிரச்சாரங்களுக்காகவும், பிராமணியத்தை மீண்டும் தக்காணத்திற்கு கொண்டு வந்ததற்காகவும் புகழ் பெற்றவர்.
- **சதகர்னி II:** அவர் தனது முன்னோடியின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி சாதவாகன வம்சத்தின் நான்காவது ஆட்சியாளரானார்.
- **ஹலா:** சாதவாகன வம்சத்தின் மிகப் பெரிய ஆட்சியாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் ஹாலா, இலக்கியம் மற்றும் கவிதைகளின் ஆதரவிற்காக அறியப்படுகிறார்.
- **கௌதமிபுத்ர சதகர்ணி:** சாதவாஹன வம்சத்தின் மிகப் பெரிய அரசராக பரவலாகக் கருதப்படும் கௌதமிபுத்ர சதகர்ணி, ஷகாக்களை தோற்கடித்து, இந்தியா முழுவதும் அதன் எல்லைகளை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் பேரரசின் அதிர்ஷ்டத்தை மீட்டெடுத்தார்.
- **வஷிதிபுத்திர புலுமாயி:** கௌதமிபுத்ர சதகர்ணிக்குப் பின் அவர் பதவியேற்றார் மற்றும் அவரது நாணயங்கள் ஆந்திரப் பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர் முதலாம் ருத்ரதாமனின் மகளை மணந்தார்.
- **யக்ஞ ஸ்ரீ சதகர்ணி:** அவர் சாதவாகன வம்சத்தின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி செய்தார் மற்றும் ஷகா ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து பிரதேசங்களை மீட்பதில் பெயர் பெற்றவர்.

சாதவாகன நிர்வாகம்

சாதவாகனரின் நிர்வாகம் சாஸ்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதே சமயம், அரசர்களை மக்கள் கடவுளாகக் கருதினர், ஏனெனில் மன்னருக்கு கடவுள் போன்ற குணங்கள் இருப்பதாக அவர்கள் நினைத்தார்கள், எனவே அவர்கள் அவர்களை இப்படி வணங்கினர் மற்றும் கண்மூடித்தனமாக பின்பற்றினர்.

இராச்சியம் துணைக்குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அமத்திசா & மஹாமாத்ராஸ் போன்ற நன்கு அனுபவம் வாய்ந்த நிபுணர்களால் கையாளப்பட்டது. விஷயங்களைச் சரியாகக் கையாள ராஜ்யத்தின் மற்ற பகுதிகளை நிர்வகிக்க வெவ்வேறு அதிகாரிகள் செய்யப்பட்டனர்.

- ஊரகப் பகுதி நிர்வாகம் கிராமத் தலைவர் கவுலிமிகாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கிராமப்புறத்தில் அனைத்து நிர்வாகப் பணிகளையும் கவனித்து வந்தவர்.
- ஒரு இராணுவப் படைப்பிரிவின் தலைவர் ஒரு தேர், யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் வீரர்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. எதிரிகளிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காக பிராந்தியத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு இராணுவ முகாம்கள் மற்றும் குடியிருப்புகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. சாதவாகனர் மானியம் வழங்கும் கலாச்சாரத்தைத் தொடங்கினார்.
- பிராமணர்களுக்கும் புத்த துறவிகளுக்கும் வரியில்லா கிராமங்களை வழங்கத் தொடங்கினர்.
- சாதவாகன சாம்ராஜ்யத்தில் ராஜா, மஹாராஜா, சேனாபதி ஆகிய மூன்று நிலைகள் உள்ளன.

சாதவாகன் வம்சத்தின் போது பொருளாதாரம்

சாதவாகனப் பேரரசு விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வம்சத்தின் முதுகெலும்பாக **விவசாயம் இருந்தது.** சாதவாகனப் பேரரசின் முதன்மையான வருமான ஆதாரமாக விவசாயம் இருந்தது. இப்பகுதி வளமான பகுதியில் ஒரு பெரிய நாகரீகத்தை கண்டது, குறிப்பாக ஆற்று குளங்கள் போன்ற வளமான பகுதிக்கு அருகில் அல்லது விவசாயம் பரவலாக செய்யப்படுகிறது. எனவே, இது உள்நாட்டு நில வர்த்தகம் மற்றும் பிராந்தியத்திலிருந்து வருமானத்தை அதிகரித்தது. கைவினைத்திறனும் சாதவாகன பொருளாதாரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். பல தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அந்தக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பல கைவினைக் கலைப் படைப்புகளைக் கண்டறிந்துள்ளனர், இது வாழ்வாதாரத்திற்காக இத்தகைய கைவினைப்பொருட்களின் பெரிய உற்பத்தியைக் காட்டுகிறது.

- **இந்தியாவில் உள்ள வம்சங்கள்**
- **வேதங்களுக்கும் புராணங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு**

நகரமயமாக்கலுக்கும் மக்களுக்கு அவர்களின் கைவினைப் பணிகளுக்கு உதவி செய்வதற்கும் வளங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் பல இயற்கை வளங்கள் சுரண்டப்பட்டன

. இந்தியாவின் நாடுகடத்தலை அவர்கள் கட்டுப்படுத்துவதால், சாதவாகனரும் பல வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார், மேலும் அவர்களுக்கு பிரதிஷ்னா மற்றும் சாதவாகனா என்ற பெரிய துறைமுகங்கள் உள்ளன.

சாதவாஹனா நெல் நாற்று நடவு நிறைந்த பல பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் பல்வேறு பகுதிகளில் பருத்தி உற்பத்திக்கு பெயர் பெற்றது. சாதவாகன வம்சத்தினர் இப்பகுதியின் வடக்குப் பகுதியுடன் தொடர்பில் இருந்ததன் மூலம் நாணயங்கள், பர்ஸ்ட் பக்ஸ் மற்றும் மோதிர மணிகளைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டனர்.

சாதவாகன நாணயங்கள்

தென் பகுதியில் நாணயங்களைப் பயன்படுத்திய முதல் வம்சம் சாதவாகனர்கள். டெக்கான், மேற்கு இந்தியா மற்றும் மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகளில் இருந்து நாணயங்கள் தோண்டியெடுக்கப்படுகின்றன. இந்த நாணயங்கள் இறக்கும் குச்சிகளாக கருதப்படுகின்றன. வெள்ளி, தங்கம், செம்பு மற்றும் ஈயம் போன்ற பல்வேறு நாணயங்கள் பிராந்தியங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அனைத்து நாணயங்களும் இப்பகுதியில் வெளிப்படையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அவர்கள் பஞ்ச் குறியிடப்பட்ட நாணயங்களையும் பயன்படுத்தினர், மேலும் நாணயங்கள் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டன, அவற்றில் அரசரின் படங்கள் பொறிக்கப்பட்டன. சதுரம், செவ்வகம் போன்ற வடிவம், அளவு மற்றும் வடிவமைப்பில் சாதவாஹனா தனித்துவமான நாணயங்களைக் கொண்டுள்ளது.

சாதவாகனர்களின் மதம் மற்றும் மொழி

சாதவாகனர்கள் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் தங்களை பிராமணர்களாகக் கருதினர் மற்றும் பிற மதங்களிலும் மிகவும் பணிவாக இருந்தனர். ஆட்சியாளர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் வெவ்வேறு சாதிகளை மதிக்கிறார்கள், மற்றவர்கள் மீது தங்கள் மதத்தை ஆதிக்கம் செலுத்துவதில்லை. பிற மதத்தினருக்கு அவர்கள் அளித்த நன்கொடைகளில் மற்ற பிராந்தியங்கள் மீதான அவர்களின் கருணையும் அடக்கமும் காணப்படுகின்றன. தங்கள் மூத்த நிலையைத் தக்கவைக்க, அவர்கள் பிராமணர்கள், துறவிகள் மற்றும் பிற உயர்சாதி மதங்களுக்கு வளங்களையும் நிலங்களையும் வழங்கினர்.

சாதவாகன வம்சத்தின் போது வெளிநாட்டு வர்த்தகம்

சூப்பர், பிராக்ஸ் மற்றும் கல்யாண் ஆகியவை சாதவாகன வம்சத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட துறைமுகங்கள். இந்தத் துறைமுகங்கள் தங்கள் பிராந்தியத்தின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் மற்றும்

வணிகத்திற்கான நுழைவாயில்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பெரும்பாலான **இந்தியத் துறைமுகங்கள்** கடந்த காலத்தில் எகிப்து, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் ரோம் ஆகிய நாடுகளைச் சார்ந்திருந்தன.

இந்தியா உலகிற்கு ஜவுளி, பருத்தி மற்றும் மசாலா பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்கிறது. கூடுதலாக, இது மது, கண்ணாடிப் பொருட்கள் மற்றும் பிற இன்பங்கள் மற்றும் பிராந்தியத்தின் சந்தையை மேம்படுத்த தேவையான பல வளமான பொருட்களை போன்ற ஆடம்பர பொருட்களை இறக்குமதி செய்கிறது. பல்வேறு காரணங்களால் பிராந்தியங்களில் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் சாத்தியமாகும். இருப்பினும், அதிகரித்து வரும் அந்நியச் செலாவணிக்கு மிக முக்கியமான காரணம், மேம்படுத்தப்பட்ட சாலைகள் மற்றும் போக்குவரத்து வட மற்றும் தென்னிந்தியாவில் வர்த்தகத்தை அணுகக்கூடியதாக மாற்றியது.

சாதவாகன வம்சத்தின் போது கட்டிடக்கலை

ஸ்தூபி கட்டுவதில் வல்லவர்கள். அவர்கள் பிரபலமான மற்றும் நன்கு அறியப்பட்ட பல ஸ்தூபிகளை உருவாக்கியுள்ளனர். அவர்களின் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியை அமராவதியின் சிற்பம் போன்ற பல்வேறு வழிகளில் குறிப்பிடலாம், அங்கு அவர்கள் ஒரு புத்த ஸ்தூபியையும் கட்டியுள்ளனர். கோலி, அமராவதி, கௌசாலா போன்ற பகுதிகளில் ஒரு ஸ்தூபியையும் கட்டியுள்ளனர். ஆசிரம ஸ்தூபியில் பல செங்கற்கள் மற்றும் மரவேலைகள் கற்களால் மாற்றப்பட்டன. அமராவதி மற்றும் நாகார்ஜுன கொண்டா ஸ்தூபிகள் போன்ற பல பிரபலமான ஸ்தூபிகளை அவர்கள் கட்டியுள்ளனர். கர்பக்ரிஹா, பிரதக்ஷிண பாதம் மற்றும் மண்டபத்துடன் தொடர்புடைய கார்லே சைத்யா மூலம் சாதவாகன வம்சத்தின் சிறப்பைக் காணலாம்.

சாதவாகன சமூக அமைப்பு

சாதவாஹனா தக்காணத்தின் பழங்குடியாகக் கருதப்படுகிறார், மேலும் அவர்கள் தூய பிராமணர்கள் மற்றும் நான்கு மடங்கு வர்ண முறையைப் பின்பற்றுகிறார்கள். பல சுறுசுறுப்பான கைவினைஞர்கள் மற்றும் வணிகர்கள் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்; இருப்பினும், வர்த்தகம் மற்றும் வணிகம் செழித்தோங்கியது, சந்தையில் கைவினைஞர்கள் மற்றும் வணிகர்களின் நிலைகளின் முக்கியத்துவம் வணிகரின் அடையாளத்தை மிகவும் மதிப்புமிக்கதாக ஆக்கியது.

சாதவாகனர் பிற மதத்தவர்களிடமும், தங்கள் சாதிப் பெண்களிடமும் அன்பாக நடந்து கொண்டார். அரசர்களுக்கு பெரும்பாலும் தாயின் பெயராலேயே பெயர் சூட்டப்பட்டிருப்பதன் மூலம் சமூகத்தில் பெண்களே முதன்மையானவர்களாக மதிக்கப்படுவதைக் காட்டுகிறது.

சாதவாகனப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

இறுதியாக, புலமாவி IVக்குப் பிறகு வம்சத்தின் முடிவு வருகிறது. சாதவாகன வம்சம் ஐந்து வெவ்வேறு சிறிய பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிறகு சாதவாகன வம்சத்தில் கடைசியாக ஆட்சி செய்தவர். இது ராஜ்ஜியத்தின் இறுதி வீழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது. கிபி 225 வரை ஆட்சி செய்தார். கிழக்குப் பகுதியில் சாதவாகனருக்குப் பின் வந்த ஆட்சியாளராக இக்ஷ்வாகஸ் கருதப்படுகிறார். சிறந்த பகுதி வெறுப்பாளர்களால் அகற்றப்பட்டது, **பல்லவர்கள்** தென்கிழக்கு பகுதியைக் கைப்பற்றினர்.

சாதவாகனர்கள் நன்கு அறியப்பட்டவர்கள் மற்றும் தெற்கில் ஒரு வம்சத்தை நிறுவினர். சாதவாகனர்கள் தொடங்கிய நாணய முறையின் அம்சத்திற்கு சாதவாகன வம்சம் நன்கு கிடைக்கிறது. சாதவாஹன் வான்ஷ் உலகளவில் பல்வேறு வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்கு பங்களித்தார், இது கைவினை மற்றும் கலைப்படைப்புகளில் அதன் இருப்பை நினைவில் வைக்கிறது.

கு'ானப் பேரரசு

சீன வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கு'ானர்கள் யூ-சி இனத்தின் ஒரு பகுதியினர் என்று தெரிவிக்கின்றார். யூ-சி இனத்தவர் இன்றைய சீனாவின் எல்லையில் வசித்த நாடோடிக் கூட்டத்தினர். இரண்டாம் நூற்றண்டில் நடுப்பகுதியில், ஹீயிஸ்-நு என்னும் அண்டை நாட்டு காட்டுமிராண்டிக் கும்பலுடன் மோதினர். யூ-சி இனத்தின் மன்னர் அந்தப்போரில் ஹீயுள்-நுக்களால் தோற்க்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். அவரது மண்டையோட்டை குடிநீர் பாத்திரமாக ஹீயுன்-நுக்கள் உபயோகித்தனர். ஆனால் வெற்றி பெற்ற ஹீயுன்-நுக்களிடம் அடிபணிய மறுத்த யூ-சிக்கள் கொல்லப்பட்ட தங்கள் அரசரின் விதவை மனைவியின் தலைமையின் கீழ், புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி மேற்கு நோக்கி பயணிக்க முடிவு செய்தனர். இப்படி புலம் பெயர்ந்த மக்களின் எண்ணிக்கை ஆறு முதல் பத்து லட்சம் வரை என்று கணிக்கப்படுகிறது. இப்படி அவர்கள் செல்லும்போது இலி நதி மற்றும் அதன் உபநதிகளின் கரைகளை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருந்த வு-சுன் என்னும் சிறு கும்பலுடன் மோதினர். யூ-சி-க்களுக்கு இணையாகப் போரிட முடியாத வு-சுன்கள் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டதுடன் அவர்களின் அரசரும் கொல்லப்பட்டார். இந்த நேரத்தில் யூ-சி இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. திபெத்து எல்லையில் குடியேறிய யூ-சீக்கள் சிறிய யூ-சி என்று அழைக்கப்பட்டனர். மேற்கு நோக்கி அணிவகுத்த யூசீக்கள் பெரிய யூ-சி என அழைக்கப்பட்டனர்.

யூ-சிக்கள் அடுத்தது, வு-சானுக்கு மேற்கிலும் ஜக்ஸார்டஸுக்கு வடக்கிலும் இருந்த பிரதேசங்களை ஆக்ரமித்திருந்த சாகாக்களை சந்திக்க வேண்டிருந்தது. சகாக்கள் தங்களை பாதுகாக்க முயன்றனர். ஆனால் தோற்க்கடிக்கப்பட்டனர். தங்களது மேய்ச்சல் நிலங்களை

தங்களை வென்ற யூ-சிக்களுக்கு தர கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு சகாக்கள் புதிய வாழ்விடங்களைத் தேடி செல்ல வேண்டி இருந்ததால், அவர்கள் வடக்கு கணவாய்கள் வழியாக இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தனர்.

சுமார் 15 அல்லது 20 வருடங்களுக்கு யூ-சி தொந்தரவு இன்றி அவர்கள் ஆக்கிரமித்த பிராய்ந்தியத்தில் இருந்தனர். இருப்பினும் வூசுன்னால் வளர்க்கப்பட்ட யூ-சிக்கள் கொன்ற படைத்தலைவனின் மகனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். சாகர்களிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்ட நிலங்களிலிருந்து யூ-சிக்கள் துரத்தியடிக்கப்பட்டு தங்கள் பயணத்தை தொடர கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். யூ-சிக்களின் ஆதிக்கம் பாக்டீரியா மேலும் மற்றும் ஆக்ஸிஜன் தெற்கு வரையும் பரவி இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இருந்தன. சாகர்கள் தங்களை காப்பாற்றிய நிலங்குகளிலிருந்து அவர்கள் ஒகுசனின்
பள்ளத்தாக்கு ஆக்கிரமித்து அமைதியான குடிமக்களை கீழ்ப்படுத்தினர், காலப்போக்கில் யூ-சி அவர்களது நாடோடி பழக்க வழக்கங்களை இழந்து அங்கேயே குடியேறினர்.

ஃபாஹின் யூ-சிக்களைப் பற்றி பின்வரும் குறிப்பைத் தருகிறார். முற்காலத்தில் யூ-சிக்கள் ஹீங்-நுக்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். பின்னர் அவர்கள் தீயாவிற்கு சென்று ராஜ்ஜியத்தை சியூமி ீவாங்-மி, குய்சுவாங், சிட்டுன் மற்றும் குமி எனும் ஐந்து ீயே அல்லது யப்ஹவுஸ் ஆகப்பிரித்தனர். அதற்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு குயி கிவை'வங் என்ற ஹை பஹா அல்லது யப்கோ(யவுகா) அல்லது குய'ஃவாஸ்(கு'ான்) மேலும் நான்கு ஹில்ஹோக்களை தாக்கி அழித்து தன்னை அரசராகவோ அல்லது பிரபுவாகவோ ஆக்கி கொண்டார். அவர் நகத்ஸி(அர்ஸாகிட் அல்லது பார்த்யா) பிரதேசத்தை தாக்கி கைப்பற்ற பொடா மற்றும் கி-பின்னைத் தோக்கடித்து இந்த ராஜ்யங்களின் முழுமையான அரசராக ஆனார். கியூட்ரிக்கு-கியோ தனது என்பது வயதில் இறந்தார். அவரது மகன் யான்கொ டேன் அவருக்குப் பிறகு அரசரானார். இதையொட்டி அவர் டைன்-சோள (இந்தியா, ஒரு பெரிய ஆற்றின் கரையில் பிளசிராதாஸ் குறிப்பிட்ட தக்சிலா அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். இந்த சமயத்தின் யு-சி மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக ஆனது. மற்ற எல்லா நாடுகளும் குசான் அவர்களின் அரசருக்கு பின் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் ஹான் பழைய பெயரை தக்கவைத்து கொண்டு யூ-சி என்று அவர்களை அழைத்தார்.

முதலாம் காட்பிஸஸ்

கு'ானர்களின் தலைவராக அப்போது காட்பிஸல் இருந்தார். அவர் வாங் மன்னன் எனும் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் பார்டியா, காபூல் மற்றும் கஃபிஸ்தான் ராஜ்யத்தை படையெடுத்து கைப்பற்றினார். 80 வயதில் குஜலா காஃபிஸ் இறந்தார். சமகால ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், அவர் தனது ஆட்சியின் இறுதியில் பௌத்தத்தை தழுவினார் என்றும் நம்பப்படுகிறது. அகஸ்டஸ் (கி.மு.27–கி.பி.14) நாணயங்களிலிருந்து நேரடியாக பின்பற்றப்பட்ட பல நாணயங்களையும் அவர் தாக்கல் செய்தார். டைபிரியோஸ் காஃபிஸ், எண்பது வயதுக்கு மேல் இறந்தார் (கி.பி.1555).

விமா காட்பிஸஸ் அல்லது **முதலாம்** காட்பிஸஸ் **முதலாம்** காட்பிஸஸ் (கி.மு.78120) வட இந்தியாவின் ஒரு பரந்த பகுதியில் தனது ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்தி, இராணுவத் தளபதிகள் உதவியுடன் இந்திய மாகாணங்களை ஆட்சி செய்தார். சீனாவுடனும் ரோம சாம்ராஜ்யத்துடனும் அவர் வர்த்தகம் செய்தார். ராஜாவின் வாழ்க்கைப் பிரதிநிதித்துவம் பொறிக்கப்பட்ட தங்கத்தையும் வெள்ளி நாணயங்களையும் அவர் வெளியிட்டார். இந்த நாணயங்களில் இருந்து அவர் சிவன் வழிபடுபவர் என்று தோன்றுகிறது.

முதலாம் கனி'கர்

ஒரு சுருக்கமான இடைவெளிக்குப் பிறகு, விர்னாவிற்குப் பிறகு கனி'கர் ஆட்சியமைத்தார். அவருக்கு இரு முந்தைய அரசர்களுடன் இருந்த உறவு நிச்சயமற்றது. கு'ான சாம்ராஜ்யம் அவருக்கு கீழ் வளம் பெற்றது. அவரது பதவியேற்கும் தேதி முடிவுறா விவாதத்துக்கு உட்பட்டது என்றாலும் கி.பி.78 சாத்தியமான ஆண்டாக உள்ளது. இந்த ஆண்டு சாகா சகாப்தம் என அறியப்படும் ஒரு சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தை குறிக்கிறது. கனி'கரின் கீழ் கு'ான சாம்ராஜ்யம் தனது அதிகாரத்தின் உயரத்தை அடைந்து அதன் நாளில் உலகில் வல்லமை படைத்ததாகத் திகழ்கிறது. அவர் ஒரு திறமையான நிர்வாகியாக இருந்தார். அவர் தனது வாழ்நாளில் தனது பரந்த பேரரசை அப்படியே வைத்திருந்தார். அவர் தலைநகரான புரு'புரா (பெ'ாவர்) பிரதேசங்களை அவர் ஆட்சி செய்தார், அவருடைய கி'த்திராக்கள் (கவர்னர்கள்) அவரது நேரடி இயக்குநர்கள். இந்த மாகாண ஆளுநர்கள் தங்கள் பிராந்தியங்களுடனான பரந்த அதிகாரங்களை அனுபவித்தனர். ஆனாலும் பேரரசருக்கு எதிராக எந்தவொரு கிளர்ச்சிக்கும் எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

கு'ானா வம்சாவளியில் இருந்து மிகுந்த உற்சாகமளிக்கும் நபராக கனி'கர் இருந்தார். ஒரு பெரிய வெற்றியாளர் மற்றும் பௌத்த மதத்தின் புரவலர். அவர் சந்திரகுப்த மவுரியின் இராணுவ திறன்களையும், அசோகரின் சமய ஆர்வத்தையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தார். இருப்பினும், சிம்மாசனத்தில் இணைந்த தேதி பற்றிய அறிஞர்களிடையே எந்தவிதமான ஒருமித்த கருத்தும் இல்லை என்றாலும், அவர்களில் பெரும்பாலோர் கனி'கர் கி.பி.78 ல் துவங்கிய சகா சகாப்தத்தின் நிறுவனர் என்றும் அதே ஆண்டில் சிம்மாசனத்தில் ஏறினார் என்றும் தெரிகிறது.

முதலாம் கனி'கரின் பொதுப் பணிகள்

அசோகாவைப் போலவே, கனி'கரும் ஸ்தூபிகளையும் மற்றும் நகரங்களையும கட்டினார். அவர் தலைநகரில் ஒரு மடாலயம் மற்றும் ஒரு பெரிய மர கோபுரத்தை அமைத்தார். அதில் அவர் புத்தரின் சில நினைவுச்சின்னங்களை வைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் ஒரு முக்கிய சிறப்பம்சம் தலை காணாமல்போன கனி'கரின் சிலை. பெ'ாவரில் உள்ள 'ா-ஜீ-கி த்தரை தவிர, அவரது முக்கியமான கட்டிடங்கள் மற்றும் கலை படைப்புகள் பெ'ாவர் மதுரா, கனி'கபுரா மற்றும் தக்'சீலாவில் காணப்படுகின்றன. மதுரா கர்'காவின்

காலத்தில் ஒரு முக்கிய மையமாக ஆனது. கனி'கர் தனது நகரத்தை மடாலயங்கள், சிலைகள், சிற்பங்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரித்தார்.

முதலாம் கனி'கரின் மதம்

கனி'கரின் மதம் குறித்த கேள்வி சர்ச்சைக்குரியது. பௌத்த மதத்தை பரப்புவதில் அவர் உதவினார். பல பழைய மடாலயங்கள் பழுதுபார்க்கப்பட்டன. பல புதியவைகளும் கட்டப்பட்டன. நான்காம் பௌத்த கவுன்சிலுக்கு கனி'கர் அறிஞர்களை அழைத்தார். இதில் ஐந்நூறு துறவிகள் கலந்துகொண்டனர். உண்மை என்னவென்றால், பௌத்த மதத்திற்கு மாற்றப்படுவதற்கு முன்பு,அவர் பல கடவுள்களை நம்பினார், இது அவருடைய முந்தைய நாணயங்களில் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தது. இருப்பினும், அவர் இறுதியாக பௌத்தத்தை தழுவி அதை அரச மதமாக உயர்த்தினார். ஒரு ஆட்சியாளராக கனி'கரின் மதிப்பீடு கனி'கர் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய மன்னர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அவர் ஒரு சிறந்த போர்வீரர், ஒரு திறமையான பேரரசர் மற்றும் கலை மற்றும் கற்றலில் ஒரு சிறந்த புரவாலராக இருந்தார். அத்தகைய பரந்த சாம்ராஜ்ஜியத்தை இந்திய மன்னர்கள் யாரும் செய்யவில்லை. அவர் மட்டுமே இந்தோனேசிய ஆசிய அரசராக இருந்தார், அதன் பிராந்தியங்கள் பமீரிகளுக்கு அப்பால் நீண்டன. இந்திய வரலாற்றில் கனி'கர் ஒரு தனித்துவமான இடத்தை ஆக்கிரமித்தார். அவர் ஒரு பெரிய வெற்றியாளர் மட்டுமல்ல, ஒரு பெரிய நிர்வாகியாகவும் இருந்தார்.

கு'ானர் சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சி

கனி'கரின் காலத்தில் வலிமையான கு'ானா சாம்ராஜ்யம் அதன் உச்சநிலையை அடைந்தது. அவருக்கு கீழ் கு'ானியர்களைக்கண்டு இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் மத்திய ஆசியாவிலும் பயந்தனர். இருப்பினும், அவரது வாரிசுகள் அவரது சாதனையை தக்கவைக்கத் தவறிவிட்டனர். வாரிசான வாசி'கா, மதுரா மற்றும் அதன் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் மட்டுமே ஆட்சி செய்ததாக கூறப்படுகிறது. ஒருவேளை, அவர் சஞ்சி பிராந்தியத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கக்கூடும். அவருடைய ஆட்சி காலத்தில் கு'ான அதிகாரத்தின் சரிவிற்கு எந்தவொரு காரணமும் இல்லை, ஆனால் சரிவு என்பது ஒரு தற்காலிகமான ஒன்று என்று அறியப்படுகிறது. கனி'கற்குப் பிறகு ஹுவி'கா பதவியேற்றார். மேலும் அவரது நீண்ட மற்றும் வளமான ஆட்சியின் போது கு'ானாக்களின் அதிர்'டத்தை மீட்டதாக கூறப்படுகிறது. குறிப்புகளைக் காட்டும் கல்வெட்டுகள் மதுரா பிராந்தியத்தில் மட்டுமல்லாமல் வடமேற்கு எல்லைப்புற இந்தியாவிலும் கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானிலும் காணப்பட்டன. காபூலின் மேற்குப்பகுதியில் சுமார் முப்பது மைல் தூரத்தில் உள்ள இந்த பகுதி ஹுவி'கா பேரரசில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது என்று வாதிடுகிறார். அவர் மஹாராஜாதிராஜா ஹுவிஸ்கா என விவரிக்கப்படுகிறார். கின்காக்கா ஹுவி'காவின் சமகாலத்திய சமயத்தில் ஆட்சி புரிந்தார்.

முதலாம் வாசுதேவாவா ஹுவ்'காவைத் தொடர்ந்து பதவியேற்றார். அவரது பேரரசின் சரியான வரம்புகளுக்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்றாலும், அவரது ஆட்சி நவீன உத்தரப் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதிக்கு அப்பால் தொடரவில்லை என்று கருதப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட

அனைத்து பிராமி கல்வெட்டுகளுமமதுராவிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவின் ஏகாதிபத்திய கு'ானியர்கள் இந்தியாவின் வட மற்றும் வடமேற்குப் பகுதிகள் மீது தங்கள் கட்டுப்பாட்டை இழந்துவிட்டதாக தோன்றுகிறது. உள்ளூர் தலைவர்கள் மத்திய சக்தியின் பலவீனத்தை சாதகமாக பயன்படுத்தி சுதந்திரம் அறிவித்தனர் என்று தெரிகிறது.

வாசுதேவரின் கடைசி காலம்

அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு விரைவில் வலிமையான கு'ானர் சாம்ராஜ்ஜியம் கலைந்துவிட்டது. வாசுதேவரின் வாரிசுகளின் ஒரு ஒழுங்கான கணக்கை கொடுக்க நடைமுறையில் சாத்தியமற்றது. நாணயங்கள் மட்டுமே நமது ஒரே ஆதாரமாக இருக்கின்றன. அவை நமக்கு எந்த தகவலையும் தரவில்லை. எவ்வாறாயினும், வாசுதேவருக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த கனி'கர் கி.மு 210 ல் இருந்து 230 வரை ஆட்சி செய்ததாக நம்பப்படுகிறது. கு'ானா சாம்ராஜ்யத்தின் இறுதி முறிவு வாசுதேவரின் ஆட்சியின் போது நடந்தது போல் தெரிகிறது. இந்தியாவின் உள்துறை பிராந்தியங்களில் பெரும்பாலானவை உள்ளூர்த் தலைவர்களிடம் இழந்தனர். அவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் நாகஸ், யாதீயஸ், மாலாவஸ் மற்றும் குனிந்தாஸ். கல்வெட்டுகளின் சான்றுகள் சந்திரகுப்தா ஆட்சிக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கும்
மேலாக நாகர்கள் முக்கியத்துவம் அடைந்ததாக நமக்கு சொல்கிறது.

ஆரம்பகால நாகர்கள் கு'ான சாம்ராஜ்யத்தில் சேர்க்கப்பட்ட பத்மாவதி மற்றும் மதுரா மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். குந்தாஸ் ஆட்சிக்கு வந்தபோது ஏழு மன்னர்கள் ஏற்கனவே பத்மாவதியிலும், ஒன்பது மன்னர்களாலும் ஆட்சி புரிந்ததாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. கு'ானாவின் இழப்பில் இவை அனைத்தும் நாகஸ் மூலம் செய்யப்பட்டு, கு'ானா சாம்ராஜ்ஜியம் காணாமல் போனதை விளக்குகிறது. கு'ான சாம்ராஜ்யத்தின் அழிவில் யமுஜியாஸ் என்ற ஒரு தாராளவாத பழங்குடியினரும் முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தனர். பட்வால்பூர் எல்லைகள் வரை, சட்லஜ் கரையின் பகுதிகளில், ஒரு நூற்றாண்டிற்கும் மேலாக அவர்கள் ஆட்சி செய்தனர்.

செப்பு நாணயங்கள் கு'ானர்களின் நாணயங்கள் போன்றவை. கு'ானியர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டபின் யாதுதாஸ் இந்த நாணயங்களைச் செய்ததாக தோன்றுகிறது. கு'ானர்களின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக வெற்றிகரமாக கிளர்ந்தெழுந்த பின்னர் மாலவாஸ் மற்றும் குனிந்தாஸ் சுதந்திரமடைந்தனர். குசானியர்கள் முன்னர் இருந்த பிரதேசங்களை அவர்கள் பிரித்துக்கொண்டனர். மலாவாக்கள் ராஜபுதானாவில் உள்ள மாலவாவத் தங்கள் தலைநகராக அறிவிதத் போது, யமுனாவுகக் இடையிலான நிலத்**தை** ஆககிரமிதத்ார். கு'ான சாம்ராஜ்ஜியத்தின் வீழ்ச்சியின் மற்றொரு காரணம் ஈரானில் சாஸானியன் சாட்ராப்ஸ் மற்றும் சதாவஹானா அதிகாரத்தின் எழுச்சி ஆகும்.

சாஸானிய சாம்ராஜ்ஜியத்தை **முதலாம்** அர்தேசிர் நிறுவியதோடு (கி.பி225 - 26) ஆரம்பத்தில் இருந்து அதன் ஆட்சியாளர்கள் கிழக்கு நோக்கி தங்கள் கவனத்தை திருப்பினர்.

அர்தேசர்ஜ கோராசானுக்கு வந்தார். கு'னா 'ா அல்லது ஆட்சியாளர் தனது ஆளுநரை ஒப்புக் கொள்ளுமாறு ஆர்.டிே'ரைக்கு அனுப்பினார். படிப்படியாக, சாசியன் சக்தி சீசீஸ்தானுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில், மேற்கு மற்றும் மத்திய இந்தியா மற்றும் வடமேற்குப் பகுதிகள் மற்றும் இந்தியாவின் எல்லைப்பகுதிகளின் பரப்பளவை பரப்பியது. மேற்கு மற்றும் மத்திய இந்தியாவிற்கான சாஸ்ஸானின் விரிவாக்கம் மேற்கு சாட்ராப்ஸ் மற்றும் சதாவஹானாக்களின் தோல்வியில் செய்யப்பட்டது. பாக்டிரியா மட்டுமல்லாமல், வடமேற்கு இந்தியா முழுவதிலும் சாஸானிய பேரரசின் கிழக்குப் பிரிவில் முக்கிய மாகாணங்களாக மாறியது. வடக்கு மற்றும் மேற்கு பகுதிகளில் உள்ள கு'னர்களின் வீழ்ச்சியின் வலிமைக்கு சாஸ ானியர்கள் அதிகரித்து வரும் சக்தி ஒரு கடுமையான அடியை கையாண்டது என்பது தெளிவாகும். காலப்போக்கில், இந்தியாவின் எல்லையில் உள்ள கு'னியர்கள் மற்றும் பஞ்சாபில் மற்ற பழங்குடியினருடன் ஒன்றிணைந்தனர்.

அவர்கள் சமுத்திர குப்தாவின் காலத்திற்கும், பிந்தையவர்கள் அவர்களைக் கீழ்ப்படுத்துவதற்கும் அவர்களது சரிபார்க்கப்பட்ட வாழ்வைத் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் அலகாபாத் தூண் கல்வெட்டில் தெய்வபுத்ரா 'ஹஹி என விவரிக்கப்படுகின்றனர்.

கு'னர்களின் நிர்வாகம்

கு'னர்களின் நாணயங்களும் கல்வெட்டுகளும் ஒரு விமர்சன ஆய்வுக்கு, நாம் கு'னர்களின் கீழ் இருந்த இந்தியாவை அறிந்துகொள்ள உதவுகிறது. கு'னர்களின் நிர்வாக அமைப்புகள் வெளிநாட்டு கூறுகள் மற்றும் இந்திய கூறுகளின் கலவை என்று நாம் காண்கிறோம். முக்கிய வெளிநாட்டு உறுப்பு அரசு சத்ராப்களால் இருந்தது. பிந்தையவர்கள் மாகாணங்களின் வைஸ்ராய்கள் அல்லது ஆளுநர்களாக இருந்தனர். வெளிநாட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்த சில அதிகாரிகள் இருந்தனர். இராணுவ தளபதிகள் ஸ்ட்ராடிஜோஸ் என்றும், மாவட்ட நீதிபதிகள் மெரிடாக் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இந்திய வம்சாவளி அதிகாரிகள் அமத்யா மற்றும் மஹாசேனாபதிக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வெளிநாட்டுப் பெயர்களைக் கொண்ட அதிகாரிகள் வடகிழக்கிலும் இந்தியப் பெயர்கள் கொண்ட அதிகாரிகள், உட்புறங்களிலும் இருந்தனர். மன்னராட்சியே பிரதான ஆட்சி அமைப்பாக இருந்தாலும், குடியரசுகள் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. கு'னர் ஆட்சியாளர்கள். மஹி'வரா, தேவபுத்திரா கைசர் மற்றும் 'ஹஹி-சஹனு'பி போன்ற பட்டங்கள் வைத்துக்கொண்னடர். மூதாதையர் அரசர்களை வணங்குவதற்கான ஒரு போக்கு இருந்தது. ஹுவி'காவின் மதுரா கல்வெட்டு கன்னிகாவின் தாத்தா சிலை நிறுவப்பட்ட ஒரு தேவகுலா அல்லது ஆலயத்தைக் குறிக்கிறது. கு'னா காலத்தின்போது அதே சமயத்தில் இரண்டு மன்னர்களின் ஒரு விசித்திரமான அமைப்பு நிலவியது. கனி'கர் இரண்டாம் மற்றும் ஹுவி'கா கூட்டாக ஆட்சி புரிந்ததாக அறியப்படுகிறது. இந்த அமைப்பு, இந்திய-கிரேக்கர்களிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறியப்படுகிறது.

கு'ான மன்னர்கள் தடையற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பௌத்த இலக்கியத்தில் அரசருக்கு உதவுவதற்கு ஆலோசனைக் குழு ஒன்று இருப்பினும், கு'ானா காலங்களில் இதுபோன்ற ஒரு குழுவானது இருந்ததை உறுதிப்படுத்துவது சரியானது அல்ல. இந்தியாவில் சாத்ராக்கள் மகாத்மாபாதாஸ் மற்றும் சக்ரதப்பாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களில் சிலர் ராஜகன் மகாதேந்திராபாஸை குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாணயங்களை வழங்குவதற்கு இந்த அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் உண்டு. சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் விட்ராபராக்கள் கடவுளுக்குமமனிதர்களுக்கும் உரித்தான அரசாட்சி, விதிகள் மற்றும் அதிகாரத்தையும்
கொண்டிருந்தாகக் கூறப்படுகிறது. ரிக் வேதத்தின் ஆட்சியில் இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. கு'ான்களுக்கு முன்பும், கபீசா மற்றும் அபிரோ ப்ரஸ்தா மற்றும் மதுராவின் க்'த்திராக்கள் இருந்தன. கு'ானர் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் முன்னோர்களின் முறையை பின்பற்றி வந்தனர். மேற்கு "பாஸ்த்திலிருந்து வேறுபட்ட நிலைப்பாட்டை கன்னியாகாஸ் ஸ்க்ராபராஸ் அனுபவித்தார்.

குந்தன நிர்வாக இயந்திரங்களில் தந்தநாயக்க மற்றும் மஹா தந்தநாயக்க ஆகியோருக்கிடயான ஒரு இணைப்பு உருவானது. இந்த சொற்கள் கு'ானா பதிவேடுகளில் முதல் முறையாக காணப்படுகின்றன. மன்னரால் நியமிக்கப்பட்ட தந்தநாயக்கார்கள் போரிடும் தலைவர்கள் அவர்கள் அரசருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, சிவில் மற்றும் இராணுவ சேவையை வழங்க வேண்டியிருந்தது. சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கை பராமரிப்பதற்காக சிவில் உதவி தனிப்பட்ட சேவை வடிவில் இருந்தது. இந்த முறையை அறிமுகப்படுத்திய முதல், பின்னர் குப்தர் தொடர்ந்து வந்தார். அனைத்து தக்'த்திரங்கள், மகாக்சத்திராக்கள் மற்றும் மஹாதந்திரநாயகம் ஆகியவற்றின் பெயர்கள் மற்றும் உயர் மட்டத்தில் இந்திய அதிகாரியின் இல்லாதது பற்றி விளக்குகிறது.

கிராம்காக்களுக்கும் பேப்பராசாளுக்கும் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. கிராமிகா என்பது கிராமத் தலைவரைக் குறிக்கவும், பத்ரபாலா என்பது உள்ளூர் தலைவரைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அப்சாவிலிருந்து மதுராவுக்கு மக்கள் வந்ததற்கான குறிப்புகள் இருப்பதால் கு'ானா நிர்வாகம் பாதுகாப்பை உறுதி செய்திருக்க வேண்டும் என்று சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். நாட்டின் முன்னேற்றம் மற்றும் செழிப்பு ஆகியவற்றிற்கு தவிய பொது மக்களின் பாதுகாப்புக்கு நிர்வாகம் பொறுப்பாக இருந்தது. இது பொது மக்களின் வாழ்க்கையிலும், அரசாங்கத்தின் ஆட்சியாளர்களால் தொடங்கப்பட்ட பல பெரிய நலத் திட்டங்களிலிருந்தும் வெளிப்படையாக இருந்தது.

கனி'கரின் போர்களும் மற்றும் வெற்றிகளும் கனி'கர் ஒரு தீரமான போர்வீரன் மற்றும் ஒரு பெரிய வெற்றியாளர். அவர் ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் செல்வாக்கு அதிகரிக்கும் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டார். இந்த வி'யத்தில் அவள் அக்பருக்கும் சதுருகுப்திக்கும் ஒப்பிடலாம். இந்தியாவிலும், வெளிநாடுகளிலும் பல மாநிலங்களை அவர் வெற்றி கொண்டார்.

ஆப்கானிஸ்தான், பாட்ரியா, பார்டியா, சிந்து மற்றும் பஞ்சாப் ஆகிய பகுதிகளை வென்று அவருடைய பேரரசில் இணைத்தார்.

அவர் பின்வரும் போர்களால் தனது பேரரசை விரிவாக்கினார்.

கா‘மீர்

கனி‘கர் முதலில் கா‘மீரை வென்று அங்கே பல நினைவுச் சின்னங்களைக் கட்டினார் கனிஸ்பூரா நகரத்தின் அடித்தளத்தையும் அவர் அமைத்தார். அவருக்கு கா‘மீர் பள்ளத்தாக்கு மிகவும் பிடித்தது. ஜஹாங்கிரைப் போல பள்ளத்தாக்கின் இயற்கை காட்சிகள் மேல் அவருக்கு ஒரு பெரிய ஈர்ப்பு இருந்தது. அவர் இறந்த பிறகு அவர் கா‘மீரில் புதைக்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார். கா‘மீர் கீழ் இருந்ததாகவும், அங்கு கோடைக் காலத்தை செலவிட்டதாகவுமராஜ்தரங்கினியின் எழுத்தாளர் கஹான் எழுதியுள்ளார். கா‘மீரில்தான், நான்காம் பௌத்த கவுன்சிலை கூட்டினார்.

முகதா

இரண்டாவதாக, மகதாவின் மேல் படையெடுத்து, அதை கைப்பற்றினார் கனி‘கர். வெற்றிபெற்ற பிறகு, மகத மன்னரிடம் யுத்தத்திற்கு இழப்பீடு கோரினார். மகத ஆட்சியாளர் அ‘வோகோ‘ எனும் பெரிய அறிஞரை கனி‘கருக்கு இழப்பீடாக வழங்கினார். கனி‘கர் மற்றும் மஹாயான பௌத்த மதம் கனி‘கர் ஒரு பெரிய போர்வீரரும் வெற்றி வீரரும் ஆவார். இது பற்றி இரு வேறு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் அவர் ஒரு பெரிய பக்தர் மற்றும் பௌத்த மதத்தின் புரவலர் ஆவார். இன்று, அவரது புகழ் ஒரு பௌத்தராக இருப்பதால்தான். அ‘ோகாவைப் போலவே, அவரும், நாட்டிற்கு உள்ளேயும், வெளியிலும் புத்தமதத்தை

பரப்புவதற்கான பணியை எடுத்துக்கொண்டார். இந்த சமயத்தில் பௌத்த சமய தத்துவத்தில் இரண்டு பிரிவுகளும் எழுந்தன.

- புத்தர் எளிய புத்தியை தக்கவைத்துக் கொள்ள விரும்பிய ஹினயனர்கள்,
- புத்தர் சிலை வழிபாடு மற்றும் அவரை தனிப்பட்ட பக்திபோதிக்க விரும்பிய மஹாயன்ர்கள்

கனி‘கர் புத்தர் நினைவுச்சின்னங்களில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கோபுரம் கட்டினார். ஹின்யானா பிரிவின் ஆதரவாளர்களால் அங்கீகரிக்கப்படாத நான்காவது பௌத்த சபை, கா‘மீரில் அல்லது காந்தாரா அல்லது ஜலந்தராவில் பிரபல எழுத்தாளர் வசுமித்திராவின் காலத்தில் நடைபெற்றது. பெ‘ாவரில் நடந்த அகழ்வில் ஸ்தூபத்தின் ஒரு திட்டத்தை வரைவு,விஹாராவின் இருப்பிடம், கல்லில் உள்ள உருவங்கள் மற்றும் பிரபலமான கனி‘கர் புராணங்களின் சில உதாரணங்கள் ஆகியவை கண்டறியப்பட்டுள்ளன. களிவுகளுடன் அ‘வாகோ‘ா, வாசுமுத்ரா, பர்‘வவா, சங்கஹக்‘ா, தரமாத்ரதா மற்றும் மெட்ரிக்ஹெட்டா போன்ற பல பௌத்த இறையியலாளர்கள் தொடர்பிலிருந்தனர். ஆனால் கன்னிகாவின் பௌத்த மதத்திற்கு ஆதரவாக இருப்பது அரசியல் அடிப்படையில் தான். புராணங்களின்படி, பௌத்த

மதத்தை மாற்றியமைப்பதில் ஆழ்ந்த அனுபவம் இருப்பதாகக் கூறுவதற்கு சிறிய சான்றுகள் உள்ளன. புத்த சின்னங்கள் அவரது நாணயங்களில் தோன்றும் ஆனால் அவை மிக மற்ற வகைகளோடு ஒப்பிடப்படுபோது குறைவானவையாக இருக்கின்றன.

கட்டிட செயல்பாடுகள்:

கனி'கர் ஒரு பெரிய கட்டிட அமைப்பாளர். அவர் பல நகரங்களையும் அழகான கட்டிடங்களையும் கட்டினார். அவர் தனது தலைநகரான புருஃபூரில் 600 அடி உயரமான கோபுரத்தைக் கட்டினார். பதினான்கு மாடிகளைக் கொண்ட அதன் மேல் பகுதி இரும்பால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைச்சுற்றிலும் பல புத்தர் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கா'மீரை வெற்றிகொண்ட பிறகு ஸ்ரீநகருக்கு அருகில் கன்னியாகுபுரா நகரத்தை அவர் கட்டினார். இது இன்றும் ஒரு பெரிய கிராமமாக உள்ளது. மதுராவில் பல ஸ்தூபிகள், மடாலயங்கள் மற்றும் கோவில்களையும் அவர் கட்டினார்.கனி'கரின் கலை முயற்சியின் காரணமாக, காந்தாரா பள்ளி புகழ் பெற்றது. கட்டீஸ்கா கட்டிடக்கலை கலை, மற்றும் சிற்பக்கலை ஆகியவற்றை ஆதரித்த ஒரு பெரும் கலைப்புரவலராக இருந்தார்.

கற்றலின் ஒரு பாதுகாவலர்

கனி'கர் அறிவின் காதலன் ஆவார். புல அறிஞர்களை அவர் ஆதரித்தார். பௌத்த அறிஞர் அஸ்வவாக்சா ஒரு பெரிய கவிஞர், நாடக எழுத்தாளர் மற்றும் இசைக்கலைஞராக இருந்தார். நாகார்ஜுனா மற்றும் வாசுமித்ரா ஆகியோர் கனி'கரின் காலத்தில் பௌத்த தத்துவவாதிகளாக இருந்தனர். கனி'கர் இரண்டாவது அசோகர் என அழைக்கப்படுவதற்கான காரணங்கள் அசோகர் மற்றும் கனி'கர் இடையே உள்ள ஒற்றுமைகள்:

கனி'கர் தனது குணங்களிலும், ஆளுமையிலும் அசோகரைப் போலவே இருந்தார். அசோகரைப் போல, கனி'கர், அரசணையில் அமர்ந்த பிறகு புத்தமதத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அ'ோகாவைப் போலவே அவர் பௌத்த மதத்தை பரந்த பேரரசி பரப்புரையால் பரப்பியது மட்டுமல்லாமல் சில வெளிதேசங்களுக்கும் மத போதகர்களை அனுப்பினார். அ'ோகாவைப் போல, கனி'கரும் தனது மக்களின் நலன்களை விரும்பினார், மேலும் அவர் அது தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். அ'ோகாவைப் போல, கனி'கர் இலக்கியம், கலை மற்றும் பல துறை அறிஞர்களுக்கு ஆதரவளித்தார்.

அ'ோகாவைப் போல, கனி'கரும் அவர் சிம்மாசனத்திற்கு வருவதற்கு முன் இரத்தத் தாகம் கொண்டிருந்தார். அ'ோகாவைப் போல அவர் போரினால் ஏற்பட்ட இரத்தக்களரி மற்றும் துன்பத்தால் பாதிக்கப்பட்டார். அசோகர் பாடலிபுத்திரத்தில் மூன்றாவது பௌத்த சபையைக் கூட்டியதைப்போல, கனி'கர் கா'மீரில் நான்காவது பௌத்த சபையைக் கூட்டினார் .அ'ோகாவைப் போல, கனி'கரும் மாநாடுகள், ஸ்தூபிகள் மற்றும் விஹாரஸ்களைக் கட்டினார். கனி'கர் மற்றும் அசோகர் இடையே வேறுபாடுகள் கனி'கர் புத்தரின் படங்கள் மற்றும் சிலைகள் மூலமாக புத்தரின் போதனைகளைப் பரப்பினார். அதே சமயம், அசோகர் தூண்களை நிறுவி, அவற்றில் புத்தரின் முக்கிய போதனைகளைப் பொறித்தார். கனி'கர் மஹாயானா பிரிவைச் சேர்ந்தவர்ளு

அசோகர் ஹினயானா பிரிவைச் சேர்ந்தவர். பௌத்த மதத்திற்கு மாறிய பின்பும் கனி'கர் அண்டை நாடுகளின் மேல் போர் தொடுத்தார்ளூ ஆனால் அசோகர் மதம் மாறிய பிறகு போர்களைத் தவிர்த்து அகிம்சையைத் தழுவினார்.

கனி'கரின் வெற்றியாளர்கள் மற்றும் கு'ான் பேரரசின் வீழ்ச்சி கி.மு.78-ஆம் வருடம் துவங்கி கனி'கரின் ஆட்சி கி.மு.101-ஆம் ஆண்டு முடிவுக்கு வந்தது. அவர் வசு'காவால் வெற்றி பெற்றார். அவர் ஹுவி'காவுடன் கூட்டாக ஆட்சி புரிந்தார். அவரது தலைநகரான மதுராவின் ஆட்சியில் இருந்த போதிலும், அவருடைய ஆட்சி ஆப்கானிஸ்தானுக்கு வடமேற்கில் நீட்டியது.

இந்தியாவின் கடைசி பெரிய மன்னர் வாசுதேவ ஆவார. அவரது ஆட்சியின் காலப்பகுதியினாலேயே, குீயர்கள் அவர்களது ராஜ்யத்தின் வடமேற்கு பகுதியிலுள்ள தங்கள் ஆதிக்கத்தை இழந்திருக்கலாம். கு' ான் சாம்ராஜ்யம் சுமார் 220 வரை நீடித்தது. ஆந்திராவில் சதாவஹானஸ் இராச்சியம் காணாமல் போன அதே நேரம் இது முடிவடைந்தது. இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் செயல்படும் பல்வேறு அரசியல் காரணிகளின் விளைவாக இது பிரதேச மற்றும் செல்வாக்கின் இழப்புக்கு இடமளித்தது.

குப்தர் பேரரசு

குப்தர் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த இந்தப்பகுதி, பண்டைய இந்திய வரலாற்றில் பொற்காலத்தை மதிப்பீடு செய்கிறது. பண்டைய இந்தியாவின் “பொற்காலம்” என்ற பிரபலமான குப்தர் ராஜ வம்சம், இந்தியாவின் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. குப்த வம்சத்து அரசர்கள், மௌரியர் காலத்தில் இருந்த அரசியல் பிரிவை மறுபடியும் நிறுவினர், மேலும் வட இந்தியாவின் பெரிய பகுதியை ஆட்சி செய்தனர். குப்தர் காலம், கலை மற்றும் இலக்கியத்தில் முன்னுதாரணமான ஒரு காலமாக விளங்கியது. இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் இந்திய தேசியவாதம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதில் குப்தர் வம்ச பேரரசர்களின் வரலாறு பெருமைக்குரியது. குப்தர் சாம்ராஜ்ஜியத்தின் எழுச்சி, **முதலாம்** சந்திரகுப்தர் சமுத்திரகுப்தர், **இரண்டாம்** சந்திரகுப்தர் விக்ரமாதித்யர், ஸ்கந்தகுப்தர் ஆகியோரின் ஆட்சி, குப்தர் சாம்ராஜ்ஜியத்தின் வீழ்ச்சி, மற்றும் குப்தர் காலத்தில் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பற்றி நீங்கள் இப்பகுதியில் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

குப்தர்கள் அரசியல் அரங்கின் மையத்திற்கு வந்தது கடவுளின் விருப்பத்தினாலேயே என்று கூறலாம். அவர்கள் கு'ானர்களை எதிர்க்க சக்தி இல்லை. அவர்கள் சரிவின் விளைவாக குப்தர்கள் எழவில்லை. அவர்களின் சமகாலத்தவர்கள் மத்தியில், அவர்கள் நாட்டிற்கு இழந்த அரசியல் சக்தியை மீண்டும் நிலைநிறுத்த, தீர்மானித்த அதிகாரத்தை அவர்கள் கைவிடவில்லை. அவர்கள் கோதாவரி மற்றும் சட்லஜ் ஆகிய நதிகளுக்கு இடையேயான பிராந்தியத்தை தங்கள் நேரடி அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவந்து, நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும் மறைமுகமாக ஆட்சி செய்தனர். அவர்களின் சக்தி வாய்ந்த போர் இயந்திரம், இராணுவ செயல்முறை மற்றும் அரசியல் சகிப்புத்தன்மை ஆகியவற்றால் அவர்கள் பெரிதும்

மதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் ஹீன்களை படுகொலை செய்தனர். சமகால உலகில் எங்கும் வேறு எவரும் அதை செய்ய முடியாது. அவர்களின் அரசாங்கம், மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் முற்போக்கான பரவலாக்கலின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மத்திய அரசு வலிமைமிகுந்தது. ஆனால் "மாவட்ட தலைமையகத்தில், மத்திய அரசின் அதிகாரிகள், மாநிலத்தின் உபரி நிலங்களை விற்க விரும்பியிருந்தால் கூட மன்றங்களின் ஒப்புதல் தேவைப்பட்டது. கிராமங்களில் நிலவும் பிரச்சினைகள், வரி விவகாரங்கள் மற்றும் குடியமர்த்தல் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய நிர்வாகக் குழுக்களில் கிட்டத்தட்ட அனைத்து கிராமங்களுக்கும் சொந்தமான பொது மக்களின் குழுக்கள் இருந்தன. "உள்ளூர் கருத்துக்கு மதிப்பு இருந்ததுளூ சட்டங்கள் பயனுள்ளவையாகவும், மனிதாபிமானமுள்ளதாகவும் இருந்தன.

பொது நலன் கருதி, ஏழை மற்றும் நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரண உதவி வழங்கப்பட்டது. சாலைகள் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டன. "குப்தர் அமைதி", என்ற கோட்பாடு செழிப்பைத் தந்தது. விவசாய முன்னேற்றம், தொழில் முன்னேற்றம், வர்த்தக விரிவாக்கப்படுதல், கப்பல் கட்டுதல் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம், புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றது. தங்கம் மற்றும் வெள்ளி வெளிநாடுகளில் இருந்து நாட்டில் பரவியது. விலைமதிப்பற்ற உலோகங்கள் நாணயங்கள் இருந்தன. மக்கள் சௌகர்யமாக வாழ்ந்தார்கள். சுமகால இலக்கியம் மற்றும் ஓவியங்கள் மூலமாக, மக்கள் நல்ல ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் பயன்படுத்தினர் என்று தெரிகிறது. மேம்படுத்தப்பட்ட தகவல் தொடர்பு மற்றும் போக்குவரத்து வசதிகளும் நகர்ப்புற வாழ்க்கையின் செறிவூட்டலாலும் ஜாதி இயக்கம் ஊக்குவிக்கப்பட்டு பழங்குடி சாதிகளை மாற்றியமைப்பதற்கும், வெளிநாட்டு இனவாத பங்குகளை சமூக முழுமையிலும், சமநிலைப்படுத்துவதற்கும் வழிவகுத்தது. பெண்களின் நிலைப்பாடு வித்தியாசமாக இருந்தது. ஷசிறந்த மனைவி' என்ற கருத்தாக்கத்தின் முக்கியத்துவம் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவு மற்றும் குடும்ப தொடர்பு மற்றும் சமூக உடலுறவின் பரந்த உணர்வு இருந்தது.

மரபுசார்ந்த மற்றும் பரம்பரையலகு மதங்கள் எல்லா இடங்களிலும் பக்கவாட்டிலும், ஒட்டுமொத்த மட்டங்களிலும், தனிப்பட்ட குடும்பங்களிலும் இருந்தன. நம்பிக்கை மற்றும் சுதந்திரம் மதிப்பிடப்பட்டதுபாராட்டப்பட்டது. சிந்தனைகள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள், விவாதங்கள் மற்றும் பிரசங்கிகள், மற்றும் கோட்பாடுகளின் மூலம் அறிவுசார்ந்த மற்றும் தர்க்கரீதியான ஆர்வத்தைத் தூண்டியது. கருத்து வேறுபாடுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. போட்டியிடும்

விசுவாசிகளுக்கிடையே பரஸ்பரம் மற்றும் ஒற்றுமை, எங்கும் இல்லாத மனிதநேயம் நாகரிகத்தை அளவிடவில்லை. இது சமூக ஒழுங்கின் பாகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பக்தர்களின் ஒற்றுமை பக்தியை ஊக்கப்படுத்தியது. இது மக்களின் மத நம்பிக்கைக்கு இணங்குவது போல உருவாக்கப்பட்டது. மதத்தின் அனைத்து நலனுக்காகவும் புரிந்து

கொள்ளப்பட்டது. பிரசங்கிகள் மலைப்பகுதிகளுக்கு அப்பால் உள்ள மக்களுக்கும் கடல் கடந்து வாழ்ந்தோருக்கும் இந்த செய்தியைக் கொண்டு சென்றனர்.

கல்வி முழு கவனத்தையும் பெற்றது. அக்ராரா கிராமங்கள், குப்தர் உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள் நிதி ரீதியாக சுயாதீனமாக விளங்கின. அறிவியலாளர்கள் மற்றவர்களுடனான பங்களிப்பு பற்றி விவாதித்தனர். அவர்கள் புதிய யோசனைகளைப் பார்த்து, மற்றவர்களின் செயல்களைப் பாராட்டினர். "சுயமனநிறைவு மற்றும் குறுகிய கண்ணோட்டத்திலிருந்து" முற்றிலும் விலகி இருந்தனர். புத்திஜீவித தூண்டுதலானது, புராதன மற்றும் தற்காலிகமான பகுத்தறிவு மனப்பான்மை கொண்டவர்களைப் பலப்படுத்தியது. சமஸ்கிருத மொழி இந்த பெரிய அறிவாற்றலின், உயர்நிலையின வாகனம் ஆகும். பல துறைகளில் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டது. பிராக்ரிதிக்கள் அதனோடு சேர்ந்து நின்று கொண்டிருக்கும் பகுதிகளில் வெளிப்பாட்டின் ஊடகமாக இந்த மொழி பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்திய எல்லைகளுக்கு அப்பால் இந்தியர்களுக்கும், மக்களுக்கும் இடையில் இது இணைப்பு மொழி ஆனது. கலை உயர் தரத்தை தொட்டது ஷசுந்தரம்' மற்றும் ஷரூபம்' ஆகியவை இதைக் குறித்தன. ஆத்மாவின் நனவை ஆழப்படுத்தவும் ஆன்மீக மகிழ்ச்சி மற்றும் பிரபுத்துவத்தின் ஒரு புதிய உணர்வை எழுப்பவும் இவ் வணக்கங்களை வழிபாடு செய்தனர். காளிதாசர், இந்த காலத்தின் மிகச்சிறந்த மேதை மற்றும் கவிஞர். அவர் பார்வதி தேவியின் அழகை வர்ணித்துள்ளார்- "அழகிய மங்கையே, பாவத்திடம் கூட்டிச் செல்லாத அழகு சிறப்பற்றதாகும்".

நல்வழியின் பாதை எதுவோ அதுவே வாழ்வின் உண்மையான அழகு என்னும் பொன்மொழியை அவர்கள் கொள்கையாகக் கொண்டனர். இக்காரணத்தினால் குப்தர்களின் கலை பிறரை ஈர்த்தது. நாடு முழுவதிலும், சமூக வடிவத்தின் ஒரு விசித்திரமான சீரான தன்மை, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் தனி நபரின் நடத்தை, மத நடைமுறைகள், சமூக நெறிமுறைகள் சடங்கு மற்றும் விழா, ஆகியவை வளர்ந்தன. ஒருமைப்பாடு மற்றும் மரபுவழியின் அடையாளம் ஆகியவற்றின் உணர்வை மக்கள் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தொடுகின்ற எல்லாவற்றிலும் இது ஈர்க்கப்பட்டதோடு, எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு சென்றார்கள். குப்தர்களின் தோற்றம் மற்றும் ஆரம்பகால வரலாறு தெளிவாக இல்லை. அவர்கள் வம்சத்தின் முதல் இரண்டு மன்னர்களான ஸ்ரீ குப்தர் மற்றும் அவரது மகன் ஸ்ரீ கடோட்கஜா ஆகியோர் மஹாராஜா என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகையில், அவர்கள் சிறிய ஆட்சியாளர்களாக இருந்திருக்கலாம் என்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்களின் பிரதான ஆட்சியாளர் பற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, அந்த வம்சத்தின் சிலரைப் போலவே, மஹாராஜா என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். மகாராஜா கடோட்கஜனின் மகன் மகாராஜாதிராஜர் என்ற உயர்ந்த பட்டத்தை பெற்றார், அவர் தனது முன்னோடிகளை விட சக்தி வாய்ந்த ஆட்சியாளர், அவர் தனது வம்சத்தை வளர்த்ததாலும், அதிக அதிகாரம் பெற்றதால் இந்த உயர் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

கி.பி. 671-695 இல் இந்நாட்டிற்கு பயணம் செய்த ஜே. என். சிங், மகதாவில் உள்ள சீன யாத்ரீகர்களுக்காக கோவில் எழுப்பியிருந்த ராஜா ஸ்ரீகுப்தாவைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சில அறிஞர்கள், அவரை அந்த வம்சத்தை நிறுவியவராய் அடையாளம் கண்டு, மகதாவில் ஆலயத்தை கண்டுபிடித்து, அதன் விளைவாக, மகதாவில் ராஜ்ஜியத்தை வைத்தனர். இருப்பினும் சீனர்களுக்காக மகதாவில் கட்டிய கோயிலிற்கு எந்த ஆதாரமும் சமர்ப்பிக்கவில்லை. சீனர்கள் குறிப்பிட்டிருந்த தூரத்தை கணக்கில் கொள்கையில், ஸ்ரீ குப்தாவின் ராஜாங்கம் வங்காளத்திலும் நீடித்திருந்தது என அறியலாம்.

சந்திரகுப்த விக்ரமாதித்யா

பெரிய குப்த மன்னர்கள் கிபி 320 முதல் சுமார் 300 ஆண்டுகள் இந்தியாவை ஆண்டனர். முதலாம் சந்திர குப்தா குப்த வம்சத்தை நிறுவினார். லிச்சவி இளவரசி குமார் தேவியை திருமணம் செய்ததன் மூலம் அவர் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவராக ஆனார். அவர் பட்லிபுத்திரத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்தார். அவரது வாரிசான சமுத்திர குப்தா மிகவும் சக்திவாய்ந்த மன்னராக இருந்தார், அவர் பாட்லிபுத்ராவை பெரும் பேரரசின் மையமாகவும் இடமாகவும் மாற்றினார்.

அவர் வட இந்தியாவின் ஒன்பது மன்னர்களுக்குக் குறையாமல் தோற்கடித்து அவர்களின் பிரதேசங்களை தனது சொந்த ராஜ்யத்துடன் இணைத்தார். எனவே, அவர் இந்தியாவின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த மற்றும் திறமையான மன்னர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அவர் பல விதிவிலக்கான திறமைகள் மற்றும் திறன்களைக் கொண்ட ஒரு மனிதராக இருந்தார் மற்றும் ஒரு பேரரசர் என்ற முறையில் அவரது முதன்மையானது சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது.

சமுத்திரகுப்தரின் மகன் இரண்டாம் சந்திர குப்தா, சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யா என்றும் அழைக்கப்படுபவர், குப்த மன்னர்களில் மிகப் பெரியவர். அவரது 40 ஆண்டுகால ஆட்சியில் இந்தியா மிகவும் வளமான காலகட்டத்தை அனுபவித்தது மற்றும் பொற்காலம் என்று அறியப்பட்டது. அவர் கி.பி 380 இல் இந்தியாவின் அரசரானார் மற்றும் அவரது தாத்தாவின் பெயரைக் கருதினார், எனவே அவர் இரண்டாம் சந்திர குப்தா என்று அழைக்கப்படுகிறார். விக்ரமாதித்யா என்பது அவரது மற்றொரு பட்டமாகும், அதாவது "வீரத்தின் சூரியன்". அவர் தனது பேரரசின் எல்லைகளை மேலும் விரிவுபடுத்தினார் மற்றும் பெரிய சத்ரபா தலைவர்களை ஆண்ட மால்வா, குஜராத் மற்றும் சவுராஷ்டிரா பிரதேசங்களை இணைத்தார்.

அதுவரை அவர்கள் சமுத்திர குப்தாவின் ராஜ்ஜியத்தின் எல்லைக்கு வெளியே இருந்தனர். இந்த பகுதிகள் விதிவிலக்காக பணக்கார மற்றும் வளமானவை. இதன் விளைவாக சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யாவின் கீழ், இந்தியா மிகவும் பணக்கார, சக்திவாய்ந்த மற்றும் வளமான நாடாக மாறியது. பரோச், சோபாரா, கேம்பி போன்ற பல துறைமுகங்களில் இருந்து பெரும்

வருமானம் சுங்க வரியாக வந்தது. அந்த காலகட்டத்தில் நாலந்தா கல்வியின் சிறந்த இடமாக இருந்தது. இந்த பல்கலைக்கழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் படித்தனர். பட்லிபுத்ராவைத் தவிர, உஜ்ஜயினி வணிகம் மற்றும் வணிகத்தின் சிறந்த மையமாக இருந்தது.

சமஸ்கிருதம் குப்தர்களின் நீதிமன்ற மொழியாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் அயோத்தி மற்றொரு முக்கியமான நகரம். மதுரா மற்றொரு செழிப்பான நகரமாக இருந்தது மற்றும் பல கற்றல் மற்றும் கலை நிறுவனங்கள் இருந்தன. சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யாவின் ஆட்சி பண்டைய இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் நாகரிகத்தின் மிக உயர்ந்த நீர் அடையாளமாக உள்ளது. விக்ரமாதித்யன் காலத்தில், புகழ்பெற்ற சீனப் பயணியும், பௌத்த யாத்ரீகருமான Fa-hsien இந்தியாவுக்கு வந்தார்.

துறவி நீண்ட காலம் தங்கி பௌத்த மதத்தைப் படித்தார் மற்றும் கௌதம புத்தரின் வாழ்க்கை மற்றும் படைப்புகள் பற்றிய உண்மையான புத்தகங்களையும் இலக்கியங்களையும் சேகரித்தார். இந்தியாவில் 6 ஆண்டுகள் தங்கியிருந்த போது, மதுரா, பட்லிபுத்ரா, நாளந்தா, தாம்ரலிப்தி உள்ளிட்ட பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்றார். அவரைப் பொறுத்தவரை, நாட்டில் மக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும், அமைதியாகவும், சட்டத்தை மதிக்கும், பணக்காரர்களாகவும், மத நம்பிக்கையுடனும் இருந்தனர். சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாரிய கல் வேலைப்பாடுகளின் அற்புதமான அரண்மனைகளில் வாழ்ந்த மன்னருக்கு அரச நிலங்களின் வருமானம் முக்கிய வருமானமாக இருந்தது. அவர்களின் கம்பீரத்திலும் சிறப்பிலும் அந்த இடங்கள் ஆவிகள் மற்றும் தேவதைகளின் படைப்புகளாகவும், வெறும் மனித கைவினைஞர்களின் திறன்கள் மற்றும் திறன்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் தோன்றின.

சீன துறவியும் பயணியும் பல கடுமையான குற்றங்கள் இல்லை என்றும் நிர்வாகம் கடுமையாக இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி எங்கும் செல்லலாம் மற்றும் நடமாட்டத்திற்கு எந்த தடையும் இல்லை. மக்கள் சைவ உணவு உண்பவர்கள் மற்றும் அஹிம்சை அல்லது காயமடையாததைக் கடைப்பிடித்தனர். நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மற்றும் தீண்டத்தகாதவர்களுக்கு மட்டுமே இறைச்சி உண்பது இருந்தது. மன்னர் இந்து மதத்தைப் பின்பற்றினார், ஆனால் மற்ற எல்லா மதங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டார் - இந்து மதம், பௌத்தம் மற்றும் சமணம் ஆகியவை அருகருகே செழித்து வளர்ந்தன.

இந்த காலகட்டத்தில் இந்தியா உலகின் மிகவும் நாகரீகமான, அமைதியான மற்றும் வளமான நாடாக இருந்தது. நல்லாட்சி இருந்தது, மக்களின் நலன்கள் நன்றாகக் கவனிக்கப்பட்டன, தனிநபர்களின் வாழ்க்கையில் தேவையற்ற தலையீடுகள் இல்லை. இது இந்து மறுமலர்ச்சியின்

சகாப்தம் மற்றும் கலை மற்றும் இலக்கியங்கள் மிக உயர்ந்த அளவிற்கு வளர்ந்தன. மிகப் பெரிய சமஸ்கிருத கவிஞரும் நாடக ஆசிரியருமான காளிதாசர் சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யாவின் சமகாலத்தவராவார். அவர் மால்வாவில் உள்ள மாண்ட்சோரைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர் மற்றும் உஜ்ஜயினியில் உள்ள நீதிமன்றத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர். விக்ரமாதித்யனின் ஆட்சிக் காலத்தில் ரிதுசம்ஹார மற்றும் மேகதூதா போன்ற சிறந்த விளக்கக் கவிதைகளை எழுதினார். சகுந்தலா, அவரது மிகவும் பிரபலமான நாடகம் இந்த நாட்களில் எழுதப்பட்டது. குப்தர்களின் இந்த பொற்காலத்தில் மிருச்சகதிகா (சூத்ரகா), முத்ரராக்ஷசா (விசாகதத்தா), வாயு புராணம் போன்ற பிற புகழ்பெற்ற இலக்கிய நூல்களும் இயற்றப்பட்டன.

இந்த நாட்களில் அறிவியல் வளர்ச்சியும் அதன் உச்சத்தில் இருந்தது. ஆர்யபட்டா, வரஹ்மிஹிரா மற்றும் பிரம்மகுப்தா போன்ற சிறந்த கணிதவியலாளர்கள், வானியலாளர்கள் மற்றும் விஞ்ஞானிகள் இந்த யுகத்தின் விளைபொருள். ஆர்யபட்டா பாட்லிபுத்திராவில் பிறந்தார், பின்னர் அவர் அங்கு கணிதம் மற்றும் வானியல் கற்பித்தார். அந்த நேரத்தில் இந்திய மேதைகள் எண்களைக் குறிப்பதற்கான தசம முறையைக் கண்டுபிடித்தனர். இந்து மத அறிஞர்கள் மற்றும் மேதைகளால் பூஜ்ஜியத்தின் கண்டுபிடிப்பு இருந்தது.

இசை, கட்டிடக்கலை, பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள், ஓவியங்கள் போன்ற நுண்கலைகளிலும் அந்தக் காலகட்டம் பெரும் சாதனைகளைச் செய்தது. பேரரசர் சமுந்திரகுப்த ஒரு சிறந்த இசைக்கலைஞர். குப்த மன்னர்கள் கலைகள், கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் இலக்கியங்களுக்கு பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர். குப்தர்களின் இந்த காலத்தில் சிற்பமும் ஒரு புதிய உயரத்தை எட்டியது. இந்தப் பொக்கிஷத்தின் பெரும்பகுதி முஸ்லிம் படையெடுப்பாளர்களால் பல நூற்றாண்டுகளாகவும் முறையாகவும் அழிக்கப்பட்டது. சில சிறந்த குகைகள் சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யாவின் ஆட்சியின் போது தோண்டப்பட்டன. இந்த குகைக் கோயில்களின் ஓவியம் அற்புதமானது மற்றும் கலையின் மிக உயர்ந்த வாட்டர்மார்க் ஆகும்.

அவர்களின் சிறப்பும் உயர்ந்த தகுதியும் உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் காலத்தில் இந்துக் கலைகள் சிறப்பாக இருந்தன. குப்தா சிற்பங்கள் அவற்றின் மகிழ்ச்சியான மற்றும் திறமையான பண்புகளால் தனித்து நிற்கின்றன. "உருவங்களின் உடல் அழகு, அவர்களின் அணுகுமுறையின் கண்ணியமான கண்ணியம் மற்றும் சிகிச்சையின் நேர்த்தியான கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவை இந்திய சிற்பக்கலையில் ஒரே அளவில் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

சில தெளிவான தொழில்நுட்ப குறிகள் சமமான தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. அவை வெளிப்படையானது போல் உடலைக் காட்டும் எளிய ஆடைகள், விரிவான ஒளிவட்டங்கள் மற்றும்

ஆர்வமுள்ள விக்கள்." உலோகவியல் திறனிலும் குப்தர் காலம் உச்சத்தில் இருந்தது. இந்த காலகட்டத்தில் பல அற்புதமான நினைவுச்சின்னங்கள், சிலைகள் மற்றும் உலோக சிலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. தில்லியில் உள்ள குதாப் மினார் அருகே உள்ள இரும்புத் தூண், உலோகவியல் அதிசயத்தின் ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

மிக உயர்ந்த தரத்தில் பல செப்பு சிலைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன, அதில் புத்தரின் 80 அடி செம்பு உருவமும் அடங்கும். இது பீகாரில் உள்ள நாளந்தா பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தது. சந்திர குப்த விக்ரமாதித்யாவின் ஆட்சியின் போது ஏழரை அடி அளவிலான புத்தரின் மற்றொரு செப்பு சிலை உருவாக்கப்பட்டது, இப்போது அதை இங்கிலாந்தின் பர்மிங்காமில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் காணலாம்.

சமுத்திரகுப்தர்

முதலாம் சந்திரகுப்தர்க்குப் பிறகு, அவருடைய மகன் சமுத்திரகுப்தர் (கி.பி 325-375) குப்த அரச வம்சத்தின் அரசரானார். பல்வேறு வெற்றிகளால் அரசை விரிவாக்கி குப்த ராஜ வம்சத்தை பலப்படுத்தினார். அவரது மகத்தான திறமை காரணமாக, சந்திரகுப்தர் தனது வாழ்நாளிலேயே தனது வாரிசை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். சமுத்திரகுப்தர் ஒரு பேரரசர், திறமையான தளபதி மற்றும் பெரிய ஆளுமையாக விளங்கினார். அவர் ஒரு பெரிய வெற்றியாளராக இருந்தார் எனவே, அவர் நெப்போலியனுடன் ஒப்பிடப்பட்டார். அசோகர் தனது சமாதானம் மற்றும் அஹிம்சைக்கு புகழ்பெற்றவர்ளூ சமுத்திரகுப்தா அவரது வெற்றிகளால் புகழ்பெற்றவர் என்று கூறப்படுகிறது.

சமுத்திரகுப்தாவின் அடைப்படுத்தல்கள்

சமுத்திரகுப்தர், அரசியல் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டியதால், ஒரு குடையின் கீழ் முழு இந்தியாவும் இணைக்கப்பட்டது. அவர் வட இந்தியாவை வெற்றி கொண்டார், ஆனால், தென்னிந்தியாவிலும் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்தினார். அவரது வெற்றிகள் பின்வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன: ஆரியவர்தாவின் முதல் பயணம்: இமயமலை மற்றும் விந்தியா இடையேயான நிலம் ஆரியவர்தா என்று அழைக்கப்பட்டது. சமுத்திர குப்தர் ஆரியவர்தாவை இரண்டு முறை வெற்றி கொண்டார் என்று அறியப்படுகிறது. தனது முதல் பயணத்தில், அவர் பின்வரும் மன்னர்களை வென்றார்:

- **அச்யுதா**: சமுத்திரகுப்தர், ஆரியவர்தத்தில் தோற்கடித்த முதல் ராஜா அச்யுதா. அவர் அகிச்சத்ராவின் அரசன். அவரது ராஜ்ஜி யம் பரேலி நகரில் நவீன ராம் நகர் சுற்றி இருந்தது.
- **நாகசேனா**: நவாரின், நாக வம்சத்தின் நாணயங்களிலிருந்து, குவாலியரில், அவர் நாக வம்சத்தின் அரசராகவும், அவரது தலைநகரம் பத்மாவதி என்றும் அறியப்படுகிறது. பிரயாகா, பிரசாஸ்தியில், "கா" விற்கு முன்னே உள்ள எழுத்துக்கள் மறையப்பட்டு

இருக்கின்றன அனால் “கா” மட்டும் படிக்கும் வாட்டில் உள்ளமையால் ஒருவேளை, அவர் கணபதி நகரின் ஆட்சியாளராக இருந்திருக்கலாம்.

- **கோட்டகுளஜா**: சமுத்திரகுப்தர் கோட்டா ராஜாவை தோற்கடித்தார். இருப்பினும், பல ஆய்வாளர்கள், முதல் ஆரியவர்தா பிரயாணத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர். சில ஆய்வாளர்கள், முதல் ஆரியவர்தா போரில் வெற்றியைத் தேடவில்லை, அது ஒரு தற்காப்பு போர் என்று கருதுகின்றனர். ஆரியவர்தா - இரண்டாவது பயணம்: தனது இரண்டாவது பயணத்தில், பல மன்னர்களை அவர் தோற்கடித்தார். அவற்றில் சில, பின்வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன:
- **ருத்ரதேவா**: ருத்ரதேவா, கௌ'ம்பியின் **முதலாம்** ராஜா ருத்ரேசேனா ஆவார்.
- **மடிலா**: புலி'ா'ஹாராவில் ஒரு நாணயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது, அதில் மாட்லி மற்றும் நாகின் சின்னம் உள்ளது. அவர் நாகா வம்சத்தின் அரசராக இருக்கலாம்.
- **நாகதத்தா**: இவர் நாக வம்சத்தை சார்ந்த அரசர் இவர் மதுராவில் அரசர் ஆவார்.
- **சந்திரவர்தா:** இந்த நுழைவு பற்றி ஒரு சர்ச்சை உள்ளது. சிலர் அவரை புசாகரன மன்னர் என்று கருதுகின்றனர், மற்றவர்கள் அவரை கிழக்கு பஞ்சாபின் அரசர் என்று கருதுகின்றனர்.
- **கனபடிங்கா**: அவர் விது'ாவின் ஆட்சியாளராக இருந்தார், நாகவம்சத்தை சேர்ந்தவர்.
- பாலவர்மா: காமுருசாவின் ராஜா பாஸ்கரவர்மாவின் முன்னோடியாக இருந்தார்
- **நந்தி:** மத்திய இந்தியாவின் சி'யானந்தா சிவானந்தா எனும் புராணங்களில் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் நாக வம்சத்தை சேர்ந்தவர்.

சமுத்திரகுப்தர் வட இந்தியாவின் அனைத்து வம்சங்களையும் தோற்கடித்து, அவர் இந்த ராஜ்ஜியங்களை தனது பேரரசுக்கு இணைத்துக் கொண்டார். அவர் வன ராஜாக்கள் அனைவரையும் அடிமைகளாக்கினார். வுட இந்தியாவை வெற்றி கொண்ட பிறகு, தென் இந்தியாவை கைப்பற்றத் தொடங்கியபோது, தெற்கு கடற்படைக்கு செல்லும் வழியில் உள்ள அத்விகா அரசர்கள் அனைவரையும் அடித்து நொறுக்கினர். அவர் அரசு காபூரிலிருந்து ஜபல்பூருக்கு பரவியது என்று கருதப்படுகிறது.

தென்னிந்திய பயணம்:

தனது முதல் பயணத்திற்கு பிறகு சமுத்திரகுப்தர் தெற்கில் வெற்றி பெற்றார். தெற்கின் பன்னிரண்டு அரசர்களை அவர் தோற்கடித்தார், அதன்பின் அவர் தமது ராஜ்ஜி யங்களைத் திருப்பினார். இவ்வாறு, ஒருபுறம், இந்த அரசர்கள் சுயாதீனமாக இருந்தபோது, சமுத்திரகுப்தாவின் சாபத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். சமுத்திர குப்தாவின் அடைப்படுத்தலாவது மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டது: எதிரிகளை சிறையிலிடுவது, அவர்களை விடுவித்தும், வெற்றிபெற்ற ராஜாவின் அரசாட்சிகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிய பின்னர் அரசாட்சிக்கு திரும்பினார். இந்த அரசர்கள் பின்வருமாறு வரிசை படுத்தப்பட்டுள்ளனர்:

- **கௌ'ல் மகேந்திரா**: ராய்பூர், சம்பல்பூர் மற்றும் பிலாஸ்பூர் ஆகிய மாவட்டங்கள் கவுசல் ராஜா விடம் அடங்கும்.
- **மகாகண்டராவின் விக்ரராஜா**: விக்ரராஜா மஹகந்தராவின் அரசர், அது ஒரிசாவின் வன பகுதி ஆகும்.
- **கொரடாவின் மந்தராஜா**: இது ஒரிசா மற்றும் தமிழ்நாட்டின் மையப் பகுதியாக இருந்தது, இந்த பகுதியின் ராஜா மந்தராஜா ஆவார்.
- **பி'பூபூரின் மகேந்திரகிரி**: கோதாவரி மாவட்டத்தில் பி'தூபூர் நவீனபீடராமா உள்ளது.
- **கொட்டூராவின் சுவாமிதததா**: கொட்டூரத்துடன் கோயம்பத்தூர ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- **எரண்டாபல்லவின் தமன்**: எரண்டாபல்லா, கன்னடே' என்ற எரண்டோலாவாகக் கருதப்படுகிறது. அதன் உறவு ஒரிசாவின் கரையோரத்தில், சிங்கோகோல் அருகில் உள்ள ஏராண்டபல்லவுடன் நிறுவப்பட்டது.
- **காஞ்சி வி'ணுகோபா**: இது பல்லவர்கர்களின் தலை நகரமாக இருந்தது. மதராஸ் அருகேயுள்ள நவீன காஞ்சிபுரம், காஞ்சி ஆகும்.
- **அமுமுதாவின் நிழல்ராஜா**: இது காஞ்சி மற்றும் வெங்கி மாநிலங்களின் ஒரு சிறிய இராச்சியம் ஆகும். அதன் ராஜா நிழல்ராஜா பல்லவர்கர்களின நாகரீகத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார்.
- **வனியின் ஹஸ்திவர்மன்**: எல்லோரையிலுள்ள பெடுவென்ஜிக்கு அருகே அது இருந்தது. இதன் கிளை 'ாலன்கயன வம்சத்தை சேர்ந்ததாகும்.
- **பாலாக்கின் உக்கிரசினா**: இது கோதாவரி கரையோரத்தில் பாலக்கல்லுக்கு அருகில் இருந்தது.
- **குஸ்தாலாபூரின் தஞ்சன்ஜயர்**: குர்காலூர் அருகார் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது குஹலூர்.
- **தேவ்ராஜாவின் குபேரா**: ஆந்திராவில் யெல்லமஞ்சிலி இருந்தது. தெற்கு ஆட்சியாளர்கள் சமுத்திரகுப்தாவுக்கு எதிராக ஒரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கினர் மற்றும் ஒரு பிரபலமான ஏரி அருகே சமுத்திரகுப்தாவை நிறுத்திவிட்டதாக சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் நம்புகின்றனர். இந்த கூட்டமைப்பை சமுத்திரகுப்தர் கைப்பற்றினார்.

முற்போக்கு மாநிலங்களின் கீழ்படிதல்: சமுத்திரகுப்தாவின் வெற்றியைப் பார்த்த எல்லைப்புற நாடுகள், அவரது மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டன என்பது தெளிவாகிறது. சாஸ்தாத்தா, டாக்கா, காமுப்ரா, நேபல், கார்த்ரிபூர் ஆகியவையாகும். சமுத்திரகுப்தாவின் சஞ்சலத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மேற்கு எல்லைப்பகுதியில் ஒன்பது குடியரசுகள் இருந்தன. இவை மால்வா, அர்ஜுனாயன, யோதேயா, மடகா, அபிரா, பிரஜுனா, சானகனிகா, காக்கா, கரசபிகா. எல்லைப்புற மாநிலங்களுக்கு எதிரான கொள்கை: எல்லைப்புற மாநிலங்களுக்கு

எதிராக மூன்று வகையான கொள்கைகளை சமுத்திரகுப்தர் ஏற்றுக்கொண்டார், அதாவது, சர்வகரா- இம்மாநிலங்கள் அணைத்து பாராட்டுரைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். அஜனகரனா- இவர்கள் சமுத்திரகுப்தாவின் கட்டளைக்கு அடி பணிந்தனர். பிராணம்நாமகரனாதனித் தனியே, அரசரை சந்தித்து வாழ்த்து தெரிவித்தனர்.

வெளிநாட்டு நாடுகளின் வெற்றி:

தெய்யபூத்ரா, 'ாஹி, 'ானு'ாஹி, 'ாகா, முருண்டா, சைமால் போன்ற சில வெளிநாட்டு அரசுகள் சமுத்திரகுப்தாவால் தோற்கடிக்கப்பட்டன. அவர்களது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அவர்களது மகள்களை கொடுக்கிறார்கள். சமுத்திரகுப்தாவின்

ராஜ்ஜியத்தின் பரப்பளவு:

சமுத்திரகுப்தாவின் பேரரசு வடக்கில் இமயமலைகளிலிருந்து தெற்கே விந்தியா வரைக்கும், கிழக்கில் வங்காள விரிகுடாவிலிருந்து மேற்கில் கிழக்கு மாலவிலும் நீட்டிக்கப்பட்டது. குஜராத், சிந்து, மேற்கு ராஜ புதனா, மேற்கு பஞ்சாப் மற்றும் கா'மீர் எல்லைப்புற மாநிலங்கள் மீது ஹீஹத் மறைமுகமான செல்வாக்கு இருந்தது, மேலும் அவர் சைமலா மற்றும் பிற தீவுகளுடன் நட்புறவு வைத்திருந்தார். சமுத்திரகுப்தர் தனது பேரரசின் விரிவாக்க கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரது வெற்றியை அவர்களின் நோக்கமாகக் கொண்டது அவரது வெற்றிக் கொடியை உயர்த்துவதாகும்.

குதிரை தியாகம்:

சதுருகுப்தர் தனது ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் குதிரை தியாகத்தை நிகழ்த்தினார். அவரது நாணயங்களை குதிரை தியாகம் படம்பிடிக்கும். சமுத்திரகுப்தாவின் ஆட்சியின்

மதிப்பீடு:

சமுத்திரகுப்தாவின் பெயர், தனது திறமை மற்றும் திறமைகளுக்கு, இந்திய வரலாற்றில், தங்க மையிலில் அனுமதி பெற்றுள்ளது. அவர் ஒரு அசாதாரண வீரர், ஆயிரக்கணக்கான போர்களில் வெற்றி பெற்றவர். அவர் ஒரு துணிவுமிக்க மற்றும் துணிச்சலான ராஜாவாக இருந்தார் முடியும் அரசியல்வாதி மற்றும் போர்வீரன் பிரபல இசைக்கலைஞர் மற்றும் நன்கு அறியப்பட்ட மற்றும் ஒரு நல்ல இதயம் கொண்ட கவிஞர். அவரது தந்தையின் இராச்சியம் ஒரு சிறிய மரபுரிமையாக இருந்தபோதிலும், அவர் தனது திறமை மற்றும் வீரம் மூலம் இந்தியாவிற்கு அப்பால் தனது பேரரசின் எல்லைகளை விரிவாக்கினார். தென்னிந்திய மற்றும் வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களை அவரது வீரத்தினால் தோற்கடித்த முதல் இந்திய மன்னர் எனக் கருதப்படுகிறார். அவர் ஒரு தனிப்பட்ட பேரரசராகக் கருதப்பட்டார். அவரது கரங்களின் பலம் அவர் மட்டுமே போராடிய பல்வேறு போர்களில் துணை இருந்தது. அவரது உடல், பல காயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகாக இருந்தது.

குமார குப்தா

குப்த பேரரசர் இரண்டாம் சந்திரகுப்தர் மற்றும் ராணி துருவாதேவி ஆகியோரின் மகன் குமாரகுப்தர் ஐ. 413 முதல் 455 வரை ஆட்சியில் இருந்தார். அவர் ஷக்ராதித்யா மற்றும் மகேந்திராதித்தியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார் . நாலந்தா பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவினார். அவர் ஷக்ராதித்யா என்ற பெயரும் பெற்றார். அவரது ஆட்சியின் போது ஹூனாஸ் இந்தியாவை ஆக்கிரமித்தார். இந்தக் கட்டுரையில்இ குப்த வம்சத்தின் குமாரகுப்தா ஐ (கி.பி. 413 முதல் 455 வரை) பற்றி விவாதிப்போம் இ குமாரகுப்தா பண்டைய இந்தியாவில் குப்த பேரரசின் பேரரசராக இருந்தார். குப்த பேரரசர் இரண்டாம் சந்திரகுப்தா மற்றும் ராணி துருவாதேவியின் மகனாகஇ மேற்கில் குஜராத்தில் இருந்து கிழக்கே வங்காளப் பகுதி வரை பரவியிருந்த தனது பரம்பரைப் பிரதேசத்தின் கட்டுப்பாட்டை அவர் பராமரித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. குமாரகுப்தாவின் இராணுவ சாதனைகள் பற்றிய உறுதியான தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றாலும்இ அவர் அஸ்வமேத யாகத்தை நிகழ்த்தினார்இ இது பொதுவாக ஏகாதிபத்திய இறையாண்மையை நிரூபிக்க செய்யப்பட்டது. சில நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் கல்வெட்டு மற்றும் நாணயவியல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் அவர் மத்திய இந்தியாவின் அவுலிகாரர்களையும் மேற்கு இந்தியாவின் திரிகூடகாக்களையும் கைப்பற்றியதாக நம்புகின்றனர். குமாரகுப்தன் தனது தந்தை இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் மற்றும் தாத்தா சமுத்திரகுப்தனின் வெற்றிகளின் அடிப்படையில் ஒரு பரந்த பேரரசைப் பெற்றார். அவரது ராணுவ சாதனைகள் குறித்து உறுதியான தகவல்கள் எதுவும் இல்லை. மத்தியப் பிரதேசம்இ உத்தரப் பிரதேசம்இ மேற்கு வங்காளம் மற்றும் வங்காளதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் அவரது ஆட்சிக் காலத்து கல்வெட்டுகளும்இ குஜராத்தில் அவரது மகனின் கல்வெட்டுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

நிர்வாகம்

கல்வெட்டு ஆதாரங்களின்படிஇ குமாரகுப்தா பல்வேறு மாகாணங்களை (புக்திகள்) நிர்வகித்த மகாராஜாக்கள் ("பெரிய ராஜாக்கள்") என்று அழைக்கப்படும் ஆளுநர்கள் மூலம் தனது பேரரசை ஆட்சி செய்தார். மாகாணங்களின் மாவட்டங்கள் (வைஷ்யர்கள்) மாவட்ட நீதிபதிகளால் (விஷ்யபதிகள்) ஆளப்பட்டனஇ அவர்களுக்கு ஆலோசகர்கள் குழுவின் உதவி இருந்தது. வைஷாலியில் கிடைத்த முத்திரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதே கடோத்கச்ச-குப்தாவாகவும்இ தங்க நாணயம் வெளியிட்டதாக அறியப்பட்டவராகவும் இருக்கலாம். குமாரகுப்தாவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அவர் சிறிது காலத்திற்கு சுதந்திரம் அறிவித்திருக்கலாம். குமாரகுப்தனின் பிற்காலங்களில் தொந்தரவு இருந்ததா என்று சொல்ல

முடியாது. உதாரணமாகஇ மன் குவார் கல்வெட்டு வரைவோர் கவனக்குறைவு அல்லது அறியாமையால் தவறு செய்திருக்கலாம். இதன் விளைவாகஇ பிடாரி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிக்கல்கள் குமாரகுப்தாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கலாம்: இந்த சிக்கல்கள் பெரும்பாலும் அரியணையில் சர்ச்சைக்குரிய வாரிசு காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கலாம்இ இது உள்நாட்டுப் போரில் விளைந்தது. இருப்பினும்இ இது ஒரு யூகம் மட்டுமேஇ மேலும் பிடாரி கல்வெட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமை மற்றொரு கோட்பாட்டின் படி ஹூனா படையெடுப்பின் விளைவாக இருக்கலாம்.

குமாரகுப்தா - நிர்வாகம்

- குப்தா பேரரசின் கல்வெட்டு பதிவுகளின்படிஇ மேலிருந்து கீழாக நிர்வாகப் பிரிவுகளின் படிநிலை இருந்தது.
- ராஜ்யம்இ ராஷ்டிரம்இ தேசாஇ மண்டலாஇ பிருத்வி மற்றும் அவனி ஆகியவை பேரரசுக்கு வழங்கப்பட்ட சில பெயர்கள்.
- இது முறையே புக்திஇ பிரதேசம் மற்றும் போகா என 26 மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. மாகாணங்களும் விஷயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு விஷயாபதிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டன
- நாகர ஷ்ரேஷ்டிஇ சர்தவஹாஇ பிரதமகுலிகா மற்றும் பிரதம காயஸ்தா ஆகிய நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அதிகாரனா (பிரதிநிதிகள் கவுன்சில்) மூலம் விஷயா நிர்வகிக்கப்பட்டது. விதி என்பது விஷயத்தின் ஒரு பகுதிக்கு வழங்கப்பட்ட பெயர்
- சசானிட் மற்றும் பைசண்டைன் பேரரசுகளும் குப்தர்களின் வர்த்தக பங்காளிகளாக இருந்தன
- குப்தர் காலத்தில்இ நான்கு மடங்கு வர்ண அமைப்பு கடைபிடிக்கப்பட்டதுஇ ஆனால் சாதி அமைப்பு ஃப்ளுவில் இருந்தது.
- பிராமணர் அல்லாத தொழில்களும் பிராமணர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது
- க்ஷத்திரியர்களுக்கு வணிகமும் வணிகமும் முக்கியமானவை. சமூகம் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே இருந்தது

❖ கல்வெட்டு ஆதாரங்களின்படி குமாரகுப்தா பல்வேறு மாகாணங்களை) புக்திகள் (நிர்வகித்த மகாராஜாக்கள்") பெரிய ராஜாக்கள் ("என்று அழைக்கப்படும் ஆளுநர்கள் மூலம் தனது பேரரசை ஆட்சி செய்தார்.

- ❖ மாகாணங்களின் மாவட்டங்கள்) வைஷ்யர்கள் (மாவட்ட நீதிபதிகளால்) விஷ்யபதிகள் (ஆளப்பட்டனஇ அவர்களுக்கு ஆலோசகர்கள் குழுவின் உதவி இருந்தது.
- ❖ வைஷாலியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு முத்திரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதே கடோத்கச்ச-குப்தாவாகவே அவர் இருக்கலாம் மற்றும் ஒரு தங்க நாணயத்தை வெளியிட்டதாக அறியப்படுகிறது.
- ❖ குமாரகுப்தாவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்துஇ அவர் சிறிது காலத்திற்கு சுதந்திரத்தை அறிவித்திருக்கலாம்.
- ❖ குமாரகுப்தனின் பிற்காலங்களில் தொந்தரவு இருந்ததா என்று சொல்ல முடியாது.
- ❖ எடுத்துக்காட்டாகஇ மன் குவார் கல்வெட்டு வரைவாளர் கவனக்குறைவு அல்லது அறியாமை காரணமாக பிழை செய்திருக்கலாம்.
- ❖ இதன் விளைவாகஇ பிடாரி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிக்கல்கள் குமாரகுப்தாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கலாம் :இந்த பிரச்சினைகள் பெரும்பாலும் அரியணையில் சர்ச்சைக்குரிய வாரிசு காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கலாம்இ இது உள்நாட்டுப் போரில் விளைந்தது.
- ❖ இருப்பினும்இ இது ஒரு யூகம் மட்டுமேஇ மற்றொரு கோட்பாட்டின் படிஇ பிடாரி கல்வெட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமை ஹூனா படையெடுப்பின் விளைவாக இருக்கலாம்.

குப்தா பேரரசின் பொருளாதாரம்

- ➢ குப்தப் பேரரசின் அடிப்படை விவசாயம்
- ➢ விவசாயத்தில் கவனம் செலுத்தியதன் மூலம் குப்தா பொருளாதாரம் செழித்தது
- ➢ குப்தர் காலத்தில் விவசாய முறை நன்கு வளர்ந்ததுஇ மேலும் குப்த பேரரசர்கள் விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க அறிவியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தினர்.
- ➢ ஏகாதிபத்திய குப்தர்களின் எழுச்சிக்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பேஇ இந்தியா ஒரு அதிநவீன விவசாயஇ தொழில் மற்றும் வர்த்தக அமைப்பை உருவாக்கியது.
- ➢ பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் செழிப்பு ஆகியவை காலத்தின் ஒட்டுமொத்த கலாச்சார முன்னேற்றத்தை எளிதாக்க உதவியது
- ➢ நிலத்திலும் கடற்கரையிலும் வர்த்தகம் நடத்தப்பட்டது. கிழக்கு மற்றும் மேற்கு நாடுகள் இரண்டும் இந்தியாவுடன் வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்டிருந்தன

- இந்தியா இலங்கைஇ பாரசீகம்இ அரேபியாஇ பைசண்டைன் பேரரசுஇ ஆப்பிரிக்கா மற்றும் இன்னும் பலவற்றுடன் வழக்கமான கடல் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரம்

பல்லவ மன்னர்கள் சிலர் இதில் ஆர்வம் காட்டினர்ஆழ்வார்கள் மற்றும்என்ற புதிய வடிவத்தை உபதேசித்த சமய போதகர்கள் நாயனார்கள்வைஷ்ணவி மற்றும்பக்தி (பக்தி) வழிபாட்டு முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சைவம் . சைவர்களில் அப்பர் (மகேந்திரவர்மனை சமண மதத்திலிருந்து மாற்றியதாகக் கூறப்படுகிறது) மற்றும் மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் அடங்குவர். வைணவர்களில் நம்மாழ்வார் மற்றும் பெண் ஆசிரியை ஆண்டாள். இந்த இயக்கம் ஒரு பிரபலமான இந்து மதத்தைப் பிரசங்கிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டதுஇ அதில் சமஸ்கிருதத்தை விட தமிழுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது மேலும் பேரழிவு ஆசிரியரின் பங்கை வலியுறுத்தியது. பெண்கள் சபைகளில் பங்கேற்க ஊக்குவிக்கப்பட்டனர் . தமிழ் பக்தி வழிபாட்டு முறை மற்றும் பிற இடங்களில் இதே போன்ற இயக்கங்கள் ஒரு வகையில் பௌத்தம் மற்றும் சமணத்துடன் போட்டியிட்டன இவை இரண்டும் பெரும்பாலான பகுதிகளில் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்தன. கர்நாடகா இ ராஜஸ்தான் குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களில் சமண மதம் காலூன்றியது . பௌத்தம் கிழக்கு இந்தியாவில் செழித்தது நாளந்தா விக்ரமஷிலா மற்றும் பஹர்பூரில் உள்ள பெரிய துறவற மையங்களுடன்இ இந்தியா மற்றும் வெளிநாடுகளில் இருந்து ஏராளமான மாணவர்களை ஈர்த்தது. திபெத்திய மற்றும் கிழக்கு இந்திய வழிபாட்டு முறைகள் குறிப்பாக தாந்த்ரீக வழிபாட்டு முறைகள் வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. வஜ்ராயனா ("தண்டர்போல்ட் வாகனம்") பௌத்தம். பரவலானதுஇந்து நடைமுறையுடன் தொடர்புடைய சக்தி வழிபாட்டு முறையானதுஇ ஆணுடன் பெண்ணுடன் இணைவதன் மூலம் மட்டுமே செயல்படுத்த முடியும் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவ்வாறு கடவுள்களுக்கு மனைவிகள் வழங்கப்பட்டனர் - விஷ்ணுவுக்கான லட்சுமி (அல்லது ஸ்ரீ) சிவனுக்கான பார்வதி காளி மற்றும் துர்க்கை -மற்றும் சடங்குகள் வழிபாடுகளை நோக்கி இயக்கப்பட்டனதாய் தெய்வம் . சடங்குகளில் பெரும்பாலானவை முந்தைய கருவுறுதல் வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் உள்ளூர் சடங்குகள் மற்றும் இந்து மதத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளிலிருந்து பெறப்பட்டது .

அதே காலகட்டத்தில்இ ஆர்த்தடாக்ஸ்பிராமணியம் குறிப்பாக அரச குடும்பங்களிடமிருந்து ஊக்கம் பெற்றது. கற்றறிந்த பிராமணர்களுக்கு நிலம் வழங்கப்பட்டது. அரச முறைமையின் நோக்கங்களுக்காக வேத யாகங்களைச் செய்வது வம்சவரலாறுகளைப் பேணுவதற்கு

வழிவகுத்தது இ அதை இப்போது பிராமணர்கள் கட்டுப்படுத்தினர். புதிய பிராமணியம் ஒரு உள்ளூர் மற்றும் ஒரு நிறுவனத்தை வடிவில் பெற்றதுகோவில் . ஆரம்பகால எச்சங்கள் ஏஇந்து கோவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுசாஞ்சி குப்தர் காலத்து தேதி. இவை மிகவும் எளிமையானவை கட்டமைப்புகள் ஒரு சன்னதி அறையைக் கொண்டிருந்தனஇ அவை ஏகர்பக்ரா ("கருப்பை வீடு" அல்லது கருவறை)இ இதில் தெய்வத்தின் உருவம் இருந்தது மற்றும் ஒரு தாழ்வாரத்தில் திறக்கப்பட்டது. பல நூற்றாண்டுகளாகஇ கோவில் வளாகங்கள் பல ஏக்கர்களை உள்ளடக்கும் வரை கூடுதல் கட்டமைப்புகள் சேர்க்கப்பட்டன. தீபகற்பத்தில் ஆரம்பபாறையில் வெட்டப்பட்ட கோவில்கள் பௌத்த மாதிரிகளைப் பின்பற்றின. காலூக்கியர்கள் சுதந்திரமான கோயில்களை அறிமுகப்படுத்திய போதிலும் அவர்களின் ஆதரவின் பெரும்பகுதி பாறை வெட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்களுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. பல்லவர்களும் மகாபலிபூரைப் போலவே பாறைகளால் வெட்டப்பட்ட கோயில்களுடன் தொடங்கினர்இ ஆனால் அவர்கள் சுதந்திரக் கோயில்களுக்குச் சென்றபோது அவர்கள் தங்கள் காலத்தின் மிகவும் ஈர்க்கக்கூடிய உதாரணங்களை உருவாக்கினர்.

கோவில்கள் மற்றும் மடங்கள் பெரியதாகவும் சிக்கலானதாகவும் மாறியதுஇ அலங்கார கலைகள்சுவரோவியம் மற்றும் சிற்பம் செழித்து வளர்ந்தன. சுவரோவியத்தின் ஆரம்பகால எடுத்துக்காட்டுகள் பாக் மற்றும் சித்தன்வாசலில் (தற்போது தமிழ்நாட்டில் உள்ளது) நிகழ்கின்றனஇ மேலும் பாரம்பரியம் அதன் உச்சநிலையை சுவரோவியங்களில் அடைந்தது.அஜந்தா குகைகள் (மஹாராஷ்டிரா) வகாடகா மற்றும் காலுக்கியர் காலத்தில். புத்த மடாலயங்களில் சுவரோவியங்களுக்கான ஃபேஷன் இந்தியாவில் இருந்து ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் மத்திய ஆசியா வரை பரவியது மற்றும் இறுதியில் சீனா வரை பரவியது . பௌத்த சிற்பமும் சமமாக ஈர்க்கக்கூடியதாக இருந்ததுஉத்தரபிரதேசத்தில் உள்ள சாரநாத் . பௌத்த உருவங்களின் பெருக்கம் இந்து தெய்வங்களைச் சின்ன வடிவில் சித்தரிக்க வழிவகுத்தது எனலாம் .

கோவில்கள் செல்வம் மற்றும் நிலம் ஆகியவற்றால் நிறைந்திருந்தனஇ மேலும் பெரிய நிறுவனங்கள் உயர்கல்வி கல்லூரிகளுக்கு (கதிகா மற்றும் மாதாக்கள்) இடமளிக்கலாம் முதன்மையாக பாதிரியார்களுக்கு. இந்தக் கல்லூரிகள் முறையான கல்வியின் பெரும்பகுதிக்கு பொறுப்பாகினஇ தவிர்க்க முடியாமல் சமஸ்கிருதத்தின் பயன்பாடு பரவலாகிவிட்டது. இந்து தத்துவத்தின் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி இருந்தது அது இப்போது ஆறு முக்கிய அமைப்புகளை (தரிசனங்கள்) அங்கீகரித்துள்ளது: நியாய வைஷேசிகா சாம்க்யாஇ யோகா மீமாம்சா மற்றும் வேதாந்தம் . பிராமணிய அறிவுசார் வாழ்வின் ஆதிக்கம் அதிகரித்து வருவதைக்

குறிக்கிறதுபுராணங்கள் இப்போது பிராமண செல்வாக்கின் கீழ் அவற்றின் தற்போதைய வடிவத்தில் கணிசமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. (இந்திய தத்துவத்தைப் பார்க்கவும் .)

செம்மொழியான சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் மலர்ச்சி நாடகங்கள் மற்றும் கவிதைகளால் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறதுகாளிதாசர் (அபிஞானசகுந்தலா மாளவிகாக்னிமித்ரா விக்ரமோர்வஷியா , ர குவம்சா , மேகதூதா), காளிதாசனின் துல்லியமான தேதி நிச்சயமற்றதாக இருந்தாலும் . தெற்கில் பரப்புதல் விளைந்தது கிரதார்ஜுனியா , ஒரு காவியம் எழுதியதுபாராவி (7ஆம் நூற்றாண்டு); உள்ளேடான்டின் தசகுமாரசரிதா , பிரபலமான கதைகளின் தொகுப்பு (6ஆம் நூற்றாண்டுமற்றும் பவபூதியின் மாலதிமாதவா நாடகத்தில்.திருக்குறள் (திருவள்ளுவர் எழுதியது) மற்றும் நாலடியார் ஆகிய இரண்டு போதனைகள் மற்றும் இரண்டு தமிழ் காவியங்களான சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை ஆகியவற்றால் தமிழ் இலக்கியம் செழித்தது . குப்தர் காலத்தில் குறைவான பொதுவான இலக்கிய வகையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது வாத்ஸ்யாயனின் காம-சூத்திரம் , காதல் கலை பற்றிய கையேடு. இது முந்தைய நூல்களின் தொகுப்பு மற்றும் திருத்தம் மற்றும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நுட்பத்தையும் நகர்ப்புறத்தையும் காட்டுகிறது. பிற கலைகளில் இத்தகைய சிறப்பு நிலைகள் பிற்காலத்தில் வந்தாலும் இலக்கியச் சிறப்புடைய காலகட்டம் அது. அனைத்து சாதனைகளையும் குப்த வம்சத்துடன் தொடர்புபடுத்த முடியாது.

மடங்கள் மற்றும் கோவில்கள் முறையான கற்றலின் மையங்களாக இருந்தனஇ மேலும் சங்கங்கள் தொழில்நுட்ப அறிவின் மையங்களாக இருந்தன. இருப்பினும்இ தத்துவார்த்த மற்றும் நடைமுறையின் கலவையானதுஇ மருத்துவம்இ குறிப்பாக கால்நடை அறிவியல் போன்றவற்றில் சில நேரங்களில் நிகழ்ந்தது . முன்னேற்றங்கள்சுல்தாங்கஞ்ச் புத்தர் மற்றும் இப்போது மெஹ்ராலியில் (டெல்லி) உள்ள புகழ்பெற்ற இரும்புத் தூண் போன்ற பொருட்களில் உலோகவியல் சான்றளிக்கப்படுகிறது. தங்கம் மற்றும் வெள்ளிகுப்தர் காலத்து நாணயங்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு மிஞ்சாத ஒரு நேர்த்தியை வெளிப்படுத்துகின்றன.கணிதம் குறிப்பாக மேம்பட்டது, அந்த நேரத்தில் உலகில் எங்கும் இல்லாத அளவுக்கு அதிகமாக இருந்தது. இந்திய எண்கள் பின்னர் அரேபியர்களால் கடன் வாங்கப்பட்டு ஐரோப்பாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனஅரபு எண்கள் . மறைக்குறியீட்டின் பயன்பாடு மற்றும்தசம முறை கல்வெட்டுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கணிதத்தின் முன்னேற்றத்துடன் ஒப்பிடக்கூடிய முன்னேற்றம் இருந்ததுவானியல் .ஆர்யபட்டா , 499 இல் எழுதி , (பை) யை 3.1416 ஆகவும், சூரிய ஆண்டை 365.3586... நாட்களாகவும் கணக்கிட்டு, பூமி கோளமாகவும் அதன் அச்சில் சுழலும் என்றும் கூறினார்.

ஐரோப்பிய வானியல் அறியப்பட்டது என்று 6 ஆம் நூற்றாண்டின் வானியலாளர் பரிந்துரைக்கிறார் வானவியலின் ஐந்து முக்கிய பள்ளிகளில் ரோமக சித்தாந்தத்தை ("ரோம் பள்ளி") குறிப்பிடுபவர் வராஹமிஹிரா .

சட்ட நூல்கள் மற்றும் வர்ணனைகள் ஏராளமாக இருந்தன - யாக்ஞவல்கியர், நாரதர், பிருஹஸ்பதி, காத்யாயனர் ஆகியோரின் சிறந்த அறியப்பட்டவை. சமூக பிரச்சனைகள் மற்றும் சொத்து உரிமைகள் தொடர்பான முந்தைய நூல்கள் குறிப்பாக கவனம் பெற்றன. குப்தர்களுக்குப் பிந்தைய காலம் கணிசமான மற்றும் நீடித்த சமூக மாற்றத்தைக் கண்டது , இது வெளிப்புற தாக்கங்கள் மட்டுமின்றி, உயரடுக்கு சமஸ்கிருத கலாச்சாரம் அதிக பார்ப்பனியம் அல்லாத சமஸ்கிருத கலாச்சாரங்களுடன் தொடர்பு கொண்டதன் விளைவாகும் . விரிவடைந்து வரும் கிராமப் பொருளாதாரம் புவியியல் ரீதியாக புதிய பகுதிகளைத் திறந்தது, மேலும் நகரங்களில் கில்டுகளின் முக்கியத்துவம் சமூக வாழ்வில் புதிய முன்னோக்குகளைக் குறிக்கிறது. இந்த நடவடிக்கைகள் புதிய குழுக்கள் மற்றும் கலாச்சாரங்களை இந்திய சமூகத்தின் தற்போதைய நெறிமுறைகளில் இணைத்தன.

சமூக இயக்கம்

குப்தர்களுக்குப் பிந்தைய காலகட்டம் தேசத்தில் அதிக விறைப்புத்தன்மையைக் கொண்டு வந்ததாக வரலாற்றாசிரியர்கள் ஒருமுறை நம்பினர்சாதி அமைப்பு மற்றும் துருக்கியர்களின் சவாலை இந்தியர்கள் எதிர்கொள்ள இயலாமைக்கு இந்த கடினத்தன்மை ஓரளவு காரணமாக இருந்தது. இந்த பார்வை தற்போது மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக பிராமணர்களுக்கும் மற்ற சாதிகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் கோட்பாட்டில் கூர்மையாக இருந்தன, ஆனால் நடைமுறையில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் அவ்வளவு கடுமையாக இல்லை என்பது இப்போது தெரிகிறது. பிராமணர்கள் பெரும்பாலும் நிலத்தை விட்டு வாழ்ந்து வம்சங்களை நிறுவினர் . பெரும்பாலான குழுக்கள் கோருகின்றனக்ஷத்திரிய அந்தஸ்து சமீபத்தில்தான் கிடைத்தது. க்ஷத்ரியர் என்று நனவாகக் குறிப்பிடுவது, ராஜபுத்திரர்களிடையே ஒரு பண்பாகும், இது குப்தர்களுக்குப் பிந்தைய அரசியலில் கவனிக்கத்தக்க அம்சமாகும். இந்த வம்சங்களில் பல தெளிவற்ற தோற்றம் கொண்டவை என்பது சில சமூக இயக்கத்தை அறிவுறுத்துகிறது: எந்தவொரு சாதியினரும், ஒருமுறை அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்ற பிறகு, அவரை பாரம்பரிய மரபுகளுடன் இணைக்கும் மற்றும் க்ஷத்திரிய அந்தஸ்தை வழங்கும் ஒரு பரம்பரையையும் பெற முடியும். போன்ற பல புதிய சாதிகள்காயஸ்தர்கள் (எழுத்தாளர்கள்) மற்றும்காத்ரிகள் (வர்த்தகர்கள்), இந்த காலகட்டத்தின் ஆதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். பிராமண ஆதாரங்களின்படி, அவர்கள்

கலப்புத் திருமணங்களிலிருந்து தோன்றினர், ஆனால் இது படிநிலையில் அவர்களின் தரத்தை பகுத்தறிவு செய்வதற்கான ஒரு முயற்சியாகும். இந்த புதிய சாதிகள் பல சமூகத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. சாதிகளின் படிநிலை நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான விநியோகத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் பிராமணரின் தலைசிறந்த நிலை பலருக்கு நிலங்கள் மற்றும் முதலீடுகள் இருந்ததால் மட்டுமல்ல, அவர்கள் கல்வியைக் கட்டுப்படுத்தினர் என்பதாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது . முறையான கற்றல் கோயில்களுடன் இணைக்கப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பல்வேறு கைவினைஞர் சங்கங்களில் தொழில்நுட்ப அறிவு கிடைத்தது. இருப்பினும், பிராமணர்களிடையேயும் படிநிலை இருந்தது; சமஸ்கிருத பாரம்பரியத்தில் இணைவதற்கு முன்பு பழங்குடிப் பாதிரியார்களாக இருந்த சில பிராமண சாதியினர் , அன்றாட மதச் சடங்குகளை நிறைவேற்றும் சாதாரண கிராமப் பூசாரிகளாகவே இருந்தனர்.

வகடகர்கள்

கிபி 3 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி பத்தாண்டுகளில் (சுமார் 275 கிபி) குப்தர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தனர். பண்டைய இந்தியாவில் குப்தர் காலம் "பொற்காலம்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது, ஏனெனில் கலை, இலக்கியம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் ஏராளமான சாதனைகள். இது துணைக்கண்டத்தின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பையும் ஏற்படுத்தியது. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், அவர்களின் சக்தி குறைந்துவிட்டது. வாகடகர்கள் தக்காணத்தை இரண்டரை நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆட்சி செய்து குப்தர்களின் சமகாலத்தவர்கள்.

குப்தர்கள் மற்றும் வகடகர்களின் கீழ் சமூகம்

- பிராமணர்களுக்கு ஏராளமான நில மானியங்கள் குப்தர் காலத்தில் பி ரஹ்மானாவின் மேலாதிக்கம் தொடர்ந்தது மற்றும் அதிகரித்தது என்று கூறுகிறது. பிராமணர்கள் ராஜாவை வெவ்வேறு கடவுள்களுடன் ஒப்பிட்டு, கடவுள்களின் பண்புகளை உடையவர்களாக தங்கள் நன்றியை வெளிப்படுத்தினர். அடிப்படையில் வைசியர்களாக இருந்த குப்தர்கள், பிராமணர்களால் க்ஷத்திரியர்களாகக் காணப்பட்டனர். பிராமணர்களுக்கு நில வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது, மேலும் இந்த நில மானியங்கள் அவர்களை பணக்காரர்களாகவும் வளமாகவும் ஆக்கியது. நாரதரின் சட்டப் புத்தகத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பல சலுகைகளை அவர்கள் கோரினர். இரண்டு காரணிகளின் விளைவாக சாதிகள் பல துணை சாதிகளாகப் பெருகின:

- ஏராளமான வெளிநாட்டினர் இந்திய சமுதாயத்தில் இணைக்கப்பட்டனர் மற்றும் வெளிநாட்டினரின் ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் ஒரு துணை ஜாதி ஒதுக்கப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, குப்தர்களுக்கு முந்தைய காலத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு வெளிநாட்டு ஆளும் குடும்பங்களுக்கு) எ.கா., சித்தியன் தோற்றம் (அரை-கூஷத்திரிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த ஹன்கள், ராஜபுத்திரர்களின் 36 குலங்களில் ஒன்றாக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர்.
- தொலைதூர மற்றும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் பிராமண கலாச்சாரத்தின் விரிவாக்கத்துடன், ஏராளமான பழங்குடி சமூகங்கள் வர்ண அமைப்பின் பிராமண சமூக கட்டமைப்பில் இணைக்கப்பட்டன. வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களும் பழங்குடியினத் தலைவர்களும் கூஷத்திரியர்களாகக் கருதப்பட்டனர் மற்றும் சாதாரண பழங்குடியினருக்கு சூத்திர அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.

குப்தர்களின் காலத்தில், சூத்திரர்களின் நிலை மேம்பட்டது. அவர்கள் இப்போது இதிகாசங்கள்) ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் (மற்றும் புராணங்களைக் கேட்க அனுமதிக்கப்பட்டனர் . அவர்கள் இப்போது கிருஷ்ணர் என்ற புதிய கடவுளை வழிபடலாம் . 7 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, சூத்திரர்கள் பொதுவாக விவசாயம் செய்பவர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டனர்; முந்தைய காலங்களில், அவர்கள் எப்போதும் 3 உயர் வர்ணங்களுக்காக வேலை செய்யும் அடிமைகள், வேலையாட்கள் மற்றும் விவசாயத் தொழிலாளர்களாகத் தோன்றினர்.

தீண்டாமை நடைமுறை தீவிரமடைந்தது, குறிப்பாக சண்டாளர்களுக்கு . சீனப் பயணி ஃபா-ஹியன் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் சண்டாளர்கள் கிராமங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்து இறைச்சி மற்றும் சதையைக் கையாண்டதாகக் கூறுகிறார். அவர்கள் நகரத்திலோ அல்லது சந்தையிலோ நுழையும்போதெல்லாம், மற்றவர்கள் அவற்றைத் தொடுவதையும் மாசுபடுவதையும் தவிர்ப்பதற்காக, அவர்கள் தங்கள் வருகையை அறிவிக்க ஒரு மரத்துண்டை அடிப்பார்கள். தென்னிந்தியாவில், சங்க காலத்தின் பிற்பகுதியில் தீண்டாமைப் பழக்கம் வந்ததாகத் தெரிகிறது.

குப்தர் காலத்தில் பெண்களின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. உதாரணமாக, பெண்களுக்கு சொத்து மீது உரிமை இல்லை, சதிக்கான சான்றுகள் உள்ளன. சதியின் முதல் சான்றுகள் கி. 510 CE மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள எரானில் உள்ள கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. ஹர்ஷசரிதத்தில்)பாணபட்டரால் இயற்றப்பட்டது(, மன்னர் பிரபாகரவர்தன இறந்தபோது, அவரது ராணி சதி செய்கிறார்.

நாளந்தா இந்தியாவின் பீகார் மாநிலத்திலுள்ள ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இடமாகும். இது மாநிலத் தலைநகரான பாட்னாவிலிருந்து 90 கி. மீ தொலைவில் தென்கிழக்குத் திசையில் அமைந்துள்ளது. இங்கு தான் பண்டைய காலத்தில் இந்தியாவின் தலைசிறந்த நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் இருந்தது. 14 ஹெக்டேர் பரப்பளவுள்ள பல்கலைக்கழக கட்டிடம் செங்கற்களால் ஆனது. திபெத்தியர்கள், சீனர்கள், கிரேக்கர்கள், பெர்சியர்கள் என பல நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களும், அறிஞர்களும் இந்த பல்கலைக்கழகத்தால் ஈர்க்கப்பட்டனர். 1193 ஆம் ஆண்டு பக்தியார் கில்ஜியின் இராணுவத்தால் சூறையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டது. இவர்களால் அழிக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்தின் நூலகம் தீயிட்டு மூன்று மாதங்களாக எரிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, இதன் மூலம் அங்குள்ள நூல்களின் எண்ணிக்கையை மதிப்பிடலாம்.

நாளந்தா, பண்டைய பல்கலைக்கழகம் மற்றும் பௌத்த மடாலய மையம் பீகார் ஷெரீப்பின் தென்மேற்கே மத்திய பீகார் மாநிலம், வடகிழக்கு இந்தியாவின் . நாலந்தாவின் பாரம்பரிய வரலாறு புத்தர் (கிமு 6-5 நூற்றாண்டுகள்) மற்றும் ஜைன மதத்தை நிறுவிய மகாவீரர் காலத்தைச் சேர்ந்தது . பிற்கால திபெத்திய ஆதாரத்தின்படி, நாகார்ஜுனா (2-3 ஆம் நூற்றாண்டு பௌத்த தத்துவஞானி) அங்கு தனது படிப்பைத் தொடங்கினார். எவ்வாறாயினும், இந்திய தொல்லியல் துறையால் மேற்கொள்ளப்பட்ட விரிவான அகழ்வாராய்ச்சிகள், மடங்களின் அடித்தளம் குப்தர் காலத்தைச் சேர்ந்தது என்பதைக் குறிக்கிறது (5 ஆம் நூற்றாண்டு CE). கனௌஜ் (கன்னாஜ்) 7 ஆம் நூற்றாண்டின் சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர் .ஹர்ஷவர்தன , அவர்களுக்குப் பங்களித்ததாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அவரது ஆட்சியின் போது சீன யாத்ரீ கர்சுவான்சாங் நாலந்தாவில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்து, அங்கு படித்த பாடங்கள் மற்றும் சமூகத்தின் பொதுவான அம்சங்களைப் பற்றிய தெளிவான கணக்கை விட்டுச் சென்றார் . ஒரு தலைமுறைக்குப் பிறகு மற்றொரு சீன யாத்ரீ கரான யிஜிங், துறவிகளின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு நிமிடக் கணக்கையும் வழங்கினார். பாலா வம்சத்தின் கீழ் (8-12 ஆம் நூற்றாண்டுகள்) கற்றல் மையமாக நாளந்தா தொடர்ந்து செழித்து வளர்ந்தது , மேலும் இது கல் மற்றும் வெண்கலத்தில் மத சிற்பத்தின் மையமாக மாறியது. பீகாரில் முஸ்லீம்களின் தாக்குதல்களின் போது நாளந்தா பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கலாம் (கி. 1200) மற்றும் மீளவே இல்லை.

யாத்ரீ கர்களின் கணக்குப்படி, குப்தர் காலத்திலிருந்தே நாளந்தாவின் மடங்கள் உயரமான சுவரால் சூழப்பட்டிருந்தன. அகழ்வாராய்ச்சியில் இந்திய பாரம்பரிய வடிவமைப்பின் 10 மடங்களின் வரிசையை வெளிப்படுத்தியது - ஒரு முற்றத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் செல்கள் திறக்கும் நீள்வட்ட செங்கல் கட்டமைப்புகள், ஒரு பக்கத்தில் ஒரு பிரதான நுழைவாயில் மற்றும் முற்றத்தின்

குறுக்கே நுழைவாயிலை எதிர்கொள்ளும் ஒரு சன்னதி. மடாலயங்களுக்கு முன்னால் செங்கல் மற்றும் பிளாஸ்டரில் பெரிய கோவில்கள் அல்லது ஸ்தூபிகள் வரிசையாக நின்றன. முழு வளாகமும் அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முத்திரைகளில் மகாவிஹாரா ("பெரிய மடாலயம்") என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது . நாளந்தாவில் உள்ள ஒரு அருங்காட்சியகத்தில் அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த பல பொக்கிஷங்கள் உள்ளன. 2016 ஆம் ஆண்டில், இடிபாடுகள் யுனெஸ்கோவின் உலக பாரம்பரிய தளமாக அறிவிக்கப்பட்டது .

விக்ரம்ஷிலா பல்கலைக்கழகம்

- இது இன்றைய பீகார் மாவட்டத்தில் உள்ள பாகல்பூரில் உள்ளது.
- பாலா வம்சத்தின் ஆட்சியாளர் தர்மபால) கி.பி .783-820) நாளந்தாவில் படிப்பின் அளவு குறைந்ததால் விக்ரமஷிலாவை நிறுவினார்.
  - தரம்பால கோபாலனின் மகன், அவர் ஓடந்தபுரி பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவினார் . வங்காள மற்றும் பீகாரின் பாலா ஆட்சியாளர்களுக்கு கல்வி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை இது காட்டுகிறது.
- பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள பேராசிரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள ராஜ்யங்களால் பௌத்த போதனைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்.
- விக்ரமஷிலா பெரும்பாலும் திபெத்திய மூலங்களிலிருந்து அறியப்படுகிறது , குறிப்பாக 16-17 ஆம் நூற்றாண்டின் திபெத்திய துறவி வரலாற்றாசிரியரான தாராநாதாவின் படைப்புகள்.
- இது வஜ்ரயான பௌத்தத்தின் மையமாக இருந்தது மற்றும் தாந்த்ரீக ஆசான்களைப் பயன்படுத்தியது.
- தர்க்கம், வேதங்கள், வானியல், நகர்ப்புற வளர்ச்சி, சட்டம், இலக்கணம், தத்துவம் மற்றும் பிற துறைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன.
- விக்ரம்ஷிலா பல்கலைக்கழகம் நாடு முழுவதிலுமிருந்து மற்ற நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்களை ஈர்த்தது .
- பொதுவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குல்பதி அல்லது மஹாஸ்தவீர் பல்கலைக்கழகத்தின் மிக உயர்ந்த அதிகாரியாக இருந்தார்.
- பேராசிரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள ராஜ்யங்களால் பௌத்த போதனைகளைப் பரப்புமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்.

- ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மடாதிபதியாக) துறவிகளின் அபேயின் தலைவராக இருப்பவர்(, புகழ்பெற்ற பண்டிதரும் தத்துவஞானியுமான அதிசா முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறார்.
- விக்ரமஷிலா பெரும்பாலும் திபெத்திய மூலங்களிலிருந்து அறியப்படுகிறது, குறிப்பாக 16-17 ஆம் நூற்றாண்டின் திபெத்திய துறவி வரலாற்றாசிரியரான தாரானாதரின் படைப்புகள்.
- இது வஜ்ரயான பௌத்தத்தின் மையமாக இருந்தது மற்றும் தாந்த்ரீக ஆசான்களைப் பயன்படுத்தியது.
- தர்க்கம், வேதங்கள், வானியல், நகர்ப்புற வளர்ச்சி, சட்டம், இலக்கணம், தத்துவம் மற்றும் பிற துறைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன.
- விக்ரம்ஷிலா பல்கலைக்கழகம் நாடு முழுவதிலுமிருந்து மற்ற நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்களை ஈர்த்தது. 100க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள் 1000க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களுக்கு கற்பித்துள்ளனர்.
- இந்தப் பழங்காலப் பல்கலைக் கழகம், எல்லாப் பழங்காலப் பல்கலைக் கழகங்களைப் போலவே, பல கோவில்களைக் கொண்டிருந்தது. பல்வேறு கோவில்களை மேற்பார்வையிட சுமார் 108 அறிஞர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.
- மேலும் ஆறு ஆச்சார்யர்கள் கோவில்கள் மற்றும் கற்றல் மையங்களை மேற்பார்வையிடவும் நிர்வகிக்கவும் நியமிக்கப்பட்டனர்.
- பொதுவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குல்பதி அல்லது மஹாஸ்தவீர் பல்கலைக்கழகத்தின் மிக உயர்ந்த அதிகாரியாக இருந்தார்.
- ஆறு பெரிய கல்லூரிகள் இருந்தன, ஒவ்வொன்றும் மையத்தில் அதன் சொந்த பெரிய கட்டிடம். விக்யான் பவன் என்பது மைய அமைப்பிற்கு வழங்கப்பட்ட பெயர். ஆறு வாயில்கள் கட்டிடங்கள் அனைத்தையும் இணைக்கின்றன.
- பிரதான வாயிலில், ஒரு துவார பண்டிட் காவலுக்கு நிற்க நியமிக்கப்பட்டார்.
- இந்த பல்கலைக்கழகத்தின் மாணவர்களில் ஒருவர் திபெத்திய பௌத்த ஷக்ரா மரபுகளை நிறுவிய அதியா திபங்கரா ஆவார் .

வலபி பல்கலைக்கழகம்

- இது 600 CE மற்றும் 1400 CE க்கு இடையில் ஒரு ஹினாயனா பௌத்த கற்றல் மையமாக இருந்தது, இது மைத்ரகா அரசரான பட்டர்காவால் கட்டப்பட்டது .

- இந்நாட்டை ஆண்ட மைத்ரக மன்னர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆதரவாளர்களாக செயல்பட்டனர்.
- 480-775 CE காலத்தில் , மைத்ரகா பேரரசின் தலைநகராக வலாபி இருந்தது.
- கிபி 775 இல் புரவலர் மன்னர்கள் அரபு தாக்குதலுக்கு பலியாகினர் , இதன் விளைவாக பல்கலைக்கழகம் சிறிது பின்னடைவை சந்தித்தது.
- அப்போதிருந்து, மைத்ரகா வம்சத்தின் வாரிசுகள் தாராளமான அன்பளிப்புகளுடன் தொடர்ந்து ஆதரவளித்தனர்.
- 12 ஆம் நூற்றாண்டில் , அதன் புரவலர் மன்னர்களின் இழப்பு தவிர்க்க முடியாமல் அதன் அனைத்து கல்வி நடவடிக்கைகளும் படிப்படியாக மறைவதற்கு வழிவகுத்தது.
- இது ஹீனயான பௌத்தத்தின் குறிப்பிடத்தக்க கற்றல் மையமாக இருந்தது .
- பௌத்த சிந்தனைகளுடன் பிராமண அறிவியலும் கற்பிக்கப்பட்டது . இப்பல்கலைக்கழகத்தில் பிராமண மாணவர்கள் பயின்று வருவதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன.
- மத அறிவியலைத் தவிர, பின்வரும் படிப்புகள் உள்ளன:
    - நிதி (அரசியல் அறிவியல், ஸ்டேட்ஸ்மேன்ஷிப்)
    - வர்தா (வணிகம், விவசாயம்)
    - நிர்வாகம்
    - தத்துவம் மற்றும் மத சிந்தனை (குறிப்பாக பௌத்த தத்துவம்)
    - கணக்கியல், பொருளாதாரம் மற்றும் சட்டம்
- வாலபியின் முக்கியத்துவம் வட இந்தியா முழுவதும் நன்கு அறியப்பட்டது.
- மைத்ரகா வம்சத்தினர் இந்த பல்கலைக்கழகத்தை நாலந்தா பல்கலைக்கழகம் போலவே நிறுவினர்.
- அதில் ஒரு பெரிய நூலகம் இருந்தது. வழங்கப்பட்ட கல்வி மிக உயர்ந்த திறன் கொண்டது.
- இது அண்டை நாடுகளில் இருந்தும், அண்டை நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்களை ஈர்த்தது.
- இப்பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்ற மாணவர்கள் நாடு முழுவதும் உயர் மதிப்பிற்குரியவர்களாகவும் அரசர்களின் நீதிமன்றங்களில் உயர் நிர்வாகப் பதவிகளில் அமர்த்தப்பட்டனர்.
- குணமதி மற்றும் ஸ்திரமதி ஆகிய இரண்டு புகழ்பெற்ற பௌத்த அறிஞர்கள் இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

- சோமதேவனின் கதாசரித்சாகரம் நளந்தா அல்லது பனாரஸை விட வாலபிக்கு தனது மகனை அனுப்புவதில் உறுதியாக இருந்த ஒரு பிராமணனின் கணக்கைக் கூறுகிறது.
- ஒரு சீன யாத்ரீகர், 7 ஆம் நூற்றாண்டில் வாலாபிக்கு வந்தார் அதே நேரத்தில் யிஜிங் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வந்தார்.
  - இந்த நிறுவனம் யிஜிங்கின் கூற்றுப்படி, நாளந்தாவின் புத்த மடாலய மையத்திற்கு இணையாக இருந்தது.
  - ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சுவான்சாங் இந்த நிறுவனத்திற்குச் சென்றபோது, அங்கு சுமார் 6000 துறவிகள் படித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சாதவாகனர்கள் மற்றும் குஷானர்களின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார பங்களிப்புகளை மதிப்பிடுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………………
2. முதலாம் கனிஷ்கரின் ஆட்சியையும் குஷான் ஆட்சியின் தாக்கத்தையும் இந்திய சமுதாயத்தில் மதிப்பிடுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………………
3. குப்தா பேரரசின் நிர்வாக அமைப்புஇ பொருளாதார செழிப்பு மற்றும் கலாச்சார சாதனைகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
   …………………………………………………………………………………………………..

இயல் - நான்கு

வர்தனங்கள் - ஹர்ஷவர்தன - நிர்வாகம் - மதப் பங்களிப்புகள் - மாகாண வம்சங்கள் - சாளுக்கியர்கள் - ராஷ்டிரகூடர்கள் - பரமரர்கள் - பாலர்கள் - சேனாக்கள் - கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - கலாச்சார பங்களிப்புகள்.

நோக்கங்கள்

- ஹர்ஷவர்தனா நிர்வாகம் மதப் பங்களிப்புகள் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை கலாச்சார பங்களிப்புகள்.
- இந்திய வரலாற்றில் மாகாண வம்சங்களின் தோற்றம் மற்றும் தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
- சாளுக்கியர்கள் நிர்வாகம் மற்றும் கலாச்சார பங்களிப்புகளின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.

ஹர்ஷா என்றும் அழைக்கப்படும் ஹர்ஷவர்தனாஇ 606 ஊநு முதல் 647 ஊநு வரையிலான ஆட்சியில் வட இந்தியாவில் அமைதிஇ செழிப்பு மற்றும் கலாச்சார மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டு வந்த ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஆட்சியாளர் ஆவார். அவரது நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள்இ மத சகிப்புத்தன்மை மற்றும் கலை மற்றும் பொருளாதாரத்தின் ஆதரவு ஆகியவை இந்திய வரலாற்றில் அழியாத முத்திரையை பதித்துள்ளன. இந்தக் கட்டுரையில்இ ஹர்ஷாவின் சாதனைகள்இ ஆட்சி அமைப்புஇ மதச் சார்புகள்இ கலாச்சார வளர்ச்சிகள் மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அவரது மரபு பற்றிய விரிவான புரிதலைப் பெறுவோம்.

அறிமுகம்

வர்தன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஹர்ஷவர்தனா, இந்திய வரலாற்றில் தலைசிறந்த மன்னர்களில் ஒருவராக விளங்குகிறார். அவரது நியாயமான மற்றும் கருணையுள்ள ஆட்சிக்கு பெயர் பெற்ற ஹர்ஷா, தனது குடிமக்களின் பாராட்டையும் மரியாதையையும் பெற்றார். அவரது ஆட்சியின் கீழ் அவரது ராஜ்யம் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை, கலாச்சார முன்னேற்றம் மற்றும் மத நல்லிணக்கத்தை அனுபவித்தது. மேலும், ஒரு அறிஞர் மற்றும் கவிஞராக, ஹர்ஷா தனது ராஜ்யத்தின் இலக்கிய மற்றும் அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கினார்.

ஹர்ஷாவின் ஆட்சி ஆரம்பத்தில் தானேசர் நகரைச் சுற்றி வந்ததுஇ ஆனால் பின்னர் அவர் தனது தலைநகரை கன்னோஜ்க்கு மாற்றினார். இந்த இரண்டு நகரங்களும் ஹர்ஷாவின்

ஆட்சியின் போது முக்கியமான கலாச்சார மற்றும் அரசியல் மையங்களாக மாறின. இன்றைய உத்தரபிரதேசம்இ பஞ்சாப்இ ஹரியானாஇ பீகார் மற்றும் நேபாளத்தின் சில பகுதிகள் உட்பட அவரது ராஜ்ஜியம் பரந்த பகுதிகளில் பரவியது. இந்த பரந்த பிரதேசமானது கலாச்சார பரிமாற்றம் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவியதுஇ ஹர்ஷாவின் குடிமக்களுக்கு செழிப்பைக் கொண்டு வந்தது.

அரச கைவினைப் பற்றிய பண்டைய கட்டுரையான அர்த்தசாஸ்திரத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட ஹர்ஷாஇ திறமையான நிர்வாகத்தையும் திறமையான நிர்வாகத்தையும் உறுதி செய்வதற்காக நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்தினார். அவர் தனது சாம்ராஜ்யத்தை மாகாணங்களாகவும் மேலும் மாவட்டங்களாகவும் பிரித்துஇ நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட ஆட்சி முறையை நிறுவினார். வெவ்வேறு நிலைகளில் அதிகாரிகளை நியமிப்பதன் மூலம்இ ஹர்ஷா தனது ராஜ்யத்தின் விவகாரங்கள் நன்கு நிர்வகிக்கப்படுவதை உறுதி செய்தார். மேலும்இ அவர் தனது குடிமக்களுக்கு அணுகக்கூடிய தன்மை மற்றும் அவர்களின் குறைகளுக்கு தனிப்பட்ட கவனம் ஆகியவை மக்களிடையே நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் வளர்த்தன.

பௌத்த பக்தராக இருந்த போதிலும்இ ஹர்ஷா தனது ராஜ்யத்தில் உள்ள மற்ற மத சமூகங்களை மதித்து ஆதரவளித்தார். பல்வேறு மரபுகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் மற்றும் துறவிகளை ஒன்றிணைத்து நம்பிக்கை மற்றும் தத்துவம் பற்றிய விவாதங்களில் ஈடுபடுவதற்காக அவர் மதக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தார். ஹர்ஷா மடங்கள்இ கோவில்கள் மற்றும் ஸ்தூபிகளை கட்டுவதற்கு நிதியுதவி செய்தார்இ மத பன்முகத்தன்மையை ஊக்குவித்தார் மற்றும் அவரது குடிமக்களிடையே நல்லிணக்க உணர்வை வளர்த்தார்.

ஹர்ஷாவின் ஆட்சி கலைஇ இலக்கியம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சியைக் கண்டது. கலைகளின் புரவலராகஇ அவர் சமஸ்கிருத இலக்கிய வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவரது நீதிமன்றம் அறிவார்ந்த மற்றும் கலாச்சார நடவடிக்கைகளின் துடிப்பான மையமாக மாறியதுஇ இந்தியா மற்றும் அண்டை பகுதிகளில் இருந்து புகழ்பெற்ற அறிஞர்கள்இ கவிஞர்கள் மற்றும் கலைஞர்களை ஈர்த்தது. குறிப்பிடத்தக்க வகையில்இ சீனப் பயணியான சுவான் சாங் ஹர்ஷாவின் அரசவைக்குச் சென்றுஇ கற்றல் மற்றும் புலமைப்பரிசில் பேரரசரின் அசைக்க முடியாத ஆதரவைப் பாராட்டினார்.

திறமையான நிர்வாகம்இ சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பேணுதல் மற்றும் தனது குடிமக்களுக்கு நீதி வழங்குதல் ஆகியவற்றில் ஹர்ஷா அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். அவரது சாம்ராஜ்ஜியத்தை மாகாணங்களாகவும் மாவட்டங்களாகவும் பிரித்ததன் மூலம் சுமூகமான நிர்வாகம் மற்றும்

கொள்கைகளை திறம்பட செயல்படுத்தியது. மேலும்இ பொது மக்களுக்கு அவர் அணுகக்கூடிய தன்மை நிர்வாகத்தின் மீது நம்பிக்கை மற்றும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியதுஇ மக்களின் ஒட்டுமொத்த நல்வாழ்வை மேம்படுத்தியது.

பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துஇ ஹர்ஷா பொருளாதார பரிமாற்றத்தை தீவிரமாக ஊக்குவித்தார். அவர் சாலைகள் மற்றும் ஓய்வு இல்லங்கள் கட்டுமானத்தில் முதலீடு செய்தார்இ வர்த்தகம் மற்றும் கலாச்சார தொடர்புகளை எளிதாக்கினார். இந்த உள்கட்டமைப்பு வளர்ச்சிகள் பொருளாதார செழிப்பைத் தூண்டியது மட்டுமல்லாமல் அவரது ராஜ்யத்தில் கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பங்களித்தது.

மேலும் ஹர்ஷாவின் ராஜ்ஜியத்தில் விவசாயம் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு வாழ்வாதாரத்தை வழங்குகிறது. விவசாய வளர்ச்சிக்கு ஆதரவாகஇ கால்வாய்கள் மற்றும் நீர்த்தேக்கங்கள் போன்ற நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை ஹர்ஷா கட்டினார். இந்த முயற்சிகள் விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது விவசாய சமூகங்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தியது.

ஹர்‘வர்தன்

குப்த சாம்ராஜ்யதின் வீழ்ச்சிக்கு பின்னர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த அரசியல் மீண்டும் பிளவுபட்டது, நாடெங்கிலும் வன்முறைகள் தலைதூக்கியது, மன்னர்கள் தங்களுக்குள்ளாக தனிப்பட்ட விருப்பங்களின் பேரில் சண்டையிட்டு கொண்டார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் தானே‘வரத்தில் (ஸ்ரீகந்தஜனபாதம் புதுடில்லி) வர்தனர் வம்சம் எழுச்சியுற்றது. வர்தனர் வம்சத்தை நிறுவியவர் பு‘யபூதி என்பதால், இந்த வம்சம் பு‘யபபூதி வம்சம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பு‘யபூதியைப் பற்றிய குறிப்புகள் கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும் இல்லாததால் நரவர்தனர் என்பவர் முதல் வர்தன மன்னராக ஒப்புகொள்ளப்படுகிறார். சோனிபட், நாளந்தா, மதுபானா போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆராய்ச்சி மற்றும் கண்டுபிடிப்புகளின் மூலம் வர்தனர் வம்சத்தின் வம்சாவளியை கீழ்கண்டவாறு அறிகிறோம்.

வர்தனர் வம்சத்தின் முதல் வலிமை மிகு அரசன் பிரபாகரவர்தனர். இவருக்கு ராஜ்யவர்தனர், ஹர்சவர்தனர் என்ற இரு மகன்களும். ராஜ்யஶ்ரீ என்ற மகளும் இருந்தனர். பிரபாகவர்தனரின் கடைசி காலகட்டத்தில் ஹுணர்கள் தாக்குதல் நடத்தினர். ஹுணர்களை எதிர்கொள்ள ராஜ்யவர்தனரை அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். இந்த போர் நடந்து கொண்டிருந்த போது பிரபாகரவர்தனார் மரணமடைந்தார்.

இராஜ்யவர்தனர்

ஹுணர்களை தோற்கடித்து விட்டு தலைநகர் திரும்பிய போது, தனது தந்தையின் மரண செய்தி அவரை மிகவும் கவலை கொள்ளச்செய்தது. உலக வாழ்க்கையை துறந்து

விட நினைத்தார். அதே வேளையில் மாளவ மன்னன், கிரிஹரவர்மனையும் அவரது மனைவியையும் கொலை செய்து விட்டதாகவும் இராஜ்யவர்தனரின் சகோதரி ராஜ்யஸ்ரீயையும் சிறை பிடித்துச் சென்றுள்ளதாகவும் தனது பணியாள் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டார். அரசன் இறந்தது முதல் மாளவ மன்னன் தனது இராச்சியத்தை தாக்கும் நோக்கம் கொண்டிருப்பதாக ஊகம் கேள்விபட்டான். எனவே மாளவ மன்னன் மீது போர் தொடுக்கச் சென்று வெற்றியும் பெற்றான். இருப்பினும், கௌன் மன்னன் சசாங்கனால் கொலை செய்யப்பட்டார்.

ஹர்சவர்தனரின் எழுச்சி

தன் சகோதர் இராஜ்யவர்தனரின் மறைவுக்குப்பின் (கி.பி. 606 - கி.பி. 647). கி.பி. 606 ஆண்டில் தனது பதினாறாம் அகவையில் ஹர்சவர்தன் அரியணை ஏறினார். முடிசூட்டிக் கொண்டபின் ஹர்சா தனது சகோதரன் மற்றும் தந்தையின் மறைவால் பாதிக்கபட்டிருந்ததால், கௌன் ராஜ்ஜியத்தை அழித்து, சசாங்கனை பழிவாங்க நினைத்தான். தன் சகோதரியை மாளவ சிறையிலிருந்து மீட்பதையும் சசாங்கவை தண்டிபதையும் முதல் கடமையாக நினைத்தான். இராணுவ தளபதி சிம்மானந்தன் அரசனின் துக்கத்தை கலைக்க நினத்தவராக, அரசனது மூதாதையர்களின் மரபு பாரம்பரியத்தையும், அரசகுல சக்தியையும் கட்டி காப்பாற்ற வேண்டியதைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார். ஹர்'ா தனது பழிவாங்கும் எண்ணத்தை கைவிட்டான்.

பாணபட்டர் எழுதிய ஹர்சசரித்திர குறிப்பின்படி, ஹர்சவர்தன் வலிமையான இராணுவத்தை திரட்டிக் கொண்டு சசாங்கனை பழிதீர்க்கச் சென்றதாகக் குறிப்பிடுகிறது. செல்லும் வழியில் அரசர் தேவகுப்தன் கன்னோசியை கைப்பற்றியதையும், தனது சகோதரி சிறையிலிருந்து தப்பிச் சென்றதையும், தளபதி மூலம் கேள்விப்பட்டான். இராணுவ தலைமை தளபதியிடம் கௌன் மீது தாக்குதல் நடத்த, போர்படைகளை ஒப்படைத்து விட்டு தனது சகோதரியைத் தேடி தனியே புறப்பட்டுச்சென்றார். வழியில் ராஜ்யஸ்ரீ தீக்குளிக்க முயல்வதைக் கண்டு, காப்பற்றி முகாமிற்கு அழைத்து வந்தார். ஹர்சா இராணுவத்தை விட்டுவிட்டு வந்த பின் என்ன நடந்தது என்பதை பற்றிய குறிப்புகள் ஹர்சசரித்திரத்தில் இடம் பெறவில்லை. கஞ்சன்
கல்வெட்டு குறிப்பில் ஹர்சவர்தனின் படைகள் சசாங்கனை கௌனிற்கு திரும்பிச் செல்லுமாறு கட்டாயப்படுத்தியது என்று உள்ளது. மேலும் ஆர்ய மஞ்சுஸ்ரீ மூலகல்பம் என்ற நூலில் ஹ(ர்) என்ற எழுத்தில் துவங்கும் எழுத்தை உடைய அரசன் சசா(ளழஅய) என்ற மன்னனை தோற்கடித்தார் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

கன்னோசியின் பிரச்சினைகள்

கன்னோசியின் மன்னன் கிரிஹரவர்மன் வாரிசு இல்லாமல் இறந்து போனதால், அரியணை காலியாக உள்ளதால், கிரிஹரவர்மமன்னனின் அரசவையினர் ஏக மனதாக அரியணையை ஹர்சவர்தனை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூறினர். ஆனால் ஹர்சாவால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. யுவான் சுவாங் இந்த நிகழ்வை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். பின்பு

தன் சகோதரி ராஜ்யஸ்ரீயுடன் சேர்ந்து கன்னோசியை ஆட்சி புரிந்தார் என்பதே உண்மையாக இருக்கலாம் என்பதை சீன புத்தகம் பஞ்சியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஹர்சவர்தனின் வெற்றிகள்

ஹர்சவர்தனன் தனது வெற்றி கொடியை இந்தியா முழுவதும் நாட்ட விரும்பினான். உத்ராஞ்சல் சபீலம் அஸ்தகிரி காந்தமாடம ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த அரசர்களும் அவருக்கு கப்பம் கட்ட வேண்டும். இல்லை என்றால் அவனை போரில் எதிர் கொள்ள வேண்டும் என ஒரு அறிக்கையை பிரகடனம் செய்தான். விரைவில் அவன் தனது சகோதரனின் மரணத்திற்குப் பழி தீர்த்து இந்தியாவின் சிறந்த தலைவராகத் திகழ்ந்தான் என யுவான் சுவாங் எழுதியுள்ளார். ஹர்சாபெரிய மற்றும் சக்தி வாய்ந்த பேரரசராக இருந்தார். நிர்வாக வசதிக்காக தலைநகரை தானேʻவரத்திலிருந்து கன்னோசிக்கு மாற்றினான். காமரூபத்தின் மன்னன் பாஸ்கரவர்மன், ஹர்சவர்தனிடம் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்ய முன்மொழிந்தான். அதை ஹர்சவர்தனும் ஏற்றுக் கொண்டான். இதில் ஒரு அரசியல் ராஜதந்திரமும் இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் சசாங்கங்காவின் பொதுவான எதிரிகள் என்பதால் இந்த ஒப்பந்தம் இருவரின் ஒப்புதலை பெற்றிருந்தது. வல்லாபியின் மீது ஹர்சவர்தன் தாக்குதல் நடத்தியபோது, வல்லாபியின் அரசன் இரண்டாம் துருவசேனன் குஜார்களிடம் அடைக்கலம் கோரினான். இங்கேயும் தனது ராஜயுக்தியைப் பயன்படுத்தி ஹர்சா தனது மகளை இரண்டாம் துருவசேனனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தான். அண்டை மாகாணங்களோடு வெற்றியும், நட்புறவும் கொள்வதில் ஹர்சா விருப்பம் கொண்டிருந்தான் என்பதை யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளிருந்து அறியலாம். கிழக்கு நோக்கியும் தனது ஆதிக்கத்தை செலுத்தத் தொடங்கினான். பாஞ்சாப், கன்யாகுப்ஜா, வங்காளாம், பிஹார், மற்றும் ஒரிஸா ஆகிய ஐந்து மாகாணங்களை வெற்றி கொண்டான். வுட இந்தியா முழுவதையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தான். சிந்திய பகுதியை வென்றபின் அதன் வளங்களை கொள்ளை அடித்தான்.

ஹர்சவர்தனனின் கலாச்சார சாதனைகள்

பழமையான இந்தியாவின் மிகச்சிறந்த பேரரசன் ஹர்சவர்தன் என்றால் அதில் சந்தேகமேயில்லை, பன்னிக்கரின் கூற்றுப்படி, இந்திய வரலாற்றில் மிகச்சிறந்த இடத்தைப் பிடித்த ஒரு அரசன், புலவர், இறயாண்மை உள்ளவன். ஹர்சா மிகச்சிறந்த புத்தி கூர்மையான வெற்றியாளன், ஆட்சியாளன், ஆனால் திறமையான சமாதான தூதுவன். ஹர்சாவின் கலாச்சார சாதனைகள் மகத்தானவை. அவரது கலாச்சார சாதனைகள் பின்வருமாறு விவரிக்கபடுகிறது. கன்னோசி பேரவை கலாச்சார சாதனைகளுக்கு எடுதுக்காட்டாக முதன்முதலில் கன்னோசியில் ஒரு சமயப்பேரவையைக் கூட்டினான். இந்தியாவிலேயே குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் சமய பண்பாட்டு நிகழ்வுகளுக்காக பொது பேரவையை கூட்டிய பெருமை ஹர்சாவையே சாரும். அனைத்து சமய பிரிவுகளின் பிரிதிநிதிகளுக்கும் அழைப்புவிடுத்தார். மகாயான புத்த சன்மார்க்க நெறிகளை கற்றுக்

கொள்வதற்காக கன்னோஜில் மாநாடு நடைபெற்றது. 18 நாடுகளைச் சேர்ந்த மன்னர்கள்களும், 1000 அறிஞர்களும், நாளந்தா பல்கலைகழகத்திலிருந்து 1000 அறிஞர்களும், 3000 ஹீன்யான, மஹாயான பிரிவினரும், 3000 சமண மற்றும் பிராமண சமயத்தவர்களும் வந்திருந்தனர். அவர்களை யுவான் சுவாங் தலைமை தாங்கினார். பெரிய மேடையில் 100அடியில் சைத்தியங்களை கங்கை நதிக்கரையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஒரு ஆள் உயரம் கொண்ட புத்தர் சிலையும் நிறுவப்பட்டிருந்தது. 3அடி உயரமுள்ள புத்தர் சிலை ஒன்று யானையின் மீது ஊர்வலமாக கொண்டுவரப்பட்டு, பின்பு மாநாட்டு மண்டபத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டு அரியணையில் வைக்கப்பட்டு, காணிக்கைகள் செலுத்தப்பட்டது. அதன் பிறகுதான் அறிஞர்கள் மண்டபத்திற்க்குள் வர அனுமதிக்கப்பட்டனர். மஹாயனத்தின் கோட்பாடுகள் புகழப்பட்டது. பிறகு ஹுன்-சாங், விவாதத்தில் யாராவது தனது கோட்பாடுகளைத் தர்க்க ரீதியாக தவறு என்று நிரூப்பித்தாலோ சந்தேகத்தை உருவாக்கினாலோ இந்த மண்டபத்திலேயே என் தலையை அறுத்து கொள்வேன என்று ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். ஆனால் ஹர்சா யுவான் சுவாங்கை பாதுகாக்க வேண்டி மத போதகரை தொட்டு துன்புறுத்தினால் அவர்களுக்கு மரணதண்டனை என்றும், அவருக்கு எதிராக பேசினால் நாக்கு துண்டிக்கப்படும் என்றும் அறிவித்தான். இந்த நிலையில் அவருக்கு எதிராக பேச யாருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. யுவான் சுவாங்கிற்கு மஹாயானதேவா (அ) மஹாசதேவா என்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது.

புத்த மார்க்கம் ஊக்குவிக்கப்படுவதை உணர்ந்த பிராமணர்கள், மண்டபத்திற்கு தீ மூட்டியது மட்டுமல்லாமல், ஹர்சா மீது கொலை முயற்சியிலும் ஈடுபட்டனர். ஆனாலும் ஹர்சா காப்பற்றப்பட்டார். 500 பிராமணர்களை பிடித்து வெளியேற்றினார். மற்ற மதங்களின் கோட்பாடுகளை நிராகரித்த பின் சீன யாத்திரிகரின் மஹாயான கோட்பாடுகளை நிறுவினார். அதை யாராலும் எதிர்த்து கேள்வி கேட்க முடியவில்லை.

பிராயாகை பேரவை

பிராயாகையில் மிகப் பெரிய மாநாட்டை கூட்டினார். இது ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கூட்டும் மாநாடுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இந்த மாநாட்டில் ஹுன்-சாங் உட்பட 18 அரசர்கள் பங்கேற்றனர், ஹுன்-சாங்கின் கூற்றுப்படி ஹர்சவர்தன் புத்த சிலைக்கு தனது விலைமதிப்பற்ற கற்களினால் ஆராதனை செய்து பிறகு அந்தக் கற்களை அங்கு குடியிருந்த மத போதகர்களுக்கு கொடுத்தான். தனது செல்வங்கள் அனைத்தையும் ஏழை எளியவர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும், விதவைகளுக்கும் பிரித்து கொடுத்தார். கருவூலம் காலியான நிலையில் கற்கள் பதித்த தனது மணிமுடியும் மாலையும் கொடுத்தார். ஐந்து வருட காலமாக சேர்த்த சொத்துகள் அனைத்தையும் தானம் கொடுத்த பிறகு தனது அணிகலன்களையும் ஆடைகளையும் தானமாக கொடுத்தார். பின்பு தனது சகோதரி ராஜ்யஸ்ரீயிடம் கேட்டு பெற்ற எளிய பழைய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு 10 திசைகளிலும் புத்தரை வணங்கினார். தனிமனித கொடையளிப்பதில் ஹர்சா உலகிலேயே

தனித்துவமாகப் பெயர் பெற்றிருந்ததாக நம்பப்படுகிறது. புத்தரின் ஆசியைப் பெற, மக்கள் நலனுக்காக ஹர்சன் தனது அனைத்து செல்வங்கல்ளையும் வழங்க சித்தமாயிருந்தார்.

முகலாய மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பை பற்றிய வரலாறுகளை கையாண்ட டாக்டர். ஈஸ்வரி ப்ராசாத், ஹர்சன் கன்னுஜ் மாநாட்டில் நடந்த மதசகிப்புத்தன்மையின்மை, பாரபட்சத்தையும் ஆர்ப்பாட்டத்தையும் மறந்து பிராயாகை மாநாட்டில், கொடைத்தன்மையுடனும் தாராள மனப்பான்மையுடனும் இருந்தார் எனக் கூறியுள்ளார்.

ஹர்சாவின் இலக்கிய ஆர்வம்

ஹர்சா வெற்றிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் அவரின் புத்தகங்களுக்காகவும் புகழ் பெற்றவர். பிரியதர்ரீகா, நாகநந்தா மற்றும் ரத்னவாளி ஆகிய சமஸ்கிருத நாடகங்களை இயற்றி தனது இலக்கிய திறமைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார். பணபட்ட அவரை அழகான கவிதைகளை எழுதுவதில் அவர் திறமை வாய்ந்தவர் என்று அழைத்தார். பாணபட்டா அவரின் அரச கவிஞர் ஆவார். இவை தவிர, ீலபத்திரன், ஜயசென், மாதங்க திவாகர் மயூர் போன்ற அறிஞர்களை ஆதரித்தார்.

ஹர்சாவின் மத நம்பிக்கை

அவர் பின்பற்றி வந்த மதத்தைப் பற்றி ஒரு சர்ச்சை உள்ளது. ஹர்சா மற்றும் அவரது மூதாதையர் ீவியர்கள் என்று ஹர்சசரிதாவில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஹர்சா பௌத்தத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட போதிலும், சிவன் மற்றும் சூர்யாவிலும் அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். ஆனால் பௌத்த மதத்திற்கு அவர் அளித்த ஆதரவின் காரணமாக, சில அறிஞர்கள் அவரை புத்த மதத்தை சார்ந்தவராக கருதுகின்றனர். ஒருவேளை அவர் பௌத்தத்தை தனது வாழ்கையின் பிற்பகுதியில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். ஹுன்-சாங் மற்றும் கன்னோஜ் மத மாநாடு இதற்கு ஆதாரங்களாக உள்ளன. ஆனால் இது முற்றிலும் தெளிவாக இல்லை.

ஹர்சாவின் நிர்வாகம்

ஹர்சாவின் நிர்வாக அமைப்பானது குப்தர்களுடையதைப் போன்று நன்றாக நிர்வகிக்கப்பட்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஹுன்-சாங் கருத்துப்படி, ஹர்சா ஒரு கடின உழைப்பாளி. அவரது உணவு, தூக்கம் ஆகியவற்றை மறந்து பணிபுரிபவர். அவரது நிர்வாகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

மத்திய அரசு

மத்திய அரசு அமைப்பின் பகுதிகள் பின்வருமாறு:

அரசர்

நிர்வாகத்தின் உயர் அதிகாரி அரசர் ஆவார். அவருக்கு மகாராஜாதிராஜா, பிரமே'வரா, பரமபத்தாத்தா, பரமதேவதா ஆகிய பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டார். முழு ஆட்சி பொறுப்பும் அரசருடையதாக இருந்தது. ஹர்சா தனிப்பட்ட முறையில் தனது குடிமக்களின் நலன்களை மேற்பார்வையிட்டார். அவர் தனது இராணுவத்தின் உச்ச நீதிபதியாகவும், உச்ச

தளபதியாகவும் இருந்தார். நிர்வாக நடவடிக்கைகள் தவிர, அவர் சமய நடவடிக்கைகள் மற்றும் பொது நலனில் ஈடுபட்டிருந்தார். மதுபானாவின் சாசனத்தின்படி, ஹர்சா தனது அன்றாட நடவடிக்கைகளை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருந்தார். இதில் ஒரு பகுதி நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்கும் மற்ற இரண்டு பகுதிகள் அவரது தனிப்பட்ட செயல்களுக்கும் ஆன்மீக செயல்களுக்கும் ஒதுக்கியிருந்தார்.

மந்திரிகள் குழு:

நிர்வாகச் செயல்பாடுகளில் உதவுவதற்கு என்று அரசர், மந்திரிகள் குழுவை அமைத்திருந்தார். ராஜாவின் சர்வாதிகார நடத்தை மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்ததால் மந்திரிகள் குழுவிற்கு ஒரு முக்கிய இடம் இருந்தது. மத்திய நிர்வாகம் பல துறைகளாக பிரிக்கப்பட்டன. இந்தத் துறைகள் மந்திரிகள் அல்லது தலைவர்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்பட்டன. பிரதான அதிகாரிகள் மகாசந்த்விக்ரக, மகாபாலதிகிருத, சேனாபதி, ராஜஸ்தான் (வெளியுறவு மந்திரி), உபரிகா மகாராஜா போன்றவர்கள். நாட்டின் நிர்வாகம் இந்த அதிகாரிகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்ததாக ஹுன்-சாங் எழுதியிருந்தார்.

மாகாண நிர்வாகம்:

ஹர்சாவின் பேரரசு மிகவும் பரந்து விரிந்தது. எனவே, நிர்வாக வசதிக்காக, இது மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அவை புக்கிட்டி அல்லது தே'ா என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் பிரதம அதிகாரி உப்பரிகா மகாராஜா என்று அறியப்பட்டார். ஆரச குடும்பத்தின் ஒரு உறுப்பினர் இந்தப் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு மாகாணமும் மாவட்டமாகப் (விசாயா) பிரிக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர் விசாபதி என அழைக்கப்பட்டார். உபயகா மஹாராஜாவினால் விசாபதி நியமிக்கப்பட்டார்.

உள்ளூர் அல்லது கிராம நிர்வாகம்:

ஒவ்வொரு மாவட்ட அல்லது விசாயா பல பத்தாக்களாக (வட்டங்கள்) பிரிக்கப்பட்டு, பத்தாக் பல கிராமங்களாக (கிராமங்கள்) பிரிக்கப்பட்டன. கிராமங்கள் நிர்வாகத்தில் மிகச்சிறியதாகும். மகாத்தார என அறியப்படும் ஒரு அதிகாரி கிராம அலுவலர்களிடையே குறிப்பிடப்பட்டார், அவர் கிராம நிர்வாகத்தை கவனித்துக் கொண்டார். ஆனால், அவர் ஒரு மாநில அதிகாரியா அல்லது மரியாதைக்குரிய வயதான கிராமவாசியா என்பது தெரியாது. கிராமிகா கிராமத்தின் தலைவராக இருந்தார்.

வருவாய் அமைப்பு:

வருமானத்தின் பிரதான ஆதாரம் உத்ராங்கா (நில வரி). தவிர, மற்ற வரிகள் உபரிக்கார, செல்வங்கள், பொன் போன்றவை. ஹுய்ன்-சாங் கூற்றுப்படி, அரச நிலத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு பகுதி மத நடவடிக்கைகளிலும் அரசாங்க வேலைகளிலும் செலவிடப்பட்டது. இரண்டாவது பகுதி பொதுப் பணிகள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்குச் செலவிடப்பட்டது. மூன்றாவது பகுதி அறிஞர்களுக்கு வெகுமதி மற்றும் ஊதியங்களை வழங்குவதற்காக செலவிடப்பட்டது, மேலும் நான்காவது நன்கொடை மற்றும்

பாராட்டுகளுக்கு செலவிடப்பட்டது. ஆறில் ஒரு பங்கு நில வரியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

நீதி அமைப்பு:

ஹுான்-சாங், நிர்வாகம் நேர்மையுடன் செயல்பட்டதுடன், அரசாங்கத்திற்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான பரஸ்பர உறவு சுமூகமான இருந்ததால் குற்றவாளிகள் இல்லை என்று எழுதியுள்ளார். ஹர்சாவின் காலத்தில், தண்டனை கடுமையாக இருந்தது. எனவே குற்றவாளிகள் குற்றங்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சினர். திருவிழாக்கள், விழாக்கள் முதலிய சந்தர்ப்பங்களில் குற்றவாளிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர் என்று ஹர்சசரித்திரம் குறிப்பிடுகிறது. தந்திகா அல்லது தண்டபாிகா தலைமை நீதிபதியின் பெயர்களாகும்.

பாதுகாப்புத் துறை:

பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை பாதுகாக்க, மிகவும் திறமையான மற்றும் பெரிய இராணுவம் தேவைப்பட்டது. ஹர்சாவின் கணக்குகளில் இருந்து அவர் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை அமைத்து, தனது பேரரசை விரிவுபடுத்தி அதன் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தது நிரூபனமாகிறது. யானைகளின் எண்ணிக்கையானது 60,000 மற்றும் பெருகிய இராணுவத்தின் எண்ணிக்கை 100,000 ஆகும். அவர் தனது ஆயுதங்களை அதிகரித்தார்.

உளவு அமைப்பு:

உளவு அமைப்பு, உளவுத்துறையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது. இந்தத் துறையானது இராஜ்யத்திற்குள்ளாகவோ அல்லது வெளியிலோ நடக்கும் எந்தவொரு சீர்குலைக்கும் நடவடிக்கைகளையும் இரகசியமாக கண்டுபிடிக்கும்.

பொது நலன்புரி நடவடிக்கை:

ஹர்சா பல பொதுநலச் செயல்களைச் செய்தார், இதன் காரணமாக அவர் அசோகருடன் ஒப்பிடப்படுகிறார். ஐந்தாண்டுக்கு ஒருமுறை அவர் தனது செல்வத்தை நன்கொடையாக அளித்தார். தவிர, அவர் பலவிதமான ஸ்தூபிகள் மற்றும் கோயில்களையும் கட்டினார். அவர் நளந்தா பல்கலைக்கழகம் மற்றும் பிற கல்வி மையங்களின் வளர்ச்சிக்காக பணியாற்றினார்.

ஹர்சா ஆட்சியின் மதிப்பீடு

ஹர்சாவின் குணாதிசயம் அசோகா மற்றும் சமுத்திரகுப்தாவின் குணங்களின் கலவையாக இருந்தது. சமுத்திரகுப்தாவைப் போலவே, அவர் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெற்றியின் பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்து பேரரசரின் நிலையை அடைந்தார். மேலும் நாட்டின் வரலாற்று ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தினார். இந்திய வரலாற்றில் ஹர்சா தனது வீரம், திறமையான தலைமை, மத சகிப்புத்தன்மை, இலக்கியத்தின் மீதான அன்பு மற்றும் தொண்டு ஆகியவற்றின் காரணமாக சிறப்பு மிகுந்த இடத்தை வகிக்கிறார். அவர் ஒரு வித்தியாசமான நபராக இருந்தார். அேோகர் மற்றும் அக்பரைப் போன்ற மகத்தான அரசர்களிடையே அவரை கணக்கிடப்பட வேண்டியவர். பொது நலன்புரி, இலக்கிய பேராசிரியர், மற்றும் ஒரு நிறைவான

நாடக ஆசிரியரின் நிர்வாகியாக, அவரை ஒரு திறமையான மற்றும் கவர்ச்சிகரமான அரசராக, வரலாற்று பக்கங்களில் குறிப்பிட வேண்டும். ஹர்சா, அவரது திறமை அடிப்படையில், இந்தியா முழுவதும் தனது பேரரசை நீட்டினார், இதனால், அது ஒரு அரசியல் ஒற்றுமைக்கு வழித்தடமாக இருந்தது.

சமூக நிலை

சமூகக் களத்தில், ஹுன்-சாங் பிராமணர்கள் மற்றும் ‘த்ரியர்களைப் பாராட்டியுள்ளார். அவரை பொறுத்தவரை, சமூகத்தில் சாதி அமைப்பு இருந்தது. பாரம்பரியமாக, சாதி அமைப்பில் நான்கு பிரிவுகள் இருந்தன. நான்கு சாதியினர் பல்வேறு அளவுகளில் மத சடங்குகள் சார்ந்த தூய்மை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். முதல் ஜாதி பிராமணர், அறிவிற்கும் ஒழுக்க நெறிக்கும் புகழ்பெற்றவர்கள். இரண்டாவது சத்ரியர் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெற்றார்கள். மூன்றாவது வைீயர். அவர்கள் நாட்டிலும் வெளியிலும் வியாபாரம் செய்தனர். நான்காவது சூத்திரர், திறன் குறைந்த வேலைகளை செய்தனர். ஒவ்வொருவரும் தனது சொந்த ஜாதிக்குள் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்கள். பெண்கள் மறுமணம் செய்யவில்லை. உடன்கட்டை ஏறல் பழக்கம் மற்றும் பலதார மணம் சமூகத்தில் பரவலாக இருந்தன.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வசித்தவர்களின் குணங்களை ஹுன்-சாங் கீழ்க்கண்ட வழிகளில் வகைப்படுத்துகிறார்:

கர்‘மீர் மக்கள் ஏமாற்றுபவர்கள் கோழைகள். மதுராவின் மக்கள் ஒழுக்க நெறிகளை கற்றுக் கொண்டு சிறந்தவர்களாக விளங்குகிறார்கள். கன்னுஜாவின் மக்கள் அழகாக உள்ளனர். மால்காவின் குடிமக்கள் கற்றறிந்தவர்களாகவும் கண்ணியமாகவும் இருக்கிறார்கள். கம்ப்ருவின் மக்கள் தீவிரமானவர்கள் மற்றும் அவர்கள் அறிஞர்களை மதிக்கிறார்கள். சோழ வம்சத்தினர் பயமுறுத்தக்கூடியவர்கள், துன்மார்க்கர்கள். திராவிடர்கள் நம்பகமானவர்கள், தைரியமானவர்கள், கடிதங்களின் நேசர்கள். மகாரா‘டிராவின் மக்கள் நன்றியுள்ளவர்களாகவும், ஏகோபித்தவர்களாகவும், போர் வீரர்களாகவும் சுய தியாகிகளாகவும் இருக்கிறார்கள்.’

இந்தியர்கள் கடமை, நேர்மையான மற்றும் திறமையானவர்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் துணை மற்றும் நல்லொழுக்கத்தை, மற்றும் இவ்வுலகை மற்றும் உயிர்மீட்சைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது நடவடிக்கைகள் கண்ணியமாகவும் முதிர்ச்சியுடனும் இருந்தன. குறைவான குற்றம் இருந்தது. எளிய குற்றம் கூட, தண்டனைகளாக இருந்தது. குற்றமற்றவர்களை நிரூபிப்பதற்கு, குற்றவாளிகள் தண்ணீர், நெருப்பு, வி‘ம் ஆகியவற்றின் சோதனைகளுக்கு உட்படுத்த வேண்டியிருந்தது. நாட்டில் மருத்துவர்கள் மற்றும் பல மருந்துகள் இருந்தன. சடலங்கள் தகனம் செய்யப்பட்டன அல்லது நீரில் மூழ்கின. நோய்கள் குணமடையவில்லை எனில் கங்கையில் தங்களை மூழ்கடிப்பதன் மூலம் தற்கொலை செய்துகொள்வார்கள். இது ஒரு பக்தியான கடமை. உயர் சாதியினருக்கு கல்வி கட்டாயமாக இருந்தது, ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இலக்கணம், கலை,

மருத்துவம், தர்க்கம் மற்றும் ஆன்மீக அறிவைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்களின் அறிவு மற்றும் பக்தி காரணமாக பிராமணர்கள் மரியாதை பெற்றனர்.

சாளுக்கியர்கள்

சாளுக்கிய வம்சம் இரண்டு பண்டைய இந்திய வம்சங்களில் ஒன்று . மேற்கு சாளுக்கியர்கள் தக்காணத்தில் (அதாவது தீபகற்ப இந்தியா) 543 முதல் 757 வரையிலும் மீண்டும் சுமார் 975 முதல் சுமார் 1189 வரையிலும் பேரரசர்களாக ஆட்சி செய்தனர். கிழக்கு சாளுக்கியர்கள் வெங்கியில் (கிழக்கு ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்தில்) சுமார் 624 முதல் 1070 வரை ஆட்சி செய்தனர். 543 இல் ஆட்சி தொடங்கிய பீஜப்பூர் மாவட்டத்தில் பட்டடகலின் குட்டித் தலைவரான புலகேஷின் I, வாதாபி (நவீன பாதாமி) மலைக்கோட்டையைக் கைப்பற்றி பலப்படுத்தினார் மற்றும் கிருஷ்ணா மற்றும் துங்கபத்ரா நதிகள் மற்றும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு இடையே உள்ள பகுதியைக் கைப்பற்றினார் . வடக்கே இராணுவ வெற்றிகளுக்குப் பிறகு, அவரது மகன் முதலாம் கீர்த்திவர்மன் (566-597 ஆட்சி) மதிப்புமிக்க கொங்கன் கடற்கரையைப் பாதுகாத்தார். பின்னர் குடும்பம் தீபகற்பத்தின் வடமேற்கு மற்றும் கிழக்கில் வளமான கரையோரப் பகுதிகளில் தனது கவனத்தைத் திருப்பியது. புலிகேஷின் II (ஆட்சி *சி.* 610-642) குஜராத் மற்றும் மால்வாவின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றியது மற்றும் கன்னோஜின் வட இந்திய ஆட்சியாளர் ஹர்சாவை எதிர்த்தார்; அவற்றுக்கிடையேயான எல்லை நர்மதை நதியில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது . 624 ஆம் ஆண்டில், இரண்டாம் புலகேசி விஷ்ணுகுண்டின்களிடமிருந்து வெங்கி ராஜ்ஜியத்தை எடுத்து, தனது சகோதரன் குப்ஜா விஷ்ணுவர்தனிடம், முதல் கிழக்கு சாளுக்கிய ஆட்சியாளரிடம் கொடுத்தார்.

641-647 இல் பல்லவர்கள் தக்காணத்தை அழித்து வாதாபியைக் கைப்பற்றினர், ஆனால் சாளுக்கிய குடும்பம் 655 இல் மீண்டு குஜராத்தில் அதன் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தியது. 660 வாக்கில் நெல்லூர் மாவட்டத்தில் நிலம் கையகப்படுத்தினார்கள். விக்ரமாதித்யா I (ஆட்சி 655-680) பல்லவ வம்சத்தின் அந்த நேரத்தில் , சுமார் 670 இல் காஞ்சிபுரத்தை (பண்டைய காஞ்சி) கைப்பற்றினார். மற்றொரு சாளுக்கிய ஆட்சியாளரான இரண்டாம் விக்ரமாதித்தியன் (733-746 ஆட்சி), 742 இல் நகரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றினார், ஆனால் காப்பாற்றினார். அவரது வாரிசான இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் 757 இல் ராஷ்டிரகூட வம்சத்தால் மாற்றப்பட்டார். கடைசி ராஷ்டிரகூடர் வீழ்ந்தபோது, சுமார் 975, தைலா இரண்டாவது மேற்கு சாளுக்கிய வம்சத்தை நிறுவினார் , மேலும் மத்திய தலைநகரான கல்யாணிக்கு பெயரிடப்பட்டது. மாளவாவின் பரமரா வம்சத்தை அடக்கியதே அவரது மாபெரும் சாதனையாகும்.

சோழ மன்னன் I இராஜராஜன் 993 இல் தென் தக்காணத்தின் மீது படையெடுத்தார், மேலும் 1021 ஆம் ஆண்டு வரை பீடபூமியின் மீது மீண்டும் மீண்டும் சோழர் படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்தன. பல இடர்பாடுகளுக்குப் பிறகு சாளுக்கிய வம்சம் பிஜ்ஜாலாவின் கீழ் காலசூரி குடும்பத்தால் மாற்றப்பட்டது, அவர் 1156 வரை அரியணையைக் கைப்பற்றி 671 வரை ஆட்சி செய்தார் . 1189 ஆம் ஆண்டில் தேவகிரியின் யாதவர்கள் (அல்லது செவுனர்கள்), தொரசமுத்திரத்தின் ஹொய்சாலர்கள் மற்றும் வாரங்கலின் காகத்தியர்கள் - தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளின் ஆட்சியாளர்களிடம் சாளுக்கிய வம்சம் 1189 இல் பேரரசை இழந்தது . தக்காணத்தின்.

குப்ஜா விஷ்ணுவர்தனாவின் சந்ததியினர் வெங்கியின் செல்வங்களுக்காக தொடர்ந்து போராட வேண்டியிருந்தது மற்றும் சாளுக்கிய தக்காணப் பேரரசர்களுக்கும் சோழ மன்னர்களுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தில் சிப்பாய்களாக இருந்தனர். சோழர்கள் இறுதியில் சாளுக்கிய குடும்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், மேலும் இரு நாடுகளும் 1070 இல் தொடங்கிய குலோத்துங்க I (இராஜேந்திர II) கீழ் ஒன்றுபட்டன.

ராஷ்டிரகூடர்கள்

தொடக்கத்தில் ராஷ்டிரகூடர்கள் வாதாபியை ஆண்டுவந்த மேலைச் சாளுக்கியர்களுக்குக் க ப்பம் கட்டுபவர்களாகவே இருந்தனர். அதற்கு முன்னர் அரசாண்டவர்கள் இருந்தபோதிலும் தந்திதுர் கர் என்பவரே ராஷ்டிரகூட வம்சத்தின் தலைசிறந்த அரசராவார். பிராரில் ஒரு சிறு பகுதியை ஆண்டு வந்த தந்திதுர்கர் சாளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் விக்ரமாதித்யனின் (பொ.ஆ. 733-746) மறைவிற்குப் பின்னர் தன் அரசைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளுக்குப் படையெடுத்துச் சென்று அவற்றைத் தனது அரசு டன் இணைத்துக் கொண்டார். அவர் நந்தி புரியின் கூர்ஜர ராஜ்யத்தையும், மாளவம், கிழக்கு மத்திய பிரதேசம், பிரார் முழுவதையும் கைப்பற்றினார். பொ.ஆ. 750ஆம் ஆண்டு வாக்கில், மத்திய மற்றும் தெற்கு குஜராத் பகுதியிலும் மத்திய பிரதேசம், பிரார் ஆகிய பகுதிகளிலும் தன் ஆதிக்கத்தை நிறுவினார். தந்திதுர்கர் தனது நிலையை உறுதிப்படுத்திக்கொண்ட பின்னர், வாதாபியை ஆண்ட கடைசி சாளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் கீர்த்திவர்மனை (பொ.ஆ. 746-753) தோற்கடித்தார். அவர் மகாராஜாதிராஜர், பரமேஷ்வரர், பரமபட்டாரகர் ஆகிய பட்டங்களை ஏற்றார். பல்லவ அரசன் இரண்டாம் நந்திவர்மனுக்குத் தனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்ததன் மூல ம் பல்லவர்களுடன் உறவை வளர்த்துக் கொண்டார். பொ.ஆ. 756ஆம் ஆண்டில் தந்திதுர்கரின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவரது சிற்றப்பாவான முதலாம் கிருஷ்ணர் ஆட்சிக்கு வந்தார்.

முதலாம் கிருஷ்ணரும் அவருக்குப் பின் வந்தவர்களும்

முதலாம் கிருஷ்ணர் (பொ.ஆ. 756-775) மைசூரை ஆண்ட கங்கர்களைப் போரில் வென்றவர். அவருக்கு அடுத்து அவரது மூத்த மகன் இரண்டாம் கோவிந்தர் பொ.ஆ. 775ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிக்கு வந்தார். அவர் கீழைச் சாளுக்கியர்களைத் தோற்கடித்தார். பின்னர் தனது சகோதரரான துருவரிடம் அரசுப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார். துருவர் (பொ.ஆ. 780-794) தனக்குத்தானே அரசராக முடிசூட்டிக் கொண்டார். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் ராஷ்டிரகூடர்களின் அ ரசு அதன் சிறப்பின் உச்சத்தை அடைந்தது. மேலைக் கங்கர் அரசனை வீழ்த்திய பின்னர் துருவர் பல் லவ அரசரான நந்திவர்மனைத் தோற்கடித்தார். வேங்கியை (தற்கால ஆந்திரம்) ஆண்ட அரசரும் து ருவரின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தெற்கில் தனது ஆதிக்கத்தை நி றுவிய பிறகு துருவர் கன்னோசியைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளின் மீது தன் கவனத்தைத் திருப்பினார். அந்தப் பகுதியில் தங்களது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டப் போட்டியிட்ட பிரதிகர வம்சத்து அரசரான வாத்சர்யர், பாலர் வம்சத்தின் தர்மபாலர் என இருவரையும் தோற்கடித்தார். வாரிசாக தனது மகன் மூன்றாம் கோவிந்தரை நியமித்தார்.

மூன்றாம் கோவிந்தர் (பொ.ஆ. 794-814) ஆட்சியில் அமர்ந்த காலம் முன்னெப்போதும் இருந்திராத விதத்தில் வெற்றிகரமான ஆட்சிக்கு வழி அமைத்தது. பல்லவ அரசர் தண்டிகர் வீழ்த்தப் பட்டார். வேங்கியை ஆண்ட விஷ்ணுவர்த்தனர் அவரது தாய்வழிப் பாட்டனாக இருந்ததால் அவர் மூ ன்றாம் கோவிந்தரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கவில்லை. கோவிந்தர் தக்காணத்தில் தனி ஆதிக்கம் செ லுத்துபவராக ஆனார். ராஷ்டிரகூடர்களின் ராஜ்யம் அதன் புகழின் உச்சத்தை அடைந்தது.

மூன்றாம் கோவிந்தருக்குப் பின்னர் அவரது மகன் அமோகவர்ஷர் (சுமார் கி.பி. (பொ.ஆ) 814 - 878) ஆட்சிக்கு வந்தார். அமோகவர்ஷர் அறுபத்து நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். அதில் முதல் இ ருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலைக் கங்கர்களுடன் போர் நீடித்தது. கங்கர் வம்சத்து இளவரசர் ஒருவருக் கு அமோகவர்ஷர் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்ததின் மூலம் அப்பகுதியில் அமைதி தி ரும்பியது. அமோகவர்ஷர் கலை, இலக்கியத்திற்கு ஆதரவளித்தார். புகழ் பெற்ற திகம்பர ஆச்சார்ய ரான ஜீனசேனர், சமஸ்கிருத இலக்கண ஆசிரியரான சகடயானர், கணித மேதையான மஹாவீராச் சார்யர் ஆகியோருக்கு ஆதரவளித்தார். அமோகவர்ஷர் சிறந்த கவிஞராக இருந்தார். அவர் இயற்றிய “கவிராஜமார்க்கம்” கவிதையியல் பற்றிக் கன்னட மொழியில் இயற்றப்பட்ட முதல் நூலாகும். அகவர்ஷருக்குப் பின்னர் அவரது வாரிசுகள் அரசாண்டனர். அவர்களுள் திறமையானவர் மூன்றாம் கிருஷ்ணர் (பொ.ஆ. 939 - 968) ஆவார்.

ராஷ்டிரகூட ஆட்சியாளர்களில் கடைசி அரசர் மூன்றாம் கிருஷ்ணர். அவர் ஆட்சிக்கு வந்த

வுடன் தனது மைத்துனர் புதுங்கரின் துணையுடன் சோழ அரசின் மீது படையெடுத்தார். பொ.ஆ. 943ஆம் ஆண்டில் காஞ்சியும் தஞ்சாவூரும் கைப்பற்றப்பட்டன. ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு, வேலூர் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தொண்டை மண்டலத்தை அவரது படை தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. பொ.ஆ. 949ஆம் ஆண்டில் தக்கோலம் (தற்கால வேலூர் மாவட்டம்) என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் அவர் ராஜாதித்யனின் சோழர் படையைத் தோற்கடித்தார். மூன்றாம் கிருஷ்ணர் தெற்கே ராமேஸ்வரம் வரை படை கொண்டு சென்றார். அங்கு வெற்றியின் சின்னமாக ஒரு தூணை நிறுவினார். இவ்வாறு தக்காணம் முழுவதிலும் தன் ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதில் அவர் வெற்றி கண்டார் அவரது ஆட்சியின் போதுதான் ராஷ்டிரகூடர்கள் கன்னோசியைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வர வட இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கிடையே நடந்த போட்டியில் இணைந்தனர். கன்னோசியைக் கைப்பற்றுவதற்கு அவர்களுக்கிடையே தொடர்ந்து நடந்த மோதலின் காரணமாக அந்தப் பிரதேசத்தின் குறுநில மன்னர்கள் சுயேச்சையாக இயங்கத் தலைப்பட்டனர். அவர்கள் காட்டிய எதிர்ப்பானது கன்னோசியை மையமாகக் கொண்டு வட இந்தியாவை ஆளும் ஒரு அரசு அமைவதின் வாய்ப்பைத் தகர்த்தது. வடமேற்கிலிருந்து வந்த படையெடுப்புகள் ஒரு வலுவான அரசை அமைப்பதற்கான முயற்சிகளுக்குத் தடையாக இருந்தன. ஆனால் மூன்றாம் கிருஷ்ணருக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்தவர்கள் ராஷ்டிரகூட அரசை அதன் வீழ்ச்சியிலிருந்து காக்க முடியாத அளவிற்கு வலுவற்றவர்களாக இருந்தனர்.

மதம்

ராஷ்டிரகூடர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் சிவ வழிபாடும், விஷ்ணு வழிபாடும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. குடைவரைக் கோவிலாக உருவாக்கப்பட்ட புகழ் பெற்ற எல்லோரா சிவன் கோவில் முதலாம் கிருஷ்ணர் கட்டியதாகும். அரசு முத்திரைகளில் விஷ்ணுவின் வாகனமான கருடன், யோக நிலையில் அமர்ந்த சிவன் மற்றும் விஷ்ணுவின் உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. தந்தி துர்கர் உஜ்ஜையினியில் ஹிரண்யகர்ப்ப சடங்கை நடத்தினார். கோவில் தெய்வங்களுக்குத் தராசில் எடைக்கு எடை தங்கம் அளிப்பதான துலா தானத்தைக் குறித்த குறிப்புகள் கிடைத்துள்ளன.

ஹிரண்யகர்ப்பம் என்றால் தங்கக் கருப்பை என்று பொருள். மதகுருக்கள் விரிவான சடங்குகளை நடத்திய பின்னர் தங்கத்தாலான கருப்பையிலிருந்து வெளிவரும் நபர் மேலுலக ஆற்றல் கொண்ட உடலைப்பெற்றவராக, மறுபடியும் பிறப்பெடுத்தவராக அறிவிக்கப்படுவார். சாதவாகன வம்சத்து அரசரான கௌதமிபுத்ர சதகர்ணி என்பவர் சத்திரிய அந்தஸ்தை அடைவதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பச் சடங்கை நடத்தினார். முதலாம் அமோகவர்ஷர், நான்காம் இந்திரர், இரண்டாம் கிருஷ்ணர், மூன்றாம் இந்திரர் போன்ற பிற்கால அரசர்கள் சமண மதத்திற்கு

ஆதரவளித்தனர். பௌத்த மதம் வழக்கொழிந்துவிட்ட நிலையில் அதன் முக்கியமான மையம் கன்கேரி என்ற இடத்தில் மட்டுமே இருந்தது.

இலக்கியம்

ராஷ்டிரகூட ஆட்சியாளர்கள் கல்வியைப் போற்றினார்கள். அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் கன்னட, சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் பெரும் வளர்ச்சி கண்டன. முதலாம் அமோகவர்ஷர் பிரஸ்னோத்ரமாலிகா எனும் சமஸ்கிருத நூலையும், கவிராஜமார்க்கம் எனும் கன்னட நூலையும் இயற்றினார். ஜீனசேனர் சமணர்களின் ஆதிபுராணத்தை எழுதினார். இரண்டாம் கிருஷ்ணரின் ஆன்மிக வழிகாட்டியாக விளங்கிய குணபத்ரர் சமணர்களின் மஹாபுராணத்தை எழு தினார். பழங்காலக் கன்னட இலக்கியத்தின் மூன்று ரத்தினங்களாக போற்றப்பட்ட கவிச்சக்கரவர்த்தி பொன்னா, ஆதிகவி பம்பா, கவிச்சக்கரவர்த்தி ரன்னா ஆகியோர் ராஷ்டிரகூட அரசர் மூன்றாம் கிருஷ்ணராலும், மேலைச் சாளுக்கிய அரசர்களான தைலபா, சத்யஷ்ரேய ஆகியோராலும் ஆதரிக்கப்பட்டனர்.

கட்டடக்கலை

ராஷ்டிரகூடர்கள் இந்தியச் சிற்பக்கலைக்கு வியத்தகு பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். தற்கால மஹாராஷ்டிரத்தில் அமைந்துள்ள எல்லோரா, எலிஃபண்டா குடைவரைக் கோவில்கள் அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் உருவானவையாகும். எல்லோரா குடைவரைக் கோவில் வளாகம் பௌத்த, சம ண, இந்து மதச் சின்னங்களுக்கான கலை நுட்பத்தைக் கொண்டுள்ளது. முதலாம் அமோகவர்ஷர் சம ண மதத்தை ஆதரித்தார். அவரது காலத்தியது எனக் கூறப்படும் ஐந்து சமண குகைக் கோவில்கள் எ ல்லோராவில் அமைந்துள்ளன.

எல்லோராவில் நமது கருத்தைக்கவரும் அமைப்பு என்பது ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட கை லாசநாதர் கோவிலாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டில் முதலாம் கிருஷ்ணரின் காலத்தில் அமைக்கப்பட் ட இக்கோவில் ஒரே பாறையைக் குடைந்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். அது சாளுக்கிய அரசன் இரண் டாம் விக்ரமாதித்யன், தான் பல்லவர்களை வெற்றி கொண்டதன் நினைவாக கர்நாடகத்தில் பட்டாட க்கல் என்னும் இடத்தில் எழுப்பிய லோகேஷ்வரர் கோவிலை ஒத்துள்ளது. தசாவதார பைரவர், கை லாச மலையை ராவணன் அசைப்பது, நடனமாடும் சிவன், விஷ்ணுவும் லட்சுமியும் இசையில் லயி த்திருப்பது எனக் கற்பலகைகளில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் சிறந்த சான்றுகளாகும்.

பரமரர்கள்

பரமராக்கள் ராஷ்டிரகூடர்களின் நிலப்பிரபுத்துவ தலைவர்களாக தங்கள் அரசியல் ஆதிக்கத்தை தொடங்கினர்.ஆனால் அவர்கள் 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தங்கள்

மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். இந்தூருக்கு அருகிலுள்ள தார் என்ற இடத்தில் மால்வாவில் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் பரமராக்கள் நிறுவப்பட்டனர். நிறுவனர் உபேந்திரா-கிருஷ்ணராஜா மவுண்ட் அபு அருகே ஆட்சி செய்தவர், வெற்றிகள் மூலம் தனது பிரதேசத்தை விரிவுபடுத்தினார். அவர் இந்த வம்சத்தை கி.பி 820 இல் நிறுவினார் .முஞ்சா 7 வது மன்னர் முதல் பெரிய பரமார அரசர். அவர் ஒரு சிறந்த கற்றல் புரவலர் ஆவார். மன்னர் போஜா மிக முக்கியமான பரமார ஆட்சியாளர். அவர் கி.பி 1010-1065 வரை 55 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார்.

ஒரு உதய்பூர் கல்வெட்டு இமயமலை முதல் மலபார் வரை சேடி, குர்ஜரா, லதா, கர்னாடஸ் உள்ளிட்ட அவரது வெற்றிகளைக் குறிப்பிடுகிறது. அவரது ஆட்சியின் போது பரமராயர்கள் உச்சநிலையை அடைந்தனர்.

பரமர குலத்தின் தோற்றம் பற்றி மூன்று சிந்தனைப் பள்ளிகள் உள்ளன. பரமரர்கள் - சௌஹான்கள், பிரதிஹாரர்கள் (பரிஹர்கள்) மற்றும் சோலங்கிகள் (சாளுக்கியர்கள்) - ராஜபுத்திரர்களின் நான்கு அக்னி குல ("தீயில் பிறந்த") குலங்களில் ஒருவர் என்பது மிகவும் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சிந்தனைப் பள்ளியாகும். இரண்டாவது சிந்தனைப் பள்ளியில், பர்மர் குலம் மத்திய இந்தியாவின் பழங்குடியினர் என்று கூறப்படுகிறது, இது ராஷ்டிரகூடர்களின் நிலப்பிரபுத்துவமாக அரசியல் முக்கியத்துவத்திற்கு உயர்ந்தது. அவர்கள் ராஜபுத்திரர்கள். பாலி பௌத்த குணாதிசயத்தில் உள்ள பழங்கால கல்வெட்டுகள் ராஜஸ்தானின் பல்வேறு பகுதிகளில் தக்சாக் அல்லது தக் இனத்தைச் சேர்ந்த மோரி மற்றும் பர்மாரா பழங்குடியினருடன் தொடர்புடையவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தக்சக் மோரி ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே சித்தூரின் ஆண்டவராக இருந்தார். யசோதர்மனால் அழிக்கப்பட்ட சியால்கோட்டின் ஹூனா இராச்சியம் (மிஹிர் குலா கி.பி. 515-540), பின்னர் தக் அல்லது தக்சகா என்று அழைக்கப்படும் க்ஷத்ரியர்களின் புதிய வம்சத்தால் கைப்பற்றப்பட்டது. குஹிலோட்டுகள் மோரிஸை மாற்றியமைத்த சில தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு, டாக்சக் மோரி மிகவும் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே சித்தூரின் ஆண்டவராக இருந்தார். (725-35) சித்தூரின் காரணத்தை ஆசிர்கரில் இருந்து தங்களுக்கு சொந்தமானதாக கருதும் எண்ணற்ற பாதுகாவலர்களில் நாம் காண்கிறோம். இந்த நிகழ்விற்குப் பிறகு, இந்த இனம் குறைந்தது இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு ஆசிர்கரை வசம் வைத்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது, ஏனெனில் அதன் தலைவர் பிருத்வி ராஜின் வரிசையில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தார். சந்தரின் கவிதைகளில் அவர் "தரமான, தாங்குபவர், ஆசீரின் தக்" என்று அழைக்கப்படுகிறார். மூன்றாவது சிந்தனைப் பள்ளியில், பர்மர் குலம் முதலில் ராஷ்டிரகூடர்களின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, இது பின்னர்

ராஷ்டிரகூடர்களிடமிருந்து (ரத்தோர்) பிரிந்து தங்களை ஒரு தனித்துவமான ராஜபுத்திர குலமாக அறிவித்தது. தோற்றம் எதுவாக இருந்தாலும், பர்மர்கள் 9 ஆம் CE நூற்றாண்டில் மத்திய இந்தியாவில் உள்ள மால்வாவின் ஆட்சியாளர்களாக தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர், அவர்களின் தலைநகரான தாரில் இருந்து ஆட்சி செய்தனர். இந்த சூழ்நிலையில், பரமர்கள் பண்டைய இந்தியாவில் பெரும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் அனுபவித்தனர். தில்லியின் கில்ஜி சுல்தானான அலா உதின் கில்ஜியால் மால்வாவைக் கைப்பற்றும் வரை 1305 வரை பரமராக்கள் ஆட்சி செய்தனர். இந்த இடைக்காலத்தில்தான் அவர்களின் அரசியல் அதிகாரம் குறையத் தொடங்கியது. சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ஜியத்தின் ஒருங்கிணைப்பின் போது அரசியல் அதிகாரம் மேலும் மேலும் குறைக்கப்பட்டது, இந்த குலத்தின் ராயல்கள் பிரிட்டிஷ் வெற்றியாளர்களுடன் ஒத்துழைத்தனர். 1947 இல் இந்தியா பிரிட்டனில் இருந்து சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, பார்மர் அரச குடும்பம் புது டெல்லியில் உள்ள மத்திய இந்திய அரசாங்கத்திடம் தங்கள் அரசியல் அதிகாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டது. இந்த சரணடைந்த அதிகாரங்களுக்குப் பதிலாக, பர்மர் அரச குடும்பம் மத்திய அரசிடமிருந்து "பிரைவி பர்ஸ்" என்று அழைக்கப்படும் தாராளமான நிதி மானியங்களைப் பெற்றது, இது அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பராமரிக்க உதவியது, அத்துடன் அரச அரண்மனைகள், கோட்டைகள் மற்றும் பிற கட்டிடக்கலை அற்புதங்களை பராமரிக்க உதவியது. . இந்த ப்ரிவி பர்ஸ் பின்னர் இந்திரா காந்தியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் மத்திய அரசால் ரத்து செய்யப்பட்டது.

பலாஸ்

தொடக்கத்தில் (750-1161 CE) இருந்து தொடங்கிய பாலா பேரரசு, இந்திய துணைக் கண்டத்தில் கிளாசிக்கல் காலத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் ஒரு சக்திவாய்ந்த பேரரசாக இருந்தது. இது முக்கியமாக வங்காளப் பகுதியிலிருந்து உருவானது மற்றும் பாலா என்ற பின்னொட்டுடன் முடிவடையும் அல்லது பாதுகாவலனாக அறியப்பட்ட ஆளும் வம்சங்களின் பெயரால் பெயரிடப்பட்டது. அந்த காலகட்டத்தில், மகாயான மற்றும் தாந்திரீகத்தை பின்பற்றுபவர்கள் பலர் புத்த மதத்தை போதித்தார்கள். கௌடாவின் பேரரசர் கிபி 750 இல் பேரரசை நிறுவினார். பாலாவை உருவாக்கிய நகரங்கள் பீகார், கௌடா, விக்ரம்புரா, பாடலிபுத்ரா, மோங்கிர், சோமபுரா, ராம்வதி (வரேந்திரா), தாம்ரலிப்தா மற்றும் ஜக்கதாலா.

வங்காளத்தின் பாலாஸின் தோற்றம்

காலிம்பூர் செப்புத் தகடு கல்வெட்டின் படி, முதல் பாலா மன்னன் வப்யதா என்ற வீரனின் மகனாக கோபாலனாகப் பிறந்தான். வம்சத்தின் நெறிமுறைகள் தெரியவில்லை, மேலும் கோபாலா

ஒரு க்ஷத்திரியர் அல்லது புகழ்பெற்ற சூரிய வம்சத்திலிருந்து வந்தவர் என்று பிற்கால பதிவுகள் கூறுகின்றன.

பௌத்த சாயலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மஞ்சுஸ்ரீ-முலா கல்பாவின் ஆதாரங்களில் இருந்து பாலஸ் வம்சம் சூத்ரா என்று முத்திரை குத்தப்பட்டது. பலாஸ் இராஜதந்திரிகள் மற்றும் இராணுவ வெற்றியாளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவர்களின் படைகள் அவர்களின் பரந்த போர் யானைப் படைகளுக்காக குறிப்பிடத்தக்கவை.

அவர்கள் வங்காள விரிகுடாவில் வணிக மற்றும் தற்காப்புப் பாத்திரங்களைச் செய்த ஒரு சிறந்த கடற்படையைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சோமபுர மகாவிஹாரா மற்றும் ஓடந்தபுரி உள்ளிட்ட பிரமாண்ட கோவில்கள் மற்றும் மடாலயங்களை கட்டினார்கள், மேலும் நாளந்தா மற்றும் விக்ரம்ஷிலா போன்ற பெரிய பல்கலைக்கழகங்களை ஆதரித்தனர். பேரரசு மகிழ்ச்சி, கலாச்சாரங்கள் மற்றும் நல்ல அறிஞர்களால் நிரம்பியது. திபெத்தியப் பேரரசு மற்றும் அரபு அப்பாசித் கலிபா போன்ற பிற ராஜ்யங்களுடனும் அவர்கள் தங்கள் உறவை அனுபவித்தனர்.

தொல்லியல் உண்மைகள்

அப்பாஸிட் நாணயங்கள் பாலா தொல்பொருள் தளங்களில் காணப்பட்டன, அங்கு வணிக மற்றும் அறிவுசார் தொடர்புகள் பற்றிய செழிப்பான புள்ளிகள் உள்ளன. பாலா ஆட்சியின் இந்திய நாகரிகத்தின் கணித மற்றும் வானியல் சாதனைகளை பாக்தாத்தில் உள்ள ஞான மாளிகை சித்தரித்தது. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடக்குப் பகுதியில் பாலா பேரரசின் ஆதிக்கம் கங்கை சமவெளிப் பகுதிகள் (தற்போதைய கிழக்கு பாகிஸ்தான் மற்றும் இந்தியாவின் வடக்குப் பகுதிகள்) வரை பரவியது. வங்காளத்தின் பாலர்கள் ஒரு பெரிய மற்றும் பெரிய பேரரசைக் கொண்டிருந்தனர், அது தர்மபால மற்றும் தேவபால பேரரசர்களின் கீழ் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது.

திபெத் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் அதிசாவின் கீழ் பாலாக்கள் தீவிரமான மற்றும் கலாச்சார உறுதியான செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தனர். 12 ஆம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் எழுச்சி பெற்ற இந்து சேனா வம்சம் பால சாம்ராஜ்யத்தை வீழ்த்திய ஒரு சம்பவம் நடந்தது. பலாஸ் காலம் வங்காள வரலாற்றின் பொற்காலங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளின் உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு வங்காளத்தில் ஸ்திரத்தன்மையும் செழுமையும் மீட்டெடுக்கப்பட்டன.

வங்காள நாகரிகம் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையில் சிறந்த படைப்புகளை அடைந்துள்ளது. அதன் பிறகு, ப்ரோடோ-பெங்காலி மொழி வளர்ந்தது, அதில் முதல் இலக்கியப் படைப்பான சார்யபதாவும் அடங்கும். பாலாவின் மரபு இன்னும் திபெத்திய பௌத்தத்தில் பிரதிபலிக்கிறது.

கலாச்சார பாரம்பரியம்

பாலர்கள் முக்கியமாக மகாயான பௌத்தத்தின் உருவங்களை பொறித்தனர். இருப்பினும், கோபாலனின் மரணம் குறித்து பௌத்த மதத்தைக் குறிப்பிடும் சில ஆதாரங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கோபாலன் புத்த மதத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர் என்றும், அவரைப் போற்றும் வகையில், ஒடந்தபுரியில் புகழ்பெற்ற மடாலயத்தைக் கட்டினார் என்றும் பல அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். மறுபுறம், தர்மபால பௌத்த தத்துவஞானி ஹரிபத்ராவை தனது ஆன்மீக ஆசானாக ஆக்கினார். உலகப் புகழ் பெற்ற விக்ரமசிலா மடம் மற்றும் சோமபுர மகாவிஹாரமும் இவரது காலத்தில் நிறுவப்பட்டது.

விக்ரமசிலா மற்றும் நாளந்தா பல்கலைக்கழகங்கள் போன்ற பௌத்த கற்றல் மையங்களை பாலர்கள் வெற்றிகரமாக உருவாக்கினர். பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாற்றில் முதல் பெரிய பல்கலைக்கழகங்களில் ஒன்றாக இது கருதப்படுகிறது. அவர்கள் கோல்கி-கணிதத்துடன் தொடர்புடைய சைவ துறவிகளையும் ஆதரித்தனர். பிற்காலத்தில் நாராயண பால சிவன் கோயிலை நிறுவினார். இது அவரது பிராமண மந்திரியால் பலியிடப்பட்ட இடத்தில் வழங்கப்பட்டது.

இராணுவ பலம்

பலாஸ் அவர்களின் மிக உயர்ந்த இராணுவ அமைப்புக்காக அறியப்பட்டது. பாலப் பேரரசின் மிக உயர்ந்த இராணுவ அதிகாரி மகாகணபதி (தளபதி) ஆவார். கூடுதலாக, பாலர்கள் மாலவா, காசா, ஹுனா, குளிகா, மிதிலா, கனடா, லதா, ஓட்ரா மற்றும் மணாலி உட்பட பல ராஜ்யங்களிலிருந்து கூலிப்படை வீரர்களை நியமித்தனர். ராஷ்டிரகூடர்களின் கணக்குகளில் சில ஆதாரங்களின்படி, அவர்கள் சிறந்த காலாட்படையைக் கொண்டிருந்தனர், குர்ஜரா-பிரதிஹாராக்கள் சிறந்த குதிரைப்படையைக் கொண்டிருந்தனர், மற்றும் பாலர்கள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க யானைப் படையைக் கொண்டிருந்தனர். சுலைமானின் அரபு வணிகர்கள் பல்ஹாரா (ஒருவேளை ராஷ்டிரகூடர்கள்) மற்றும் ஜுர்ஸ் (ஒருவேளை குர்ஜரா-பிரதிஹாராக்கள்) அரசர்களின் இராணுவத்தை விட பலாஸ் இராணுவத்தை அதிக அளவில் கொண்டிருந்ததாகக் கூறினர்.

பாலா இராணுவம் எரிபொருள் நிரப்புவதற்கும் துணி துவைப்பதற்கும் 10,000-15,000 ஆட்களை பணியமர்த்தியதாக கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. போர்களின் போது பால மன்னன் 50,000 போர்

யானைகளை வழிநடத்துவார் என்று அது மேலும் கூறியது. வங்காளத்தில் சிறந்த பூர்வீக குதிரைகள் இல்லாததால், பாலர்கள் தங்கள் குதிரைப்படை குதிரைகளான கம்போஜாக்கள் உட்பட வெளிநாட்டினரிடமிருந்து இறக்குமதி செய்தனர்.

புவியியல் அம்சம்

பாலா பேரரசு வட இந்தியாவின் எல்லைகளை உள்ளடக்கியது மற்றும் குர்ஜரா-பிரதிஹாரஸ் மற்றும் ராஷ்டிரகூடர்களின் நிலையான விரோதமாக மாறியது. ஆனால் கோபால ஆட்சி எங்கிருந்து தொடங்கியது என்று எந்தப் பதிவும் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் அது வங்காளத்தை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. எபிகிராஃபில் உள்ள பதிவுகள் தேவபாலாவை ஹைபர்போலிக் மொழியில் விரிவான வெற்றிகளைப் பெற்றுள்ளன. அவரது வாரிசான நாராயண பாலாவின் பாதல் தூண் கல்வெட்டு அவரது பிராமண அமைச்சரின் புத்திசாலித்தனமான ஆலோசனையையும் கொள்கையையும் கூறுகிறது. விந்திய மலைகளும் இமயமலைகளும் வட இந்தியாவைக் கட்டிப் போட்டன. அவரது பேரரசு இரண்டு பெருங்கடல்கள் (மறைமுகமாக அரபிக் கடல் மற்றும் வங்காள விரிகுடா) வரை பரவியது.

பேரரசின் முடிவு

அஸ்ஸாம் மற்றும் ஒரிசாவின் கட்டுப்பாட்டை இழந்த தேவபால மற்றும் அவரது வாரிசான நாராயணபாலாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு பேரரசு பேரழிவிற்கு உட்பட்டது. அவர் மகத மற்றும் வடக்கு வங்காளத்தின் கட்டுப்பாட்டையும் இழந்தார். மறுபுறம், கோபாலா II வங்காளத்தின் கட்டுப்பாட்டை இழந்து பீகாரின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மட்டுமே ஆட்சி செய்தார். பின்னர், பாலப் பேரரசு இரண்டாம் விக்ரஹாபாலனின் ஆட்சியின் போது சிறிய ராஜ்யங்களாக சிதைந்தது. எப்படியோ வங்காளம் மற்றும் பீகார் பகுதிகளை மகிபாலா மீட்டார். இறுதியாக, கடைசி பலம் வாய்ந்த பாலா ஆட்சியாளரான ராமபால, வங்காளம், பீகார், அசாம் மற்றும் ஒரிசாவின் சில பகுதிகளின் கட்டுப்பாட்டைப் பெற முடிந்தது. ஆனால் மதனபாலஸ் இறந்த நேரத்தில், பாலா இராச்சியம் மத்திய மற்றும் கிழக்கு பீகார் மற்றும் வடக்கு வங்காளத்தின் சில பகுதிகளில் மட்டுமே இருந்தது.

சேனா வம்சம்

சேனா வம்சம் வங்காளத்தை தோராயமாக 1097 முதல் 1225 CE வரை ஆட்சி செய்தது . இந்திய துணைக்கண்டத்தின் வடகிழக்கில் பெரும்பான்மையான பகுதிகளை சேனா வம்சம் ஆட்சி செய்தது. முன்னதாக, பாலா வம்சம் பீகார் மற்றும் வங்காளத்தை ஆண்டது. சேனா ஆட்சியாளர்கள்

பௌத்தர்களாக இருந்த பாலர்களுக்கு மாறாக, பக்தியுள்ள இந்துக்களாக இருந்தனர். தியோபரா கல்வெட்டின் படி, அவை கர்நாடகாவின் தென்னிந்தியப் பகுதியில் தோன்றின . கல்வெட்டு தெற்கு நிறுவனர்களில் ஒருவரான சமந்தா சென் பற்றி குறிப்பிடுகிறது, அவரது வாரிசு ஹேமந்த சேனா, குடும்ப பதிவுகளில் அரச அடைமொழிகள் வழங்கப்பட்ட முதல் குடும்பம், மற்றும் 1095 CE இல் பாலர்களிடமிருந்து அதிகாரத்தை கைப்பற்றி தன்னை ராஜாவாக வடிவமைத்தவர். அவரது வாரிசான விஜய சேனா வம்சத்தின் அடித்தளத்தை அமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இந்தக் கட்டுரையில், யுபிஎஸ்சி தேர்வுக்குத் தயாராகும் தி சேனாஸ் (11 முதல் 12 ஆம் நூற்றாண்டு) பற்றி விவாதிப்போம்.

சேனாஸ் - அம்சங்கள்

- 11 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சேனாக்கள் வங்காளத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்தனர்.
- சேனா வம்சம் அதன் தோற்றம் கர்நாடகாவின் தென்னிந்தியப் பகுதியில் உள்ளது.
- விஜயசேனன் மதனபாலனை (பாலா வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர்) பதவி நீக்கம் செய்து சேனா வம்சத்தை நிறுவினார். அவர் சேனா சாம்ராஜ்யத்தின் உண்மையான நிறுவனர் ஆவார்.
- அவரது மகன் பல்லால சேனா (1160-1178) வங்காளத்தில் குலினிசம் எனப்படும் சமூக சீர்திருத்தங்களை நிறுவினார் .
- பல்லால் சேனாவுக்குப் பிறகு லக்ஷமணசேன பதவியேற்றார். இந்த வம்சத்தின் தலைசிறந்த ஆட்சியாளர் லக்ஷ்மண சேனா.
- அவர் தனது ஆட்சியின் முடிவில் பலவீனமானார். அவரது ராஜ்யத்திற்குள், சிதைவின் அறிகுறிகள் இருந்தன.
- முஹம்மது பக்தியார் கல்ஜி சேனா சாம்ராஜ்யத்தை அதன் இறுதி அடியாக (கி.பி. 1204) கையாண்டார்.

இந்த தலைப்பைப் பற்றிய விரிவான குறிப்புகளுக்கு, இந்த இணைப்பைப் பார்க்கவும் சேனாஸ் - சேனா வம்சத்தின் அம்சங்கள்

சேனாக்களின் முக்கியமான ஆட்சியாளர்கள்

விஜய சேனா (1095-1158 CE)

- வங்காளத்தை 60 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆட்சி செய்து அமைதியையும் செழிப்பையும் கொண்டு வந்த சேனா வம்சத்தை நிறுவியவர்.

- இரண்டாம் மஹிபாலவின் ஆட்சியின் போது வரேந்திரா பகுதியில் சமந்தசக்ரா கிளர்ச்சியை அவர் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மேற்கு வங்காளத்தில் படிப்படியாக தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தினார் என்று கருதப்படுகிறது.
- மதனபாலாவின் ஆட்சியின் போது, அவர் இறுதியில் தன்னிறைவு அடைந்தார்.
- அவர் போஜவர்மனை தோற்கடித்து வாங்காவின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றினார்.
- விஜய சேனா இரண்டு தலைநகரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது: விஜயபுரா மற்றும் விக்ரம்புரா .
- பிரபல கவிஞர் ஸ்ரீஹர்ஷா விஜய சேனாவின் நினைவாக விஜய் பிரசஸ்தி (விஜய்யின் புகழ்ச்சி) எழுதினார் . பாரக்பூரில் உள்ள செப்புத் தகட்டில், அவர் மகாராஜாதிராஜா என்று குறிப்பிடப்படுகிறார் .
- சேனா மன்னர்கள், குறிப்பாக விஜய சேனா, தியோபரா பிரசஸ்தி கல்வெட்டில் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர்.

பல்லால் சேனா (1158-1179 CE)

- பல்லால் சேனாவின் சாம்ராஜ்யம் ஐந்து மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது: பங்கா, பரேந்திரா, பக்ரி (கீழ் வங்காளத்தின் ஒரு பகுதி), மிதிலா மற்றும் ரார். நபத்வீப்பை தலைநகராகவும் ஆக்கினார்.
- பல்லால் சேனா வங்காளத்தில் மரபுவழி இந்து நடைமுறைகளை புதுப்பித்த பெருமைக்குரியது, குறிப்பாக குலினிசத்தின் பிற்போக்கு பாரம்பரியத்தை (இந்து சாதி மற்றும் திருமண விதிகள்) நிறுவியது.
- அவரது மனைவி ரமாதேவி மேற்கு சாளுக்கியப் பேரரசின் இளவரசி, இரு சாம்ராஜ்யங்களுக்கிடையேயான நட்புறவை வெளிப்படுத்தினார்.
- அத்புத்சாகரா மற்றும் தனசாகரா ஆகியவை அவரது இரண்டு படைப்புகள்.

லக்ஷ்மண சேனா (1178-1207 CE)

- லக்ஷ்மண சேனாவின் திறமையான தலைமையின் கீழ் சேனா வம்சம் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது.
- அவரது ராஜ்ஜியத்தில் ஒடிசா, பீகார், அசாம் மற்றும் வாரணாசி ஆகியவை அடங்கும் . கஹடவல வம்சத்தின் ஆட்சியாளரான ஜெயச்சந்திரனையும் தோற்கடித்தார்.
- அவரது ஆட்சியின் ஏழு செப்புத் தகடு கல்வெட்டுகள் அவரை ஒரு சிறந்த இராணுவத் தலைவர் மற்றும் கல்வியின் புரவலர் என்று குறிப்பிடுகின்றன.

- இந்த கல்வெட்டுகள் கம்ருபா, கவுர், கலிங்க மற்றும் காசி மன்னர்களின் மீது அவர் பெற்ற வெற்றிகளையும் குறிப்பிடுகின்றன .அவரது சாதனைகளை நினைவுகூரும் வகையில் அலகாபாத், பெனாரஸ், பூரி ஆகிய இடங்களில் தூண்களை கட்டினார்.
- பெனாரஸுக்கு அப்பால் தனது அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்திய வங்காளத்தின் முதல் ஆட்சியாளர் அவர் .கயாவின் ஆட்சியாளர் சில கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- அவருக்கு அரிராஜ-மதன-சங்கர , கௌரேசுவர, பரமவைஷ்ணவ என்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன.
- சைவர்களான பல்லால் சேனா மற்றும் விஜய சேனாவிற்கு மாறாக, பரமவைஷ்ணவர் என்ற பட்டம் அவர் பக்திமிக்க வைஷ்ணவர் என்பதைக் குறிக்கிறது . அவரது அதிகாரப்பூர்வ அறிவிப்புகள் நாராயணனிடம் பிரார்த்தனையுடன் தொடங்கியது.
- ஜெயதேவா (வங்காளத்தின் புகழ்பெற்ற வைணவக் கவிஞர் மற்றும் கீதா கோவிந்தத்தின் ஆசிரியர்(, உமாபதி தர், தோயி மற்றும் பலர் அவரது அரசவையை அலங்கரித்தனர் .
- அவர் தனது தந்தை பல்லால் சேனா தொடங்கிய அத்புத் சாகராவின் வேலையை முடித்த ஒரு கற்றறிந்தவர்.
- இருப்பினும், அவர் ஆட்சியில் இருந்த இறுதி ஆண்டுகளில், சேனா வம்சம் பலவீனமடைந்து சிதறத் தொடங்கியது.

மதம்

சேனாக்களின் மதம்

- வங்காளத்தில் சேனாக்களின் ஆட்சி பொதுவாக ஒரு இந்து-பௌத்த சமூகத்தில் மரபுவழி இந்துத்துவத்தின் தோற்றத்துடன் தொடர்புடையது , அது நீண்ட காலமாக இரண்டு மதங்களின் அமைதியான சகவாழ்வை அனுபவித்து வந்தது, இதன் விளைவாக இரண்டையும் ஒன்றிணைக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.
- வங்காளத்தில் பௌத்தர்கள் மீதான தாக்குதல் இந்த காலகட்டத்தில் தொடங்கியதாக கருதப்படுகிறது, இதன் விளைவாக அண்டை நாடுகளுக்கு பெரிய அளவிலான பௌத்த குடியேற்றம் ஏற்பட்டது.
- சேனாவின் ஆட்சிக்குப் பிறகு, இந்தியாவில் பௌத்தம் வீழ்ச்சியடைந்தது.
- பக்தியார் கல்ஜி பல பௌத்த பல்கலைக்கழகங்களை கொள்ளையடித்தார்) .நாளந்தா, ஒடந்தபுரி மற்றும் விக்ரம்ஷிலா.(

சேனாஸின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

- ❖ சேனா வம்சத்தின் கட்டிடக்கலை பாணியானது பாலா பாணி கட்டிடக்கலையின் தொடர்ச்சியாகும். கட்டிடக்கலை வடிவத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.
- ❖ இப்போது பங்களாதேஷின் டாக்காவில் உள்ள புகழ்பெற்ற தாகேஸ்வரி கோயில் போன்ற இந்து கோவில்கள் மற்றும் மடாலயங்களை அமைப்பதில் சேனா வம்சம் நன்கு அறியப்பட்டதாகும் .
- ❖ காஷ்மீரில், சங்கர கௌரேஷ்வரா கோயிலையும் வம்சத்தினர் கட்டியதாகக் கருதப்படுகிறது.
- ❖ பாலா மற்றும் சேனா கட்டிடக்கலை பள்ளி என்பது வங்காள பிராந்தியத்தில் கட்டிடக்கலை பாணிக்கு வழங்கப்பட்டது.
- ❖ பாலா மற்றும் சேனா வம்சங்களின் ஆதரவின் கீழ், இது கி.பி 8 மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் வளர்ந்தது.
- ❖ பாலாக்கள் பெரும்பாலும் பௌத்த அரசர்களாக இருந்தனர், அவர்கள் மஹாயான பாரம்பரியத்தை பின்பற்றினர், இருப்பினும் அவர்கள் மற்ற மதங்களை மிகவும் சகிப்புத்தன்மையுடன் இருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் இருவருக்கும் ஆதரவளித்தனர்.
- ❖ பால சாம்ராஜ்யத்தில் விஹாரங்கள், சைத்தியங்கள் மற்றும் ஸ்தூபிகள் ஏராளமாக உள்ளன.
- ❖ சேனாக்கள் இந்துக்களாக இருந்தவர்கள், அதே நேரத்தில் பௌத்தக் கட்டிடங்களைப் பாதுகாத்து இந்துக் கடவுள் கோயில்களைக் கட்டினார்கள்.
- ❖ இதன் விளைவாக, இரு மதங்களின் தாக்கங்களும் வடிவமைப்பில் பிரதிபலித்தன.

சேனா சிற்பம்

- இந்துக் கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களைச் சித்தரிக்கும் ஏராளமான சிற்பங்கள் சேனா ஆட்சியாளர்களின் கலை நடவடிக்கைகளின் காலத்திலிருந்து) கி.பி .1097-1223) உள்ளன.
- சேனா சிற்பம் என்பது பாலா பாணியின் கலைத் தொடர்ச்சியாகும், இது கி.பி 11 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை பிரபலமாக இருந்தது.
- பாலா காலத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள சிற்பத்தின் மெல்லிய உடல் வடிவம் சேனா காலத்தில் தக்கவைக்கப்பட்டது, ஆனால் மாடலிங் தரம் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் மோசமடைந்துள்ளது.

- இரண்டு தேதியிடப்பட்ட படங்கள், ஒன்று, கோபால III (கி.பி .1129-43) ஆட்சியில் பொறிக்கப்பட்ட, தினாஜ்பூரின் ராஜிப்பூரைச் சேர்ந்த சதாசிவனின் உருவமும், லக்ஷ்மணசேனனின் மூன்றாம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட டாக்காவின் டல்பஜாரில் உள்ள சண்டியின் மற்றொன்றும், சேனாவிற்கான ஸ்டைலிஸ்டிக் குறியீட்டை வழங்குகிறது . சிற்பங்கள்.
- இந்த காலகட்டத்தின் கல் சிற்பத்தில் அலங்கார உருவங்களின் மிகுதியாக காணப்படுகிறது . உடல் இன்னும் மாதிரியாக உள்ளது, ஆனால் ஒரு நலிந்த வழியில்.
- இப்போது கல்கத்தாவில் உள்ள இந்திய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள ரங்பூரின் விஷ்ணுவின் வெண்கலப் படத்தில் இது மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.
- மெட்டல் காஸ்டர் கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் டாக்காவின் சுரைனில் இருந்து விஷ்ணுவின் புகழ்பெற்ற வெள்ளி உருவம் விதிவிலக்கல்ல . இந்த சிற்பங்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டை விட நீண்ட உடல் வடிவம் கொண்டவை.
- இருப்பினும், சில சுதந்திரமான சேனா கால படங்கள் தைரியமான மற்றும் சிறந்த மாடலிங் காட்டுகின்றன.
- இது சம்பந்தமாக, மால்டாவில் இருந்து கருடனின் ஒரு கல் உடற்பகுதி மற்றும் பதும்ஷாஹர் தொட்டியில் இருந்து விஷ்ணுவின் பிரமாண்டமான கல் தலை , இரண்டும் இப்போது ராஜ்ஷாஹியில் உள்ள வரேந்திரா ஆராய்ச்சி அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ஒரு சில கலப்பு புள்ளிவிவரங்கள் மேம்படுத்தப்பட்ட மாடலிங் சான்றுகளைக் காட்டுகின்றன.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. வர்தனாக்கள் மற்றும் ஹர்ஷவர்தனாவின் நிர்வாகக் கொள்கைகள் மற்றும் மதப் பங்களிப்புகளை மதிப்பிடுங்கள்.
   ………………………………………………………………………………………………………
2. 2.பண்டைய இந்தியாவில் மாகாண வம்சங்களின் தோற்றம் மற்றும் செல்வாக்கு பற்றி ஆராயுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………

அலகு - ஐந்து

ராஜபுத்திரர்கள் - கலாச்சார பங்களிப்புகள் - சிந்துவின் அரபு வெற்றி - கஜினியின் மஹ்மூத் - படையெடுப்புகள் - கோரின் முகமது - தரைன் போர்கள்.

நோக்கங்கள்

- கஜினியின் படையெடுப்புகள், முகமது கோரின், தரைன் போர்கள்.
- இந்திய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தில் ராஜபுத்திரர்களின் பங்கு மற்றும் பங்களிப்புகளை மதிப்பிடுங்கள்.
- ராஜபுத்திரர்களின் கலாச்சார பங்களிப்புகளை ஆராயுங்கள்.
- இந்திய வரலாற்றில் தரைன் போர்களின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி விவாதிக்கவும்

ராஜபுத்திரர்கள்

ராஜ்புத் அல்லது **ராஜபுத்திரர்கள்** என்ற சொல்லுக்கு அரசனின் மகன் என்று பொருள். இது ஒரு இனத்தைக் குறிக்கும் சொல். ராஜபுத்திரர்கள் எனவும் இவர்களை அழைப்பர். இவர்கள் வட இந்தியா மற்றும் மத்திய இந்தியா பகுதிகளில் வசித்து வந்தனர். இந்து மதத்தின் வீரம் மிக்கவர்கள் என இவர்களைச் சொல்லலாம். தற்போதைய ராஜஸ்தான், குஜராத், மத்தியப் பிரதேசம், மேற்கு உத்தரப் பிரதேசம் பகுதிகளில் இவர்கள் அரசாட்சி செலுத்தி வந்தனர். 9 முதல் 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இவர்கள் மிகவும் செல்வாக்கோடு இருந்த காலம்.

பூர்வீகம்

ராஜபுத்திரகளின் தோற்றம் பற்றி 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரை வரலாற்றில் எந்தவித பதிவுகளும் இல்லை என வரலாற்றாசிரியர்கள் வி.பி.மாலிக் மற்றும் எம். எஸ் . நாரவானே ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். ஹூணர்களால் குப்தப் பேரரசின் வீட்சிக்குப் பிறகு இந்து மதத்தின் வருணாசிரமம் போன்றவற்றினால் ஹூணர்கள் இந்திய சமூகத்தோடு கலந்து 36 வகையான ராஜபுத்திரர்கள் இனம் உருவாகியிருக்கக் கூடும் எனச் சொல்கின்றனர். ஆனால் கவுரி சங்கர் மற்றும் சி.வி.வைத்யா போன்ற வரலாற்று அறிஞர்கள் இதை ஏற்கவில்லை.

ராஜபுத்திர அரச வம்சம்

9 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்து, ராஜ்புத் வம்சாவளியினரின் இந்தியாவின் வடக்குப் பகுதிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். மேலும் பல சிறிய ராஜபுத்திர குல அரசாட்சிகள் சில பகுதிகளில் இருந்தது. வட இந்தியாவில் முகலாய அரசர்களின் வெற்றி இவர்களின் அரசு

வீழ்வதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது. மேலும் பஞ்சாப் மற்றும் கங்கை நதி பள்ளத்தாக்கை முஸ்லீம் கைப்பற்றிய பிறகு, ராஜபுத்திரர்கள் தங்கள் அரசை இழந்து காடுகளில் பதுங்கி வாழ வேண்டியதாயிற்று. பின்னர், அலாவுதீன் கில்சி போன்ற தில்லி சுல்தான்களால் தென்கிழக்கு இராஜஸ்தானின் மேவார் பகுதியின், சித்தோர்கார் கோட்டை, ஜெய்சல்மேர் கோட்டை மற்றும் பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றப்பட்டதால் ராஜபுத்திர அரசுகள் வீழ்ச்சியுற்றது.

ராஜபுத்திரர்கள்: சமூக-கலாச்சார அமைப்பு

ராஜபுத்திரர்களிடையே மிகவும் பிரபலமான ஆயுதம் "கந்தா" என்று பிரபலமாக அறியப்படும் இரட்டை முனைகள் கொண்ட கத்தி ஆகும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது ராஜபுத்திரர்கள் "தற்காப்பு இனத்தை" சேர்ந்தவர்களாக கருதப்பட்டனர். துணிச்சலான மற்றும் தைரியமான மக்கள் என்று கருதப்படும் இனக்குழுவிற்கு இந்த பதவி வழங்கப்பட்டது.

ராஜபுத்திரன் நடத்தை

ராஜபுத்திரர்களிடையே மிகவும் பிரபலமான ஆயுதம் "கந்தா" என்று பிரபலமாக அறியப்படும் இரட்டை முனைகள் கொண்ட கத்தி ஆகும். இது விசேஷ சமயங்களில் தேங்காய் உடைத்து மக்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டது. நவராத்திரி பண்டிகையின் போது "கர்கா ஷப்னா" ("வாளை வணங்குதல்") சடங்கு என்று அழைக்கப்படும் மற்றொரு சடங்கு இருந்தது. இந்த சடங்கிற்குப் பிறகு, எந்தப் போரின்போதும் ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்த ஒரு ராஜபுத்திரருக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டது. ராஜபுத்திரர்கள் பொதுவாக அசைவ உணவு உண்பவர்கள், மேலும் அவர்கள் புகைபிடித்தல் மற்றும் வெற்றிலையை மெல்லுதல் ஆகியவற்றுடன் தினமும் மது அருந்துவார்கள்.

ராஜபுத்திர காலத்தில் பெண்களின்

ராஜபுத்திரர் காலத்தில் குழந்தை திருமணங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. ஆனால் "ஸ்வயம்வர" வடிவில் வயது வந்தோருக்கான திருமணங்களின் சான்றுகள் உள்ளன. குழந்தை திருமணத்தின் விளைவாக, குழந்தை விதவைகள் இருந்தனர், மற்றும் ஒரு விதவை மறுமணம் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதனால் பல சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய இளம் விதவைகளின் வாழ்க்கை பரிதாபமாக இருந்தது. பலதார மணம் என்பது அந்தக் காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட ஒரு வழக்கமான நடைமுறை. ஒரு பெண்ணின் தந்தை தன் மகளின் திருமணத்தின் போது தலை குனிந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்த ராஜபுத்திரர்களுக்கு மகளின் பிறப்பு பிடிக்கவில்லை. பெண் குழந்தை பிறந்த போதே சொந்த பெற்றோர் மற்றும் உறவினர்களால் கொல்லப்பட்டது. பெண் கல்வி அறவே இல்லை, அவர்கள் தங்கள் கணவர் மற்றும் ஆண் உறவினர்களை நம்பியிருந்தனர்.

"சதி" (கணவனின் சடலத்துடன் மனைவியை இறுதிச் சடங்கில் வைப்பது) மற்றும் "ஜௌஹர்" (எதிரிகளின் கைகளில் இருந்து தப்பிக்க ஒரு வெகுஜன தற்கொலை) நடைமுறைகள் ராஜபுத்திரர் காலத்தில் இருந்தன. பெண்கள் தங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நெருப்பில் இறங்கிய சம்பவங்களும் உண்டு.

ராஜபுத்திரர் காலத்தில் இருந்த மொழிகள்

அசல் மொழி பிராகிருதம், உச்சரிப்பில் சிறிய வேறுபாடுகள் இருந்தன, இது பிராந்திய மொழிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ராஜபுத்திரர் காலத்தில், பழங்குடி இலக்கியங்கள் முன்னேற்றம் கண்டன. இந்தி, குஜராத்தி, மராத்தி மற்றும் பெங்காலி போன்ற இந்தியாவின் நவீன வட்டார மொழிகளின் உள்கட்டமைப்பு ராஜ்புட் காலத்தில் நிறுவப்பட்டது என்பது உண்மைதான். இந்த இலக்கியத்தில்தான் முதலில் கவிதை எழுதப்பட்டது.

ராஜபுத்திர குடும்பங்களில் கொண்டாட்டங்கள்

ராஜபுத்திரர்கள் தங்கள் வாழ்வின் பல்வேறு கட்டங்களில் பன்னிரண்டு விழாக்களைக் கொண்டாடினர். ஆண் குழந்தை பிறக்கும் போது, ஒரு பிராமணர் குழந்தையின் ஜாதகத்திற்கான விவரங்களை பதிவு செய்கிறார், மேலும் குழந்தைக்கு பெயர் சூட்டுவதற்கு சாதகமான நாள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. குழந்தைக்கு இரண்டு வயது நிறைவடைந்தவுடன், தலை மொட்டையடிக்கும் சடங்கு நடைபெறுகிறது. ராஜபுத்திரர்கள் பொதுவாக பெண் குழந்தை பிறப்பதை ஒரு துரதிர்ஷ்டமாக கருதினர் மற்றும் சில முக்கிய சடங்குகள் மட்டுமே செய்யப்படுகின்றன.

ராஜ்புத் சிறுவர்களுக்கான மற்றொரு முக்கியமான சடங்கு அவர்களின் உடலில் "ஜானேயு" அல்லது புனித நூலைக் கட்டுவதாகும். அவர்கள் மரணத்தை முன்னறிவித்தவுடன், நோய்வாய்ப்பட்ட நபரை மாட்டு சாணம் சூழ்ந்த இடத்தில் புனிதமான "குசா" புல் படுக்கையில் வைக்கப்படுகிறது. துளசி செடியின் ஒரு சிறிய இலை, ஒரு தங்கத் துண்டு அல்லது கங்கை நதியின் சில துளிகள் மரணத்தை தாமதப்படுத்தலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இறக்கும் நபரின் வாயில் வைக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலும் ஒரு பசு இறக்கும் நபரின் அருகில் கொண்டு வரப்படுகிறது, அதனால் அவர் அல்லது அவள் அதன் வாலைப் பிடித்து பாதுகாப்பாக சொர்க்கத்தை அடைய முடியும். நபர் இறந்தவுடன், தகனம் செய்வது மூத்த மகனால் வடக்கு திசையில் இருக்கும் இறுதி ஊர்வலத்தின் மீது தீ மூட்டப்பட்டு, இறுதியாக மண்டை ஓட்டில் மோதி, அது வெடித்து, ஆன்மா அமைதியாக உடலை விட்டு வெளியேறும்.

சிந்தின் அரபு வெற்றி

ஈராக்கின் அரபு கவர்னர், ஹஜ்ஜாஜ் பின் யூசுப், கடற்கொள்ளையர்களுக்கு எதிராக செயல்படும் சாக்குப்போக்கின் கீழ், சிந்துவின் ஆட்சியாளரான தஹருக்கு எதிராக இரண்டு இராணுவ பயணங்களை அனுப்பினார், ஒன்று தரை வழியாகவும் மற்றொன்று கடல் வழியாகவும். இருவரும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் தளபதிகள் கொல்லப்பட்டனர். ஹஜ்ஜாஜ் பின்னர், கலீஃபாவின் அனுமதியுடன், 6000 வலிமையான குதிரைப்படை மற்றும் ஒரு பெரிய ஒட்டகப் படையுடன் தனது மருமகனான 17 வயது முஹம்மது பின் காசிமின் தலைமையில் அனைத்து போர்த் தேவைகளையும் சுமந்து கொண்டு ஒரு முழு அளவிலான இராணுவத்தை அனுப்பினார்.

முஹம்மது பின் காசிம்

முஹம்மது காசிம் பிரம்மானாபாத் கோட்டையின் மீது ஒரு பெரிய படையுடன் தஹார் நிறுத்தப்பட்டார். தஹரின் வசீர் (பிரதம மந்திரி) அவரைக் காட்டிக் கொடுத்தார், அதைத் தொடர்ந்து அவரது படைகளில் ஒரு பகுதியினர் வெளியேறினர். தஹரின் முன்னோடிகளான சிந்துவின் பிராமண ஆட்சியாளர்கள், சிந்துவின் முந்தைய பௌத்த ஆளும் வம்சத்திடமிருந்து அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, தஹார் பிராமணர்களின் ஆதரவுடன் அனைத்து உயர் பதவிகளையும் பெற்றனர். இது அதிருப்திக்கு வழிவகுத்தது, எனவே தஹருக்கு மக்கள் ஆதரவு இல்லை. இந்தச் சூழலில் முஹம்மது காசிம் பிராமணபாத்தைக் கைப்பற்றுவது எளிதாக இருந்தது. காசிம் அதன்பின் டெபாலை மூன்று நாட்களுக்கு அழித்து கொள்ளையடித்தார். காசிம் சிந்து மக்களை சரணடையுமாறு அழைப்பு விடுத்தார், அவர்களின் நம்பிக்கைக்கு முழுப் பாதுகாப்பை உறுதியளித்தார். அவர் வழக்கமாகக் கொள்ளையடித்ததில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை கலீஃபாவுக்கு அனுப்பினார், அதை தனது வீரர்களுக்குப் பங்கிட்டார்.

சிந்துவின் அரேபிய வெற்றி "முடிவுகள் இல்லாத வெற்றி" என்று விவரிக்கப்பட்டது, ஏனெனில் அது காசிமின் பயணத்திற்குப் பிறகு சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகளாக படையெடுப்புகளில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற நாட்டின் எல்லையைத் தொட்டது.

கஜினியின் மஹ்மூத்

இதற்கிடையில், மத்திய ஆசியாவில் அரபு சாம்ராஜ்யம் வீழ்ச்சியடைந்தது, அதன் பல மாகாணங்கள் தங்களை சுதந்திரமாக அறிவித்தன. உடைந்த அரபுப் பேரரசில் இருந்து தோன்றிய முக்கிய ராஜ்ஜியங்களில் ஒன்று சமனிட் இராச்சியம் ஆகும், இது பல சுதந்திர நாடுகளுக்கு வழிவகுத்தது. 963 ஆம் ஆண்டில், குராசானில் சமணர்களுக்கு ஆளுநராக பணியாற்றிய துருக்கிய அடிமையான அலப்திகின், கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ள கஜினி நகரைக் கைப்பற்றி ஒரு

சுதந்திர அரசை நிறுவினார். அலாப்திகின் விரைவில் இறந்தார். அவரது வாரிசுகள் மூவரின் தோல்விக்குப் பிறகு, பிரபுக்கள் சபுக்திகினை அரியணையில் அமர்த்தினார்கள்.

சபுக்டிகின் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் தெற்கு நோக்கி விரிவாக்க செயல்முறையைத் தொடங்கினார். அவர் ஆப்கானிஸ்தானின் ஷாஹி ஆட்சியாளரான ஜெயபாலை தோற்கடித்தார், மேலும் மாகாணத்தின் கவர்னர் பதவியை அவரது மூத்த மகன் மஹ்மூத்துக்கு வழங்கினார். 997 இல் சபுக்தாகின் இறந்தபோது, மஹ்மூத் குராசானில் இருந்தார். சபுக்டகினின் இளைய மகன் இஸ்மாயில், அவருக்குப் வாரிசாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால் ஒரு போரில் இஸ்மாயிலைத் தோற்கடித்து, இருபத்தி ஏழு வயதான மஹ்மூத் அரியணை ஏறினார், மேலும் கலீஃபா அவருக்கு ஒரு அங்கியை அனுப்பி அவருக்கு யாமினி-உத்-தௌலா ('பேரரசின் வலது-கை) என்ற பட்டத்தை வழங்குவதன் மூலம் அவர் அரியணை ஏறினார்.

மஹ்மூத்தின் இராணுவத் தாக்குதல்கள்

மஹ்மூத் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். இந்த, அவர் இந்தியாவில் பதினெழு இராணுவ பிரச்சாரங்களை நடத்தினார். மிகப் பெரிய பொக்கிஷங்களை வைத்துள்ள இந்து கோவில்களை அவர் குறிவைத்தார். கொள்ளையடிப்பதே நோக்கமாக இருந்தாலும், கோவில்களை இடிப்பது, சிலைகளை உடைப்பது போன்றவற்றில் ராணுவ ஆதாயம் இருந்தது. கஸ்னாவிட் வீரர்கள் அதை தங்கள் கடவுளின் வெல்ல முடியாத சக்தியின் நிரூபணமாகவும் கருதினர். மஹ்மூதின் இராணுவத்தின் மத உணர்வுகள் 'காஃபிர்களை' படுகொலை செய்வதிலும், அவர்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களை கொள்ளையடித்து அழிப்பதிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், பெரிய அளவில் மக்கள் தங்கள் நம்பிக்கைக்கு மாறியதற்கான சிறிய ஆதாரங்கள் இல்லை. தங்கள் உயிரையும் சொத்துக்களையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக முஸ்லிம்களாக மாறியவர்கள் கூட, கஸ்னாவிட் படையெடுப்பின் அச்சுறுத்தல் நிறுத்தப்பட்டபோது, தங்கள் அசல் நம்பிக்கைக்குத் திரும்பினார்கள்.

ஷாஹி மன்னர் ஆனந்தபாலைத் தோற்கடித்த பிறகு, மஹ்மூத் பஞ்சாபைத் தாண்டி, இந்தோ-கங்கை சமவெளியில் ஆழமாக ஊடுருவினார். கனௌஜை அடைவதற்கு முன், மஹ்மூத் மதுராவைத் தாக்கினார். பிற்கால வரலாற்று வரலாற்றில், பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய தேசியவாதிகள் இரண்டிலும், குஜராத்தின் கடற்கரையில் உள்ள கோவில் நகரமான சோம்நாத் (1025) மீது படையெடுத்ததற்காக மஹ்மூத் இழிவானவர். இந்தக் கொள்ளைச் சோதனைகள் மதப் பேரினவாதத்தைக் காட்டிலும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத் தன்மை கொண்டவை என்று பல அறிஞர்கள் வாதிடுகின்றனர். கோவில்களை இழிவுபடுத்துதல், தெய்வங்களின் உருவங்களை

சேதப்படுத்துதல் ஆகியவை இடைக்கால இந்தியாவில் ஒருவரின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் பகுதியாகும். மஹ்மூத்தின் சோதனைகளும் அவரது செயல்களும் இந்த மாதிரிக்கு பொருந்துகின்றன, இருப்பினும் அவர்களின் நினைவுகள் வகுப்புவாத பிளவுகளை உருவாக்கியது.

இது தவிர, மஹ்மூத்தின் கொள்ளையடிக்கும் தாக்குதல்கள் அவரது பெரும் படையை பராமரிக்க கருவூலத்தை நிரப்புவதாகும். துருக்கியர்கள் ஒரு நிரந்தர, தொழில்முறை இராணுவத்தை நம்பியிருந்தனர். இந்தியாவிலுள்ள இந்து சாம்ராஜ்யங்கள் மற்றும் ஈரானில் உள்ள முஸ்லீம் ராஜ்ஜியங்களில் இருந்து ஒரே மாதிரியாக எடுக்கப்பட்ட போர்க் கொள்ளைகளில் அடிமைகளாக, வாங்கி, பயிற்சியளிக்கப்பட்ட, ஆயுதம் ஏந்திய மற்றும் பணமாக செலுத்தப்பட்ட, ஏற்றப்பட்ட வில்லாளிகளின் உயரடுக்கு படையைச் சுற்றி இது கட்டப்பட்டது.

பாரசீக ஆதாரங்கள் இந்த சோதனைகளில் இருந்து கைப்பற்றப்பட்ட செல்வத்தைப் பற்றிய மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, 1029 இல் ஈரானிய நகரமான ரேயை மஹ்மூத் கொள்ளையடித்ததால், அவருக்கு 500,000 தினார் மதிப்புள்ள நகைகள், 260,000 தினார் நாணயங்கள் மற்றும் 30,000 தினார் மதிப்புள்ள தங்கம் மற்றும் வெள்ளி பாத்திரங்கள் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதேபோல், சோம்நாத் மீது மஹ்மூத் நடத்திய சோதனையில் இருபது மில்லியன் தினார் மதிப்புள்ள கொள்ளைகள் வந்ததாக நம்பப்படுகிறது. இந்த கொள்ளையடிக்கும் படையெடுப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், சோம்நாத் பயணத்தில் கிடைக்கும் இந்து மற்றும் ஜெயின் ஆதாரங்கள் அரபு நாளேடுகளில் காணப்படும் விவரங்கள் அல்லது கண்ணோட்டங்களை உறுதிப்படுத்தாததால், அவற்றைப் பற்றி ஆர்வமாக மௌனம் காத்ததாக ரோமிலா தாப்பர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இத்தகைய கொள்ளைச் சோதனைகள் பொருளாதாரம் மற்றும் ஐகானோகிளாஸ்டிக் இயல்புடையவை, மேலும் வகுப்புவாத தன்மை பின்னர் அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது. சமகாலப் போரிலிருந்து பிரிக்க முடியாத பேரழிவுகள் மற்றும் இடைக்கால ஆட்சியாளர்களின் வழக்கமான கொள்ளை இயல்பு ஆகியவற்றை அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன.

மஹ்மூத்தின் மரணத்திற்குப் பிறகு கஸ்னாவிட் வம்சத்தின் வரலாறு, சகோதரர்கள், உறவினர்கள் மற்றும் மாமாக்களுக்கு இடையிலான வாரிசு தொடர்பாக முடிவற்ற மோதல்களின் கதையாகும். இருப்பினும், நாற்பத்தி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சி செய்த சுல்தான் இப்ராஹிம் மற்றும் பதினெழு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த அவரது மகன் மசூத் போன்ற விதிவிலக்குகள் இருந்தன. வடக்கில் இருந்து குரிஸ் மற்றும் மேற்கில் இருந்து செல்ஜுக் துருக்கியர்களிடமிருந்து எப்போதும் தொங்கும் அச்சுறுத்தல் ராஜ்யத்திற்கு பேரழிவை

ஏற்படுத்தியது. கஸ்னாவிட் வம்சத்தின் பிற்கால ஆட்சியாளர்கள் லாகூர் பகுதியில் மட்டுமே தங்கள் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியும், இதுவும் மூன்று தசாப்தங்கள் மட்டுமே நீடித்தது. 1186 இல் குரி இளவரசர் முயிஸ்-உத்-தின் முஹம்மது பஞ்சாப் மீது படையெடுத்து லாகூரைக் கைப்பற்றினார். கடைசி ஆட்சியாளர் குரவ் ஷா 1192 சிறையில் அடைக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார். அவரது மரணத்துடன் மஹ்மூத்தின் கஸ்னாவிட் வீடு முடிவுக்கு வந்தது.

முகமது கோரி

கஸ்னாவிட் படையெடுப்புகள் கொள்ளையடிக்கும் நோக்கம் கொண்டதாக இருந்தால், குரிட்கள் தங்கள் நோக்கத்தை விரிவுபடுத்தி, கொள்ளை மற்றும் காணிக்கையின் வழக்கமான ஓட்டத்தை உறுதி செய்வதற்காக காரிசன் நகரங்களை நிறுவினர். பொதுவாக முகமது கோரி என்று அழைக்கப்படும் கோரி வம்சத்தைச் சேர்ந்த முய்சுதீன் முஹம்மது, தான் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் முதலீடு செய்தார்.

1180கள் மற்றும் 1190களில் கோரி நவீன மாகாணங்களான பஞ்சாப், சிந்து மற்றும் ஹரியானாவில் காவல் படைகளை நிறுவினார். இந்த இராணுவ அதிகார மையங்கள் விரைவில் வாய்ப்புகளைத் தேடி கூலிப்படையினரை ஈர்த்தன. இந்த கூலிப்படையினர் சுல்தானகத்தின் நிதி மற்றும் இராணுவ விவகாரங்களை ஒழுங்கமைக்க நியமிக்கப்பட்டனர். வட இந்தியாவில் சுல்தானின் இராணுவத் தளபதிகள் அவரது உயரடுக்கு இராணுவ வகுப்பிலிருந்து பெறப்பட்டவர்கள். போர் மற்றும் ஆளுகையில் சிறப்பாகப் பயிற்சி பெற்ற இந்த அடிமைகள் அக்ரிஸ்டிக் (நிலம்\ வயல் வேலை தொடர்பானது) மற்றும் வீட்டு அடிமைகளிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள். லாகூர், பின்னர் உச்ச மற்றும் முல்தான் தொடக்கத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அதிகார மையங்களாகக் கருதப்பட்டன. 1175 இல் கோரி முல்தான் நகருக்குச் சென்றார், அதை அவர் அந்த இஸ்மாயிலிய ஆட்சியாளரிடமிருந்து கைப்பற்றினார். உச்ச கோட்டை சண்டையின்றி வீழ்ந்தது. குஜராத்தின் சாளுக்கியர்கள் முகமது கோரியை மவுண்ட் அபுவில் (1179) படுதோல்வி அடைந்தனர். இந்த தோல்விக்குப் பிறகு கோரி தனது பயணத்தின் போக்கை மாற்றி, சிந்து மற்றும் பஞ்சாபில் தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தினார்.

பிருத்விராஜ் சவுகான்

கோரி அஜ்மீரின் சௌஹான்களின் மூலோபாய புள்ளியான தபர்ஹிந்தா (பதிண்டா) கோட்டையைத் தாக்கினார். அஜ்மீரின் ஆட்சியாளர் பிருத்விராஜ் சௌஹான் தபர்ஹிந்தாவுக்கு அணிவகுத்துச் சென்று முதல் தரேன் போரில் (1191) படையெடுப்பாளரை எதிர்கொண்டார். இந்த போரில் பிருத்விராஜ் ஒரு அற்புதமான வெற்றியைப் பெற்றார், ஆனால் இந்த போரை ஒரு எல்லைப் போர் என்று நம்பி தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தத் தவறிவிட்டார், மேலும் குரிட்கள் வழக்கமான

தாக்குதல்களைச் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. கோரி காயமடைந்து ஒரு குதிரைவீரனால் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். பிருத்விராஜ் சவுகானின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மாறாக, முகமது கோரி அடுத்த ஆண்டில் (1192) இந்தியாவுக்குள் படையெடுத்தார். பிருத்விராஜ் எதிரியின் ஆபத்தை குறைத்து மதிப்பிட்டார். இந்திய வரலாற்றின் திருப்புமுனைகளில் ஒன்றான இரண்டாம் தாரைன் போரில், பிருத்விராஜ் படுதோல்வி அடைந்து இறுதியில் கைப்பற்றப்பட்டார். கோரி அவரை மீண்டும் அஜ்மீரில் அரியணையில் அமர்த்தினார். ஆனால் தேசத்துரோக குற்றச்சாட்டின் பேரில் அவர் பின்னர் தூக்கிலிடப்பட்டார், மேலும் கோரியின் நம்பிக்கைக்குரிய ஜெனரல் குதுப்-உத்-தின் ஐபக் இந்தியாவில் அவரது துணைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

கனௌஜ் ஜெய சந்திரா

விரைவில் கோரி கனாஜ் ஆட்சியாளர் ஜெய சந்திராவுக்கு எதிராகப் போராட இந்தியா திரும்பினார். முஹம்மது கோரிக்கு எதிரான போரில் அனைத்து ராஜபுத்திர தலைவர்களும் பிருத்விராஜாவுக்கு ஆதரவாக நின்றபோது, ஜெய சந்திராவின் மகள் சம்யுக்தாவை பிருத்விராஜ் கடத்தியதால், பிருத்விராஜுக்கும் ஜெய் சந்திராவுக்கும் இடையே பகை இருந்ததால், ஜெய சந்திரா தனித்து நின்றார். எனவே கோரி ஜெய சந்திராவை எளிதில் தோற்கடித்து, பெரும் செல்வத்துடன் கஜினிக்குத் திரும்பினார். வழியில் சிந்து நதிக்கரையில் முகாமிட்டிருந்தபோது, அடையாளம் தெரியாத சில கொலைகாரர்களால் கொல்லப்பட்டார்.

ராஜபுத்திர ராஜ்ஜியங்கள்

பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இரண்டு சக்திவாய்ந்த ராஜபுத்திர ராஜ்ஜியங்களான குர்ஜார் பிரதிஹாரா மற்றும் ராஷ்டிரகூடர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை இழந்தனர். டோமராஸ் (டெல்லி), சௌஹான்ஸ் (ராஜஸ்தான்), சோலங்கிஸ் (குஜராத்), பரமராஸ் (மால்வா), கஹாடவாலாஸ் (கனாவ்) மற்றும் சண்டேலாஸ் (புந்தேல்கண்ட்) ஆகியோர் வட இந்தியாவின் முக்கியமான ஆளும் வம்சங்களாக மாறினர். விக்ரஹராஜா மற்றும் பிருத்விராஜ், இரண்டு முக்கிய சௌஹான் ஆட்சியாளர்கள், பரமரா வம்சத்தின் போஜா, கடவல மன்னன் ஜெயச்சந்திரா, யசோவர்மன், சண்டேலாஸின் கீர்த்தி வர்மன் ஆகியோர் தங்கள் சொந்த பிராந்தியத்தில் வலிமையானவர்கள்.

ராஜபுத்திரர்கள் தற்காப்பு மனப்பான்மை, தைரியம் மற்றும் துணிச்சலின் நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்தனர். துருக்கியர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்கள் பயன்படுத்திய ஆயுதங்களுக்கு இடையே சிறிய வித்தியாசம் இருந்தது. ஆனால் படைப்பிரிவு ஒழுக்கத்திலும்

பயிற்சியிலும் ராஜபுத்திரர்கள் மெத்தனமாக இருந்தனர். நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு தங்கள் தந்திரங்களைத் திட்டமிடுவதில், துருக்கியர்கள் சிறந்து விளங்கினர். மேலும், துருக்கிய குதிரைப்படை இந்திய குதிரைப்படையை விட உயர்ந்தது. ராஜ்புத் படைகள் போர் யானைகளை அதிகம் சார்ந்திருந்தன, அவை துருக்கிய குதிரைப்படையுடன் ஒப்பிடும்போது கண்கவர் ஆனால் மெதுவாக நகரும். துருக்கிய குதிரை வீரர்கள் அதிக இயக்கம் மற்றும் ஏற்றப்பட்ட வில்வித்தையில் திறமையானவர்கள். இது ஒரு திட்டவட்டமான இராணுவ நன்மையாகும், இது துருக்கியர்கள் தங்கள் எதிரிகளுக்கு எதிராக நன்றாகப் பயன்படுத்தியது மற்றும் போர்களில் வெற்றி பெற்றது.

முகமது கஜினி

முகமது கஜினி கிபி 971 ஆம் ஆண்டு கஜினியை ஆண்ட சுபுக்தகினுக்கு மூத்த மகனாக பிறந்தார்.சுபுக்தகின் இந்தியா மீது போர் தொடுத்த போது ராஜா ஜெய்பால் அவரை எதிர்த்து போர் புரிந்தார். முகமது கஜினி அப்போது தன் தந்தைக்காக போரில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அந்த போரில் அவர்களால் வெற்றிபெற முடியவில்லை.

அரசன்

முகமது கஜினி சுபுக்தகினின் மூத்த மகனாக இருந்தாலும் அவருக்கு முகமதுவை மன்னராக்குவதில் விருப்பமில்லை. ஏனெனில் அவரின் இறுதிகால செயல்களால் அவர் அதிருப்தியில் இருந்தார். அதனால் அவரின் இளைய மகனான இஸ்மாயில் அரசனாக முடிசூடினார். ஆனால் அது நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. முகமது தனது தம்பியை வீழ்த்திவிட்டு அரியணை ஏறினார். தன்னுடைய 27 வது வயதில் சுல்தானாக தன்னை அறிவித்து கொண்டார்.

இந்தியா மீது படையெடுப்பு

இந்தியாவின் செல்வம் மீது ஆசைப்பட்ட முகமது அதனை கொள்ளையடிப்பதற்காக 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியா மீது படையெடுக்க தொடங்கினார். இந்தியா மீது படையெடுக்க காரணம் ஒன்று அதன் அளவில்லாத செல்வம் மற்றொன்று முகமது தனது தலைநகரை கஜினியில் இருந்து இந்தியாவிற்கு மாற்றி ஒட்டுமொத்த ஆசியாவையும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர எண்ணினார். கிபி 1000 முதல் 1027 வரை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இந்தியா மீது போர் தொடுத்து கொண்டே இருந்தார்.

ஜெய்பாலுடன் மீண்டும் போர்

கிபி 1001 ல் முகமது கஜினி தன் பழைய எதிரியான ஜெய்பால் மீது போர் தொடுத்தார். அப்போது ராஜபுத்திரர்கள் தங்களது வலிமையை இழந்து இருந்தார்கள். மன்னர் ஜெய்பால் மிகவும் வீரத்துடன் போரிட்டு முகமது கஜினியை தடுத்தார். ஆனால் இறுதியில் தோல்வியை தழுவினார்.

கிட்டத்தட்ட 15,000 வீரர்கள் இந்த போரில் கொல்லப்பட்டனர். ஜெய்பால் முகமதுவால் சிறைபிடிக்கப்பட்டார், அவரும் அவரின் 15 உறவினர்களும் முகமது கஜினி முன் நிறுத்தப்பட்டனர்.

முகமது கஜினியின் நிபந்தனை

முகமது கஜினி ஜெய்பாலின் அனைத்து செல்வங்களையும் அபகரித்து கொண்டார். மேலும் அவரை விடுவிக்க 2,50,000 தினார் பணமும், 5,00,000 இந்தியர்கள் அடிமையாகவும் வேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்தார். இறுதியில் அவை கொடுக்கப்பட்டு ஜெய்பால் அவரது மகன் அனந்தபாலால் மீட்கப்பட்டார். ஆனால் தோல்வியடைந்ததால் ஜெய்பால் தனது உயிரை எரியும் நெருப்பில் விழுந்து மாய்த்து கொண்டார்.

அனந்தபாலுடன் போர்

ஜெய்பாலின் மறைவிற்கு பிறகு அனந்தபால் மன்னராக பொறுப்பேற்று கொண்டார். 1008 ஆம் ஆண்டு முகமது கஜினி மீண்டும் போர் தொடுத்தார். அனந்தபால் மற்ற அரசர்களை உதவிக்கு வரும்படி கூறினார். அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க உஜ்ஜயினி, குவாலியர், டெல்லி, அஜ்மீர் நாட்டு மன்னர்கள் அனந்தபாலுக்கு உதவினர். பெஷாவரில் இரண்டு மாபெரும் படையும் சந்தித்தது. ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் தாக்காமல் காத்திருந்தனர்.

அனந்தபாலின் வீழ்ச்சி

அந்த சூழ்நிலையில் கோகர்களும் அனந்தபாலுக்கு உதவி செய்ய வந்தனர். முகமதுவின் படையில் கிட்டதட்ட 6000 வில் வீரர்கள் இருந்தனர். கோகர்கள் அதில் 5,000 பேரை கொன்றனர். போரில் அனந்தபாலின் கைதான் ஓங்கியிருந்தது, ஆனால் எதிர்பாராதவிதமாக அனந்தபாலின் யானைக்கு மதம் பிடித்து அது அவரை போர்க்களத்தை விட்டு வெளியே இழுத்து சென்றது. தலைமை இல்லாத இந்திய படையில் குழப்பம் ஏற்பட்டு அனைவரும் பின்வாங்க தொடங்கினர். அதன்பின் முகமதுவின் கை ஓங்கி இந்திய படையின் 20,000 வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அதன்பின் முகமதுவின் படையெடுப்புகள் தொடர்ந்து அரங்கேறியது.

நாகர்கோட் படையெடுப்பு

அந்த காலத்தில் நாகர்கோட் கோவில் அதன் செல்வத்திற்காக மிகவும் புகழ் பெற்றதாக இருந்தது. அதன் மீது ஆசை கொண்ட முகமது கஜினி தன் படையினரை நாகர்கோட்டை தாக்க உத்தரவிட்டார். கிபி 1009 ஆம் ஆண்டு நாகர்கோட் முகமது கஜினியால் தாக்கப்பட்டது. அங்கிருந்து விலைமதிப்பில்லாத தங்கம், வைரம் மற்றும் செல்வத்தை தன் தலைநகருக்கு அள்ளி சென்றார் முகமது கஜினி. அதற்கு பின் தானெசீர், கண்ணுஜ் என பல இடங்களிலும் முகமது தனது படையெடுப்பை நடத்தினார்.

கலிஞ்சர் படையெடுப்பு

கண்ணுஜை ஆண்ட ராஜ்பால் பிரதிகார் முகமதுவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் ஆட்சிபுரிய சம்மதித்தார். இதனால் மற்ற ராஜபுத்திர அரசர்கள் அவர் மீது ஆத்திரம் கொண்டனர். இதனால் கலிஞ்சர், குவாலியர், அஜ்மீர் மற்ற இதர ராஜபுத்திர அரசர்கள் கண்ணுஜ் மீது போர் தொடுத்து ராஜ்பால் பிரதிகாரை கொன்றனர். இதனால் கோபமுற்ற முகமது கஜினி கலிஞ்சர் மீது போர் தொடுத்தார். கலிஞ்சரின் அரசர் கண்டா சந்தபால் முகமதுவின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அதற்காக முகமதுவிற்கு பெரும்தொகை கொடுக்கப்பட்டது.

சோமநாத கோவில் படையெடுப்பு

பதினாறாவது முறையாக குஜராத்தில் இருக்கும் சோமநாத கோவில் மீது முகமது கஜினி படையெடுத்தார். ஏனெனில் அப்போது இந்தியாவிலேயே அதிக செல்வமும், புகழும் வாய்ந்த கோவிலாக சோமநாத கோவில் இருந்தது. 1025 ல் சோமநாத கோவில் தாக்கப்பட்டது, ராஜபுத்திர அரசர்களும் மற்ற அரசர்களும் கோவிலை பாதுகாக்க வீரத்துடன் முன்வந்தனர். முகமதுவின் படைக்கும் இந்தியர்களின் படைக்கும் 3 நாட்கள் போர் நடைபெற்றது. இருதியில் முகமது கஜினியின் படை வெற்றி பெற்று 20 இலட்சம் தினார் மதிப்புள்ள செல்வத்தை கொள்ளையடித்து சென்றது.

முகமது கஜினியின் படையின் வலிமை

முகமது கஜினியுடைய படையின் வலிமையே அவரின் காற்றை மிஞ்சும் குதிரைப்படைதான். ஏனெனில் அக்காலத்தில் நமது மன்னர்கள் யானைகளையே அதிகம் போரில் உபயோகப்படுத்தினர். ராஜபுத்திர அரசர்கள் போரில் சிறந்து விளங்கினாலும் அவர்களால் துருக்கிய வீரர்களின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க இயலவில்லை. முகமது கஜினியின் மற்றொரு பலமாக இருந்தது நம் மன்னர்களிடையே இருந்த ஒற்றுமையின்மைதான். இறுதியாக 1030, ஏப்ரல் 20 ஆம் தேதி தன் 59 வது வயதில் முகமது கஜினி இறந்தார்.

முஹம்மது கோரியின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை

முஹம்மது கோரி பாரசீக வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர் மற்றும் இந்தியாவில் ஒரு முஸ்லீம் பேரரசராக சக்திவாய்ந்த ஸ்தாபனத்திற்காக அறியப்பட்டவர். பல ஆட்சியாளர்கள் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் மீது படையெடுத்தாலும் இந்தியாவில் சக்திவாய்ந்த முஸ்லீம் சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவுவதில் தோல்வியடைந்தனர். மேலும், அவர் இந்தியாவின் மீது படையெடுக்க தனது முழு சக்தியையும் பயன்படுத்தினார் மற்றும் மேல் சிந்து மற்றும் முல்தானைக் கைப்பற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார். இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் கைப்பற்றி தனது

பேரரசை விரிவுபடுத்துவதே ஆட்சியாளரின் நோக்கமாக இருந்தது, இது ஆட்சியாளரின் சக்தியைக் காட்டுகிறது. முஹம்மது கோரி பல்வேறு லட்சியங்களைக் கொண்ட தலைவராக இருந்தார், மேலும் அவர் பேரரசைப் பற்றி ஒரு சிறந்த பார்வை கொண்டவர். அவர் குர் வம்சத்தின் ஆட்சியாளரான கியாத்-அல்-தின் முகமதுவின் சகோதரர் ஆவார்,

முஹம்மது கோரி கஜினியை தோற்கடிப்பது எளிதல்ல என்று நினைத்தார், ஏனெனில் அவர் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளராகவும், உந்துதல் நிரம்பிய வலிமையான இராணுவத்தைக் கொண்டவராகவும் இருந்தார். முஹம்மது கோரியின் சக்தியை அதிகரிக்க கூடிய பெரிய துணைக்கண்டம் இந்திய துணைக்கண்டம் என்பதால் முதலில் இந்தியாவின் மீது படையெடுக்க முடிவு செய்தார். அவர் தனது பேரரசை விரிவுபடுத்தவும், நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கட்டுப்படுத்தவும் இந்தியா மீது படையெடுக்க முடிவு செய்தார். கோரியின் சாம்ராஜ்யத்தை மேலும் சக்திவாய்ந்ததாக மாற்றக்கூடிய இந்தியாவின் செல்வம் மற்றும் அதன் பெரிய பகுதி பற்றிய தகவல்களை அவர் தெளிவாகக் கொண்டிருந்தார். இந்தியாவிற்கு எதிராக கோரியின் ஏழு படையெடுப்புகள் மற்றும் முல்தான் மற்றும் சிந்து போன்ற பகுதிகளை ஆக்கிரமித்துள்ளனர். கி.பி 1175 இல் முல்தான் மீதான தனது முதல் படையெடுப்பை மேற்கொண்டார், இந்தியாவை ஆளத் தொடங்கினார், மேலும் இந்தியாவில் ஒரு முஸ்லீம் சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவினார்.

முகமது கோரி மற்றும் அவரது படையெடுப்புகள்

முல்தான் படையெடுப்பு - முஹம்மது கோரியின் முதல் படையெடுப்பு முல்தான் மற்றும் உச் கோட்டையில் இருந்தது. இந்தியாவின் முஸ்லீம் மாநிலங்களை மீண்டும் கொண்டு வருவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது . 1175 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் அவர் அதை மிக எளிதாகக் கைப்பற்றினார்.

அன்ஹில்வாரா படையெடுப்பு - அவர் 1178 இல் அனில்வாராவைத் தாக்கினார், ஆனால் அவர் இரண்டாம் மூலராஜாவால் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

முதல் தரைன் போர், 1191 –

இந்தியா முழுவதையும் கைப்பற்றிய டெல்லி மீது படையெடுத்து பிருதிவி ராஜ் சவுகானின் இராணுவத்திற்கு எதிராக போரிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக முதல் போர் ஏற்பட்டது. ராஜபுத்திரத் தலைவரின் இராணுவம் கோரியை மோசமாக காயப்படுத்தி முதல் போரில் அவரைத் தோற்கடித்தது.

2வது தரைன் போர், 1192

1வது தாரெய்ன் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர் காத்திருந்து, இரண்டாம் தரேன் போரில் மீண்டும் போராடி, பிரிதிவி ராஜ் சவுகானின் படைக்கு எதிரான இரண்டாவது போரில் வெற்றி பெற்றார். அவர் தனது இராணுவப் படையில் தோராயமாக ஒரு லட்சம் வீரர்களுடன் இரண்டாவது போரை நடத்தினார், இது ராஜ்புத் ஆட்சியாளருக்கு மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையாக இருந்தது. முகமது கோரியின் வாழ்க்கை சிறிய பகுதிகளின் ஆட்சியாளர்களுக்கு ஒரு உத்வேகமாக இருந்தது.

விளைவு - 2வது தரேன் போர் இந்தியர்களுக்கு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இந்தப் போர் எதிர்காலத்தில் இந்தியாவைக் கைப்பற்றுவதற்கான வழியைத் திறந்தது. அவர் ஏற்கனவே டெல்லி மற்றும் அஜ்மீரை ஆக்கிரமித்துள்ளார். தாரைன் போருக்குப் பிறகு, அவர் தனது அடிமைகளில் ஒருவராக இருந்த குதுபுதீன் ஐபக்கை இந்திய மாகாணங்களின் வைஸ்ராயாக நியமித்தார். புலந்த்ஷாஹார், மீரட், அலிகார் போன்ற இடங்களை அவர் வெற்றிகரமாக கைப்பற்றி, 1193 இல் டெல்லியை இந்தியாவின் தலைநகராக மாற்றினார்.

சந்தவார் போர் (1194)

ஜெயச்சந்திரா, கனுஜ்க்கு எதிரான மற்றொரு போரை முஹம்மது கோரி வழிநடத்தினார். யமுனை நதிக்கரையில் கனுவாஜ் மற்றும் ஈத்வா இடையே சந்தவார் அருகே இது நடந்தது. இந்தப் போரில் ஜெயச்சந்திரா கொல்லப்பட்டார்

முகமது கோரி இறப்பு

1205 மார்ச் 15 அன்று பாக்கிஸ்தானின் ஒரு பகுதியான சோஹாவாவிற்கு அருகிலுள்ள தமைக்கில் கொலையாளிகள் முகமது கோரியைக் கொன்றனர். பிரார்த்தனை செய்யும் நேரத்தில் அவர் கொல்லப்பட்டார் மற்றும் கோரியின் இராணுவம் ஓய்வெடுக்க அங்கேயே தங்கி, இந்தியா முழுவதும் தங்கள் வெற்றியை முடித்தனர். கொலையாளிகள் யார் என்பது இன்று வரை உறுதி செய்யப்படவில்லை. மேலும், கோகர் ஜாட்கள் இதன் பின்னணியில் இருப்பதாகவும் சிலர் இஸ்மாயிலி நிஜாரியின் பின்னணியில் இருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர். இந்திய வரலாற்றின் சில புத்தகங்களின்படி, பிருத்வி ராஜ் சௌஹான், ஆனால் அது உண்மையல்ல, ஏனெனில் முஹம்மது கோரி இறப்பதற்கு ஒரு வருடம் முன்பு பிரிதிவி ராஜ் சவுகான் இறந்துவிட்டார். கோரி தனது படையுடன் பயணித்த போது ஓய்வு நேரத்தில் எதிரிகள் கோரியின் படையைத் தாக்கி, ஓய்வெடுக்க நினைத்து மாலைப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். எதிரிகள் அதே நேரத்தில் தாக்கி முஹம்மது கோரியைக் கொன்றனர்; இது இந்திய வரலாற்றில் மோசடியாக கருதப்படுகிறது.

மேற்கூறிய பகுதியின் ஆய்வு, முகமது கோரி ஒரு பாரசீக ஆட்சியாளர், அவர் தனது சாம்ராஜ்யத்தை மேலும் சக்திவாய்ந்ததாக மாற்ற இந்தியா மீது படையெடுத்தார் என்று முடிவு செய்கிறது. ஆட்சியாளரின் வாழ்க்கை மேலே உள்ள பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது, அந்த நேரத்தில் மற்ற ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து போரைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. மேலே உள்ள விவாதங்களின்படி, குர் வம்சத்தின் ஆட்சியாளர் பதினெழு முறை இந்தியா மீது படையெடுக்க முயன்றார், ஆனால் பதினாறு முறை தோல்வியடைந்தார். இதனுடன் சேர்ந்து, இரண்டாவது தாரெய்ன் போரில் அவர் தனது முதல் வெற்றியைப் பெற்றார்.

கோரி முகமது அல்லது **முஸாத்தீன் முகமது** அல்லது **ஷிஹாபுதீன்** (Muhammad of Ghor) or (Mu'izz ad-Din Muhammad) or Shihab ad-Din) (1149 - மார்சு 15, 1206), கோரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு, கோரி அரசை (Ghurid Empire) தன் உடன் பிறந்தவன் கியாசுதீன் முகமதுடன் 1173 முதல் 1202 வரை கூட்டாகவும், பின் 1202 முதல் 1206 முடிய தனி உரிமையுடனும் ஆட்சி புரிந்தவர். தெற்காசியாவில் இசுலாமிய ஆட்சி அமைய அடித்தளமிட்டவர் கோரி முகமது. தற்கால ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான், இந்தியா, தஜிகிஸ்தான், துருக்மெனிஸ்தான் நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தவர். கசினி முகமதுவின் தலைநகரான கஜினியை 1173ல் கைப்பற்றி கசினி அரச குலத்தை அழித்து, வட இந்தியாவை கைப்பற்ற படையெடுத்தார். 1175ல் முல்தான் பகுதியை ;பஷ்டூன் இன ஹமித் லூடியிடமிருந்து கைப்பற்றி பின் உச் (Uch) பகுதியையும் கைப்பற்றினார். 1186இல் லாகூரைக் கைப்பற்றி கோரி அரசுடன் இணைத்தார். 1202இல் கோரி அரசின் சுல்தானாக, 1206இல் ஜீலம் அருகே கொலை செய்யப்பட்டு இறக்கும் வரை ஆட்சி புரிந்தார்.

இந்திய படையெடுப்புகள்

- 1176 ல் முகமது கோரி. குஜராத் மீதான படையெடுப்பில், அரசி நாயகி தேவியிடம் தோல்வி அடைந்தார்.
- 1191 முதல் தராயின் போரில் ராணி சம்யுக்தையின் கணவரும், கன்னோசி மன்னர் செயசந்திரனின் மருமகனுமான பிரிதிவிராஜ் சௌகானுக்கு எதிரான போரில் கோரி முகமது தோல்வி அடைந்தார்.
- 1193இல் இரண்டாம் தராயின் போரில் கன்னோசி மன்னன் செயச்சந்திரன் உதவியுடன் பிரதிவிராஜ் சௌகானுடன் நடந்த போரில் கோரி கோரி முகமது வென்றார்.
- 1193-1194இல் சந்தவார் எனும் இடத்தில் நடந்த போரில் முகமது கோரி பிரிதிவிராஜ் சௌகானை கொன்றார்.

தரைன் போர்

தாரோரி போர்கள் பெரும்பாலும் தாரைன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன, இது 1191 இல் நடந்தது மற்றும் வட இந்தியாவில் இஸ்லாமிய ஆட்சிக்கு வழிவகுத்தது. **முஹம்மது இபின்** மற்றும் அஜ்மீர் மற்றும் டெல்லியின் சௌஹான் ராஜ்புத் ஆட்சியாளரான III **பிரித்விராஜ் ஆகியோர்** சண்டையிட்டனர். டெல்லிக்கு வடக்கே சுமார் 70 மைல் தொலைவில், இந்தியாவின் இன்றைய ஹரியானாவின் கர்னல் பகுதியில் உள்ள கர்னால் மற்றும் தானேசரில் போர் நடந்தது.

முதல் தரைன் போர்

முதல் தாரெய்ன் போரில், முஹம்மது கோரியின் தலைமையில் ஒரு துருக்கிய குலத்தினர் பிரித்விராஜ் சவுகான் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் தலைமையிலான ராஜபுத்திரர்களை முதல் தரேன் போரில் தாக்கினர்.

1191 ஆம் ஆண்டில், சஹாமானாஸ் மற்றும் அவர்களது கூட்டாளிகளுக்கு எதிராக (இந்தியாவின் ஹரியானாவில் உள்ள நவீன தாரோரி) குரிட்களுக்கு இடையே 1191 இல் தாரைன் அருகே முதல் தாரைன் போர் நடந்தது. குரித் மன்னர் முயிஸ் அல்-தின் மன்னரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார், அவர் ஒரு வருடம் கழித்து இரண்டாம் தாரைன் போரில் தனது தோல்விக்கு பழிவாங்கினார்.

முதல் தரைன் போரின் பின்னணி

முதல் தரேன் போரின் பின்னணி பற்றி தெரிந்து கொள்வோம்.

- 12 ஆம் ஆண்டு கஸ்னாவிட் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து, பல பழங்குடியினர் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டிற்காக போராடினர், இதன் விளைவாக அதிகாரம் வெற்றி பெற்றது. இவற்றில், குரிட்கள் வெற்றி பெற்று, 1149 வாக்கில், பண்டைய தலைநகரான கஜினியை அழித்தார்கள். குரித் பேரரசு இரண்டு சகோதரர்களால் வழிநடத்தப்பட்டது, முஹம்மது கோரி) முயிஸ் அல்-தின் என்றும் (மற்றும் கியாஸ் அல்-தின், நவீன கால ஆப்கானிஸ்தான், ஈரான் மற்றும் பாக்கிஸ்தான் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய விரிவாக்க உத்தியை மேற்கொண்டனர்.
- அவர்கள் விரைவில் தங்கள் பேரரசை கிழக்கு நோக்கி இந்தியாவிற்கு விரிவுபடுத்துவதில் கவனம் செலுத்தினர். வட இந்தியா அந்த நேரத்தில் தளர்வான மாநிலங்களின் தொகுப்பாக இருந்தது. குஜராத்தில் சாளுக்கிய வம்சமும், கனௌஜில் ஜெய்ச்சந்திராவின் சோலங்கி வம்சமும், அஜ்மீர் மற்றும் டெல்லியில் பிருத்விராஜ் சவுகானின் ராஜ்புத் சஹாமனாஸ் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவை. முஹம்மது கோரி ஒரு ஒப்பந்தத்தை எட்டுவதற்கு முதலில் ஒரு

முகவரை பிருத்வி ராஜ் சவுகானின் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பினார். இஸ்லாத்திற்கு மாறுதல் மற்றும் குரித்களின் இறையாண்மைக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வது ஆகியவை நிபந்தனைகளில் அடங்கும். பிருத்வி ராஜ் சவுகான் இந்த வாய்ப்பை நிராகரித்தார்.

- 1178 இல், முகமது குரி தனது படையை சாளுக்கிய இராச்சியத்திற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். லாகூர் மற்றும் முல்தானில் உள்ள கஸ்னாவிகளின் இறுதி எச்சங்கள் டெல்லிக்கான நேரடி பாதையை அடைந்ததால் அவர் அவ்வாறு செய்தார். பரிய உயிரிழப்புகளை சந்தித்த பின்னர், குரிட் இராணுவம் சாளுக்கிய இராணுவத்தால் அழிக்கப்பட்டு தப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. முகமது கோரி, இழப்புகளால் துவண்டு போகாமல், தனது படைகளை வலுப்படுத்தி, 1186ல் லாகூரைக் கைப்பற்றியபோது, கடசியாக எஞ்சியிருந்த கஸ்னாவிகளை வென்றார். முஹம்மது கோரிக்கு இப்போது பிருத்வி ராஜ் சௌஹானின் ராஜ்ஜியத்தைத் தாக்குவதற்கான தெளிவான பாதை இருந்தது.

முதல் தாரைன் போரின் நிகழ்வுகள்

முதல் தாரைன் போரின் தொடக்கத்திற்கு வழிவகுத்த முக்கிய நிகழ்வுகள் இங்கே:

1. முகமது கோரி தனது படைவீரர்களை இந்தியாவிற்குள் அணிவகுத்து, பதிந்தாவின் பெரிய கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். பதிண்டாவின் இழப்பு டெல்லி இராணுவத்தின் எதிர்வினையைத் தூண்டியது. பிருத்விராஜ் சவுகான் தனது கூட்டாளிகளை ஒன்று திரட்டி, முகமது கோரிக்கு எதிரான போரில் தனது படையை வழிநடத்தினார்.
2. ராஜ்புத் அமைப்பு முழுவதும் அம்புகளை சிதறடித்த குரிட் வில்லாளர்களின் ஆய்வுத் தாக்குதலுடன் போர் தொடங்கியது. ப்ரித்வி ராஜ் சௌஹான் உடனடியாக ஒரு ஆல்-அவுட் தாக்குதலை எதிர்கொண்டார், அந்த குரிட்களை பாதுகாப்பற்றது. அவர்கள் ராஜ்புத் பாணியிலான போர்முறையை அறிந்திருக்கவில்லை, இது நெருக்கமான போரை விரும்புகிறது.
3. குரிட் இராணுவம், அவர்களின் கடனுக்காக, வீரர்களின் அலைகளுக்கு எதிராக கடுமையாக நின்றது, ஆனால் ராஜ்புத் குதிரைப்படை குரிட் பக்கத்தை வெல்லத் தொடங்கியது . முஹம்மது கோரி ராஜ்புத்திரர்கள் நெருங்கிய காலாண்டு சண்டையால் பெரிதும் பயனடைந்தனர் என்பதை உணர்ந்தார். முஹம்மதுவின் படைகள் தங்கள் பக்கவாட்டில் அழுத்தத்தைத் தாங்க முடியாமல் அணிகளை உடைத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டனர்.

முதல் தரைன் போரின் விளைவு

முஹம்மது கோரி தனது எதிரிகளின் பலம் மற்றும் பாதிப்புகளைக் கற்றுக்கொண்டு, போரில் தனது எதிரிகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் கவனமாக இருந்ததால், இந்தியாவுக்குள் நடந்த தாக்குதல்கள் அங்கு முடிவடையவில்லை. இரண்டாவது தாரெய்ன் போரில், பிருத்வி ராஜ் சௌஹானின் இயலாமை தனது போட்டியாளரைத் தொடரவும் கொல்லவும் மற்றும் அவரது எல்லைகளை ஒருங்கிணைக்கவும் இந்திய வரலாற்றில் பேரழிவுகரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது.

இரண்டாவது தரைன் போர்

1192 இல், முஹம்மது கோரி தலைமையிலான குரித் இராணுவம் மற்றும் ராஜ்புத் சஹாமானாக்கள் மற்றும் பிருத்வி ராஜ் சௌஹான் தலைமையிலான அவர்களது கூட்டாளிகள் இரண்டாவது தாரெய்ன் போரில் போரிட்டனர். ராஜபுத்திரர்கள் சண்டையில் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், வட இந்தியாவை எதிர்கால படையெடுப்புகள் மற்றும் துருக்கிய பழங்குடி ஆதிக்கத்திற்கு வெளிப்படுத்தினர்.

இரண்டாம் தாரைன் போரின் பின்னணி

இரண்டாம் தாரைன் போரின் பின்னணி வரலாறு பின்வருமாறு:

- முஹம்மது கோரி 1191 இல் நடந்த முதல் தாரேயின் போரில் பிருத்வி ராஜ் சௌஹானால் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு கஜினிக்குத் திரும்பினார். அவர் தனது படைகளின் தலைவர்களையும் தளபதிகளையும் தாரைனில் செய்த கோழைத்தனத்திற்காக பகிரங்கமாக அவமானப்படுத்தினார் மற்றும் பதவி நீக்கம் செய்தார். . இதைக் கருத்தில் கொண்டு, அவர் தனது படைகளை மீண்டும் கட்டியெழுப்பத் தொடங்கினார், ஃபயர்பவர், இயக்கம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தினார்.
- இதற்கிடையில், ப்ரித்வி ராஜ் சுஹான் தரேனில் வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியில் இருந்தார். அவர் தனது எல்லைகளை வலுப்படுத்துவதைப் புறக்கணித்தார், அவர் தனது வீரர்களின் மேலாதிக்கத்தைக் காட்டினார் என்று நம்பினார், இருப்பினும் குரிட்ஸ் மற்றொரு முயற்சியை மேற்கொண்டார்.
- முஹம்மது கோரி 1192 கோடையில் 52,000 குதிரைப்படையுடன் அணிவகுத்துச் சென்றார், குரிட் இராணுவத்தில் பாதி பேர். அவர் பெஷாவருக்கு வந்தபோது, அவர் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்ட தனது தளபதிகளை மன்னிப்பது புத்திசாலித்தனமாக இருப்பதை உணர்ந்தார்,

மேலும் அவர் தனது இராணுவத்தில் மீண்டும் சேரும்படி அவர்களை வலியுறுத்தினார், அவர்கள் செய்தார்கள்.

- ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, ராஜபுத்திர வீரர்களிடம் சரணடைந்த பதிண்டாவில் உள்ள கோட்டையை முஹம்மது கோரி மீண்டும் கைப்பற்றினார். முஹம்மது கோரி பிருத்வி ராஜ் சௌஹானை மீண்டும் ஒருமுறை அதிபராக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கோரிக்கை விடுத்தார், ஆனால் அவர் நிராகரிக்கப்பட்டார்.
- பிருத்வி ராஜ் சௌஹான் முஹம்மது கோரியை மீண்டும் ஒருமுறை சந்திக்க புறப்பட்டார், ஆனால் முந்தைய மாதங்களில் அவர் தனது தளபதிகளை மற்ற போர்களுக்கு அனுப்பியதால், அவரது இராணுவத்திற்காக அவர் உயர்த்திய வீரர்களின் எண்ணிக்கை அவரது எதிர்பார்ப்புகளை விட குறைவாக இருந்தது. பிருத்வி ராஜ் சவுகானின் படைகள் மொத்தம் 500,000 ஆட்கள் மற்றும் 3000 யானைகள் என்று பண்டைய கணக்குகள் கூறினாலும், தற்போதைய வரலாற்றாசிரியர்கள் 100,000 மனிதர்கள் மற்றும் மூன்று யானைகள் சரியான எண்ணிக்கை என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.
- தாரைன் வயல்களில், பிருத்வி ராஜ் சௌஹான் முஹம்மது கோரிக்கு ஒரு செய்தியை அனுப்பினார், குரித் மன்னரை ஒரு போரின்றி தனது தாயகத்திற்குத் திரும்பத் தயாராக இருப்பதாகவும், ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்யாவிட்டால், அவரை அழித்துவிடுவார் என்றும் கூறினார். அவர் தனது தேவைகளை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறி, பதிந்தாவைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளுமாறு கோரினார்.
- இதற்கிடையில், குரித் வீரர்கள் போருக்குத் தயாராகி, ராஜபுத்திரப் படைகளை ஆய்வு செய்தனர்.
- இந்த சூழ்ச்சி பிருதிவி ராஜை தவறான பாதுகாப்பு உணர்விற்குள் கொண்டு சென்றது, அவர் தனது சொந்த சாரணர் பணியைத் தவிர்க்க வழிவகுத்தது. குரித் இராணுவம் அவர்கள் முகாமிட்டிருந்த ராஜ்புத் முகாம் மீது திடீர் தாக்குதல் நடத்தி விடியும் முன் புறப்பட்டது.
- ராஜபுத்திரர்கள் தங்கள் முதல் ஆச்சரியத்தில் இருந்து மீள சிறிது நேரம் எடுத்துக் கொண்டனர், ஏனெனில் அவர்களின் இராணுவ தத்துவம் இரவு நேர சண்டைகளை தடை செய்தது. இறுதியில், அவர்கள் தங்களை நெருங்கி வந்த குறித் குதிரைப்படையைத் தோற்கடித்தனர். படையெடுப்புப் படையைத் தொடரும் போது குரிதுகள் ஏற்கனவே ஒரு போர் அமைப்பை உருவாக்கிவிட்டதை ராஜபுத்திரர்கள் கண்டுபிடித்தனர். தரேனின் இரண்டாவது போர் தொடங்கவிருந்தது.

இரண்டாம் தரைன் போரின் நிகழ்வுகள்

இரண்டாம் தாரைன் போர் எப்படி நடந்தது என்பது இங்கே:

அவர்கள் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்பதை அறிந்ததால், குரிதுகள் ராஜபுத்திர இராணுவத்துடன் உடல் ரீதியான போரில் ஈடுபட விரும்பினர். மாறாக, குரிட் இராணுவம் ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, நான்கு அலகுகள் எதிரியின் பக்கவாட்டு மற்றும் பின்புறத்தைத் தாக்கின. கோரி தந்திரோபாயங்களை மாற்றி, பல நூற்றாண்டுகளாக குதிரை வில்லாளர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு உத்தியைப் பயன்படுத்தினார்: போலியான பின்வாங்கல். ராஜ்புத் வீரர்கள் திட்டமிட்டபடி தப்பி ஓடியதாகக் கூறப்படும் பட்டாலியனைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். எஞ்சியிருந்த குரித் படைகள் உடனடியாகத் தாக்கின, சில ராஜபுத்திரர்கள் பயந்து ஓடினர், மற்றவர்கள் உறுதியாக இருந்து கடைசி மூச்சு உள்ளவரை போரிட்டனர்.

இரண்டாம் தரைன் போரின் விளைவுகள்

சில வரலாற்று ஆதாரங்களின்படி பிருத்வி ராஜ் சௌஹான் பிடிபட்டு உடனடியாக தூக்கிலிடப்பட்டார், மற்ற இடைக்கால பதிவுகள் பிருத்விராஜ் அஜ்மீருக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டதாகக் கூறுகின்றன, அங்கு முகமது அவரை ஒரு குரிட் அடிமையாக மீண்டும் நிலைநிறுத்த திட்டமிட்டார். இந்தியாவின் மீதான துருக்கிய மற்றும் அரேபியா படையெடுப்புகளில் இரண்டாவது தாரைன் போர் முக்கியமானது, குரித் இராச்சியம் நீடிக்கவில்லை என்றாலும், அதை விட்டுச்சென்ற இஸ்லாமிய இருப்பு, இந்திய கலாச்சார இயக்கவியல் மற்றும் வரலாற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு தளத்தை உறுதி செய்தது. அன்றிலிருந்து துணைக்கண்டம்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இந்திய வரலாற்றில் ராஜபுத்திரர்களின் கலாச்சார மற்றும் இராணுவ பங்களிப்புகளை மதிப்பிடுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………
2. சிந்துவின் அரபு வெற்றியின் தாக்கம் மற்றும் அப்பகுதியில் இஸ்லாமிய செல்வாக்கு ஆகியவற்றை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………
3. கஜினியின் படையெடுப்புகள் மற்றும் இந்திய சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மீதான அவற்றின் விளைவுகள் பற்றிய மஹ்மூதை மதிப்பிடுங்கள்.
   ……………………………………………………………………………………………

கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்

Subramania N. History of Tamil Nadu

சுப்பிரமணியன் ந. சங்ககால வாழ்வியல்

Rajayyan K. History of Tamil Nadu

பிள்ளை கே.கே. தென்னிந்திய வரலாறு

Nilakanda Sastri K.N. A History of South India

Sathianathair R. History of India